Nevil Shute

Ultimul Ţărm

În acest loc de întâlnire Orbecăim împreună Și evităm să vorbim
Adunați pe țărmul râului ieşit din matcă...
Şi astfel se sfârşeşte lumea Și astfel se sfârşeşte lumea Şi astfel se sfârşeşte lumea Nu printr-o explozie, ci printr-un scâncet.
T.S. ELIOT

INTRODUCERE

Am spus-o de multe ori: consider că valoarea SF-ului derivă din faptul că este singura „specie" literară care se preocupă în mod constant şi programatic de viitorul umanității. Oricât de minunate, zguduitoare şi sensibile sunt capodoperele mainstream-ului, nici una dintre ele nu se întreabă ce ar fi dacă... în viitor...

Trăsătura respectivă a fost, desigur, conştientizată în primul rând de criticii literari, care au vulgarizat-o în mod deliberat, definind science fiction-ul ca gen literar axat pe previziuni. Nimic mai fals! Este adevărat că au existat autori, cu precădere cei aparținând „zorilor" SF-ului, care au insistat în a zugrăvi tablouri cât mai amănunțite ale viitorului, totuşi aproape invariabil preocuparea scriitorilor s-a îndreptat spre ceea ce s-ar putea întâmpla, nu ceea ce se va întâmpla.

Confuzia derivă poate şi din asocierea scince fiction-ului cu futurologia, care încearcă prognosticarea unui viitor imediat prin analize statistice şi simulări de modele viitoare. Futurologii întrebuințează exclusiv informații cuantificabile, iar proiecțiile lor viitoare se sprijină pe trecut şi prezent. Spre deosebire de ei, autorii de science fiction se pot îndepărta complet de prezent/trecut, întrucât menirea lor nu este de a descrie cât mai precis viitorul, ci de a pronunța avertismente; ei nu scriu profeții, ci romane, ignorând adesea mecanisme importante într-o istorie realistă despre un viitor bazat pe dualitatea cauză - efect.

Bine şi ce legătură au toate savantlâcurile astea cu cartea de față? Dacă veți citi introducerea după ce ați lecturat Ulti-timul țărm, veți ridica din umeri, neînțelegători. Unde se manifestă „îndepărtarea completă de prezent/trecut?"

Răspunsul meu, asupra căruia voi reveni ceva mai târziu, este următorul: Ultimul țărm nu a fost scrisă de un autor de science fiction.

Nevii Shute Norway s-a născut în Anglia în 1899 şi a urmat şcoala la Balliol College din Oxford. Decizându-se de timpuriu asupra unei cariere în aeronautică, a lucrat ca inginer pentru Havilland Aircraft Company, unde a jucat un rol deloc minor în

construcția zepelinuui R 100. După dezastrul lui R 101, s-a ocupat de construcția de avioane şi în 1931 a înființat o companie proprie, Airspeed, Ltd.

Pe durata celui de-al doilea război mondial, a făcut stagiul în marina britanică, lucrând la proiectele secrete ale amiralității.

În 1948, a plecat pentru două luni într-un concediu în Australia. Țara i-a plăcut atât de mult încât în 1950, când s-a pensionat din motive de sănătate, s-a stabilit cu familia acolo şi s-a dedicat exclusiv scrisului. A murit în anul 1960.

Cochetase cu creația literară încă din tinerețe; în 1926 scrisese un prim roman, Marazan, urmat apoi, la mai bine de-zece ani, de Pied Piper, Pastoral şi Strict secret (Most Secret).

După război, se pare că Shute a găsit mai mult timp liber, fiindcă producțiile sale s-au înmulțit. Din perioada aceea datează Jocul de dame (The Chequer Board, 1947) şi Mai presus de şosele (No Highway, 1948). Cel din urmă examinează o problemă familiară constructorului de aeronave: posibilitatea prăbuşirii avioanelor cauzată de îmbătrânirea metalului din piesele componente. Cartea a devenit un best-seller, după care, în 1951, s-a turnat un film extrem de popular la vremea respectivă, regizat de Henry Koster; din distribuție făceau parte James Stewart şi Marlene Dietrich.

După excursia în Australia din 1948, Shute a scris romanul său cel mai bine vândut Un oraş ca Alice (A Town Like Alice).

În mod inevitabil, formația tehnică şi cunoştințele de< ultimă oră în domeniul aeronauticii l-au împins şi spre science fiction. Astfel întâmplarea cu familia Corbett (What Happe-ned to the Corbetts, 1939) este un roman despre un viitor război interstelar, iar O veche captivitate (An Old Captivity, 1940) relatează istoria unui bărbat care, căzând în comă. visează ocuparea Islandei de către vikingi.

Stabilit în Australia, el. nu a abandonat genul SF şi. pî-intre alte romane, a scris Febra (În the Wet, 1953), jurnalul unui sihastru australian care transcrie amintirile (sau viziunile) utopice ale unui muribund referitoare la Imperiul Britanic în anul 2000, şi faimosul Ultimul țărm (On the Beach, 1957).

Critica literară l-a apreciat pe Nevii Shute drept un excelent romancier popular (a scris peste treizeci de romane), dotai cu

talent narativ, creatorul unor personaje cu trăsături morale de excepție.

Shute n-a fost un scriitor de science fiction aşa cum este înțeles îndeobşte, adică operând majoritar în interiorul genului. Succesul de public pe care îl înregistra l-a făcut să acorde atenție subiectelor „la ordinea zilei" pe care să le înglobeze în cărțile sale. În felul acesta ajung şi la ideea enunțată în deschiderea prezentei introducri: despre modul diferit cum!şi realizează subiectele autorii de science fiction şi cei de mainstream.

Shute operează strict cu extrapolarea pe termen scurt, pornind de la o situație existentă şi dezvoltând-o pe baza unor informații cunoscute, fără să manifeste nici o discontinuitate prezent-vii tor. Tema „Sfârşitului Omenirii" este una dintre cele mai vechi în literatură, rădăcinile ei pierzându-se în antichitate (exemplul cel mai la îndemână este Apocalipsa Sfântului Ioan); apariția filonului ştiințific s-a manifestat, inevitabil, odată cu revoluția industrială. Nu voi insista asupra versiunilor privind modul cum va dispărea lumea, ci mă voi referi numai la cataclismul atomic.

Ideea că ne putem autodistruge cu ajutorul armelor existente a devenit mai pregnantă prin anii 1930, pentru ca, după Hiroshima, posibilitatea unui holocaust atomic iminent să devină evidentă nu numai amatorilor de science fiction. În general, tema cataclismului nuclear a fost abordată însă prin prezentarea societăților postatomice, note mai tragice fiind, dintre traducerile în română, romanele lui Mordecai Rosh-wald. Ultimatum (Ed. Politică, 1980), şi Walter M. Miller Jr.. Cantică pentru Leibowitz (Ed. RAO. 1996).

. Demn de consemnat este că Ultimatum apăruse în 1959, iar Cantică... între 1955 şi 1957, sub forma unor episoade publicate în revista Fantasy & Science Fiction. Aşadar. În anii '50 ^Ultimul țărm a fost publicat în 1957, nu uitați!) au fost publicate cărțile pesimiste. Ele reprezentau urmarea directă a escaladării „războiului rece", poate mai puțin cunoscut cititorilor tineri şi care merită a fi rapid sintetizat pentru o cât de aproximativă situare în context a fenomenului.

Expresia „război rece" se referă la încleştarea strategică şi-politică ce s-a manifestat după al doilea război mondial între

Statele Unite şi aliații ei vest-europeni pe de o parte, şi U.R.S.S. şi statele comuniste pe de altă parte. Sintagma a fost inventată de ziaristul american Herbert Bavard Swope într-un discurs din 1947, scris pentru bancherul Bernard Baruch. Relațiile dintre cele două tabere (transformate în NATO, respectiv Tratatul de la Varşovia) cunoscuseră o oarecare destindere după moartea lui Stalin, în 1953. dar după consolidarea la putere a lui Hruşciov în 1956, U.R.S.S. Începuse o îndârjită campanie economică şi militară pentru obținerea de influență în țările arabe şi în lumea a treia. Simultan, punerea la punct a rachetelor nucleare intercontinentale ruseşti reprezenta o amenințare directă la adresa Statelor Unite, până atunci aflate la adăpostul oricărui atac inamic. Perioada aceasta de relații extrem de încordate a cunoscut o destindere în urma Tratatului privind Interzicerea Experiențelor Nucleare din 1963, căruia i s-a acordat o semnificativă importanță simbolică de ambele părți.

Firesc aşadar ca în anii 1950—1960 să existe o obsesie mondială legată de posibilitatea declanşării războiului atomic, obsesie care pe alocuri a căpătat accente de paranoia.

La fel de firesc, ca un scriitor de succes ca Nevii Shute să se aplece asupra unui subiect contemporan şi să-l transpună literar.

Sintetizând, el ia o temă tocită până la lustru în perioada respectivă, foloseşte tehnica extrapolării pe termen scurt, ne-caracteristică autorilor de science fiction, şi scrie... un roman memorabil.

Evident, principala calitate a romanului este stilul. Contemporan cu Hemingway, Salinger, Graham Greene sau Steinbeck, Shute foloseşte modalități de exprimare similare cu aceştia (fac o mică divagație/diversiune pentru a spune că în 1957 în România era publicată Groapa lui Eugen Barbu); el adoptă exprimarea simplă, caracterizarea zgârcită şi dialogul rele- ' vant. Emoționalitatea derivă din personajele care-şi acceptă treptat destinul, conviețuind (dacă-mi permiteți calamburul) cu el, dar resemnarea lor acționează'ca un stimulent asupra cititorului, amplificându-i refuzul dispariției ca specie. Nu intenționez să insist asupra disecării unor scene, replici sau reacții simbolice, mulțumindu-mă să consemnez una singură.

În ciuda acestui roman pesimist, eu cred că dacă ar fi scris majoritar science fiction, Shute ar fi fost mai degrabă un autor în linia lui Arthur C. Clarke, iubind tehnologia şi lucrurile bune pe care le poate aduce ea omului. Ultimul țărm nu este un rechizitoriu ludist; referindu-se la automobilul său de curse, unul dintre eroii cărții spune: „Ar putea să câştige, dacă ar avea un pilot ca lumea. Eu sunt veriga slabă (subl. ns.)." Oamenii sunt cei care greşesc şi pervertesc tehnologia, utilizând-o în scopuri neomeneşti.

Câteva ultime cuvinte despre filmul omonim. Ecranizat în 1959 de United Artists, Ultimul țărm a fost regizat de Stanley Kramer, iar din distribuție au făcut parte Gregory Peck, Ava Gardner. Fred Astaire şi Anthony Perkins.

Mihai-Dan Pavelescu 17 aprilie 1997

CAPITOLUL UNU

Căpitanul de rangul trei Peter Holmes. din marina australiană, s-a trezit curând după ivirea zorilor. A picotit o vreme, îmbătat de senzația plăcută a lui Mary dormind lângă el, şi \ a privit primele raze ale soarelui care străbăteau prin perdelele de creton ale dormitorului. Şi-a dat seama că era în jur de ora cinci: foarte curând, lumina avea s-o trezească şi pe Jen-nifer, care dormea în pătuțul ei, şi vor fi nevoiți să se scoale şi să se apuce de treabă. Dar nu era nici o grabă să se ridice mai devreme; mai putea zăbovi întins.

Se trezise fericit şi i-a trebuit ceva timp înainte de a-şi da seama de motivul acelei senzații. Nu era Crăciunul; deja se terminase. Împodobise brăduțul din grădină cu o ghirlandă de beculețe colorate, care avea un fir lung până la priza din hol, realizând astfel o replică miniaturală a uriaşului brad iluminat, aflat cam la doi kilometri depărtare, în fața primăriei din Falmouth. În seara de Crăciun pregătiseră un grătar în grădină şi invitaseră câțiva prieteni. Dar Crăciunul se terminase şi astăzi— mintea îi lucra foarte încet— trebuia să fie joi, 27 decembrie. Stând în pat, mai simțea încă arsura de pe spate pe care o căpătase cu o zi în urmă, pe plajă, atunci când participase la concursul de iahting. Ar fi fost mai bine ca azi să rămână cu cămaşa pe el. Apoi, pe măsură ce aburii somnului îl părăseau, şi-a dat seama că era normal să rămână îmbrăcat astăzi, de vreme ce trebuia să plece la Mel-bourne, pentru o convocare la Comandamentul Naval din Departamentul Marinei. Se vorbea despre o nouă misiune, prima după cinci luni. Cu puțin noroc, era posibil chiar să plece pe mare şi abia aştepta să urce din nou la bord.

Asta însemna o preocupare, oricum, şi gândul îl făcuse fericit atunci când adormise, iar senzația asta durase tot timpul nopții. Nu primise nici o misiune de când fusese promovat la rangul de căpitan, în august, şi, datorită circumstanțelor, aproape că renunțase la speranța de a mai munci vreodată. În aceste luni marina îi plătise totuşi salariul întreg şi pentru asta nu putea decât să-i fie recunoscător.

Bebeluşul s-a foit şi a început să gângurească. Peter a întins mâna şi a apăsat pe butonul ceainicului electric, pus pe o tavă la capul patului, iar Mary s-a mişcat lângă el. A" întrebat cât e ceasul şi el i-a răspuns. Apoi a sărutat-o.

— E din nou o dimineață minunată. Ea s-a ridicat, dându-şi părul pe spate.

— M-am ars foarte rău ieri. Aseară am uns-o pe Jennifer cu nişte alifie, dar cred că astăzi n-ar mai trebui să stea în soare.

Apoi şi-a amintit şi ea:

— Vai, Peter, azi pleci la Melbourne, nu-i aşa? Bărbatul a încuviințat din cap.

— Mi-ar fi plăcut să stau acasă, la umbră.,

— Cred şi eu..

Peter s-a sculat şi s-a dus la baie. Când s-a întors, Mary coborâse din pat; se pieptăna acum în fața oglinzii, iar Jennifer stătea pe oliță. Peter s-a aşezat pe marginea patului, în lumina unei raze de soare, şi a pregătit ceaiul.

— O să fie foarte cald în Melbourne astăzi, a vorbit Mary. M-am gândit că ne-am putea duce la club pe la patru, iar când te întorci, să vii şi tu să faci o baie. O să-ți aduc eu slipul şi o să iau şi remorca.

Aveau un automobil în garaj, dar după încheierea scurtului război, în urmă cu un an, rămăsese acolo nefolosit. Totuşi Peter era un individ ingenios şi priceput şi inventase un înlocuitor practic. Atât el cât şi Mary aveau biciclete. Construise o remorcă mică, folosind două roți de motoretă, şi meşteşugise câte un cârlig la amândouă bicicletele, astfel încât remorca le servea ca landou şi pentru a căra fot felul de lucruri. Necazul principal îl constituia cvaişul lung dinspre Falmouth.

— Nu-i o idee rea, a aprobat Peter. O să-mi iau bicicleta şi am s-o las la gară.

— Ce tren trebuie să prinzi?

— Cel de nouă şi cinci.

Şi-a sorbit ceaiul şi s-a uitat la ceas.

— Îndată ce termin de băut, mă duc după lapte.

Şi-a pus o blană şi un şort şi a ieşit afară. Locuiau pe deal, deasupra oraşului, la parterul unei case vechi, care fusese împărțită în apartamente; el căpătase garajul şi o bună parte din grădină. Exista şi o verandă, unde ținea bicicletele şi

remorca. Ar fi fost firesc să parcheze automobilul sub copaci şi să folosească garajul, dar nu se putea hotărî să facă asta. Micul Morris era prima lui maşină, cea cu care o curtase pe Mary. Se căsătoriseră în 1961, cu şase luni înainte de război, apoi el plecase în misiune cu nava Anzac, pentru ceea ce li se păruse amândurora o despărţire fără sfârşit. Urmase războiul cel scurt şi năucitor, războiul despre care nu se scrisese nici o istorie şi nici n-avea să se scrie vreodată: izbucnise în emisfera nordică şi se stinsese odată cu ultima consemnare seismică a unei explozii, după treizeci şi şapte de zile. La capătul a trei luni, Anzac revenie în Williamstown, în vreme ce politicienii din emisfera sudică se aflau la o conferinţă în Wellington, Noua Zeelandă, pentru a-şi compara observaţiile şi a aprecia noua situaţie. Peter se întorsese în Falmouth, la Mary şi la maşinuţa lui, marca Morris. Maşina mai avusese cincisprezece litri în rezervor. Peter folosise cantitatea cu neglijenţă, plus alţi cinci litri pe care îi cumpărase de la o staţie de benzină. Înainte ca australienilor să le treacă prin cap că tot combustibilul provenea din emisfera nordică.

A coborât remorca şi bicicleta de pe verandă pe pajişte, le-a fixat laolaltă şi a plecat. Avea şase kilometri de mers până la ferma de unde lua laptele şi smântână. Lipsa benzinei împiedica acum aprovizionarea magazinelor din zonă şi familia Holmes învăţase să-şi facă unt cu robotul de bucătărie. A mers pe drum, în soarele cald al dimineţii, cu bidoanele goale zăngănind în remorcă, fericit la gândul că va munci din nou.

Circulaţia era ca şi inexistentă. A trecut pe lângă un vehicul tras de un bou— fusese cândva o maşină, dar motorul şi parbrizul îi fuseseră demontate. A mai depăşit doi călăreţi, care mergeau pe poteca pietruită de lângă suprafaţa de bitum a şoselei. Peter n-avea nevoie de cai; erau animale rare şi delicate, care se vindeau cu o sută de lire sau chiar mai mult, totuşi lui îi trecuse prin minte că un bou ar fi util pentru Mary. Putea modifica foarte uşor Morris-ul, deşi asta i-ar fi zdrobit inima.

A ajuns la fermă în jumătate de" oră şi s-a dus drept la staulul vacilor. Il cunoştea bine pe fermier, un bărbat slab, înalt, care rămăsese şchiop din cel de-al doilea război mondial. L-a găsit în încăperea separatorului, unde laptele curgea într-un bidon, iar

smântână în altul, în zgomotul motorului electric care acționa mașinăria.

— Bună dimineața! domnule Paul. Ce mai faceți?

— Bine, domnule Holmes.

Fermierul i-a luat bidonul pentru lapte și i l-a umplut la vană.

— Par dumneavoastră?

— Bine. Trebuie să mă duc la Melbourne azi, la Departamentul Marinei. Cred că au în sfârșit o slujbă pentru mine.

— Aha. a zis fermierul, ar fi bine. Cred că e cam obositor să tot aștepți, fără să faci nimic.

Peter a încuviințat din cap.

— Lucrurile se vor complica puțin dacă vatrebui să plec pe mare. O să treacă Mary să ia laptele, de două ori pe săptămână. O să aducă și banii.,

— Nu trebuie să vă faceți griji în privința banilor până vă întoarceți, a zis fermierul. Am mai mult lapte decât le trebuie porcilor, chiar și acum. pe seceta asta. Aseară am aruncat o sută de litri în golf. Nu-l pot vinde. Mă gândisem să cresc mai mulți porci, dar nu se merită. E greu de spus cum e mai bine...

A rămas tăcut o clipă, apoi a continuat:

— O să fie cam dificil pentru soția dumneavoastră să vină până aici. Ce o să facă cu Jennifer?

— Probabil că o s-o ia în remorcă.

— Cam greu pentru ea.

Fermierul a ieșit din staul și s-a oprit în soarele caid, cântărind din ochi bicicleta și remorca.

— E o remorcă bună, a zis el. Cea mai bună pe care am văzut-o vreodată. Ați făcut-o singur, nu-i așa?

— Da, așa-i.

— Îmi puteți spune de unde ați făcut rost de roți?

— Sunt roți de motoretă. Le-am cumpărat de pe strada Elizabeth. t

— Credeți că mi-ați putea face și mie rost de două?

— Aș putea încerca, a rostit Peter. Cred că au mai, rămas câteva. Sunt mult mai bune decât roțile alea mici— se învârt mai ușor.

Fermierul a aprobat-din cap.

— Deși acum s-ar putea să fie mai rare. Se pare că lumea păstrează motoretele.

— Tocmai asta îi spuneam nevesti-mii, a remarcat fermierul, vorbind tărăgănat cum îi era felul. Dacă aş avea o remorcă de-asta mică, i-aş putea face un fel de scăunaş, l-aş. fixa în spatele bicicletei şi aş duce-o la Falmouth, la cumpărături. E singură şi se cam plictiseşte— nu mai e ca înainte de război, când te urcai în maşină şi ajungeai în oraş în douăzeci de minute. Acum, cu căruța faci până acolo trei ore jumătate dus şi trei jumătate întors, asta înseamnă şapte ore, numai pe drum. Ea a încercat să învețe să meargă pe bicicletă, dar n-o să izbutească niciodată, mai ales că-i şi însărcinată'. Nici n-aş vrea să mai încerce. Dar dacă aş avea un cărucior ca asta, aş putea s-"-o duc lş Falmouth de două ori pe săptămână şi i-aş putea duce şi laptele doamnei Holmes. A tăcut.

— Aş vrea să pot face asta pentru soția dumneavoastră, a' adăugat el. După cum am auzit la radio, nu mai avem prea mult.

— Am să caut azi, să văd ce pot găsi. Prețul constituie vreo problemă?

— Nu, atâta vreme cât sunt nişte roți bune, care să nu-ți dea bătaie de cap... Să fie cauciucuri durabile.' Aşa ca ale dumneavoastră.

Peter a aprobat.

— O să caut azi.

— O să fiți nevoit să ocoliți puțin...

— Pot să dau o fugă până acolo cu tramvaiul. Nu-i nici un deranj. Slavă Domnului că avem cărbune.

Fermierul ş-a întors în camera separatorului.

— Aşa-i. Dacă n-am avea nici electricitate, am încurca-o. A strecurat cu îndemânare un putinei gol sub şuvoiul de lapte spumos şi l-a tras îndărăt plin.

— Spuneți-mi, domnule Holmes, a zis el, pentru extracția cărbunelui nu se folosesc maşinării de-alea mari? Buldozere şi chestii de-astea?

Ofițerul a încuviințat din cap.

— Păi, de unde iau combustibilul pentru ele?

— Am întrebat şi eu odată, a răspuns Peter. Îl distilează pe loc, din cărbune. Costă cam o jumătate de liră litrul.

— Nu mai spuneți! Fermierul a rămas pe gânduri.

— Îmi închipuisem că dacă pot face asta pentru ei,. ar putea s-o facă şi pentru noi, dar la un asemenea preţ nu-i practic...

Peter a luat laptele şi smântână, a pus bidoanele în remorcă şi s-a îndreptat spre casă. Era şase şi jumătate când a ajuns. A făcut un duş, s-a îmbrăcat în uniforma pe care O purtase atât de rar de când fusese promovat, a luat micul dejun în grabă şi a coborât dealul cu bicicleta, pentru a prinde trenul de opt şi un sfert, ca să aibă răgazul să caute roţile înainte de a ajunge la Comandament.

A lăsat bicicleta la garajul unde, odinioară, îşi repara automobilul. Acum mecanicii nu se mai ocupau de maşini. Acolo unde pe vremuri fuseseră vehicule, se găseau acum cai, caii oamenilor de afaceri care locuiau în afara oraşului şi veneau călare, îşi lăsau animalele în garaj, după care luau trenul electric până în oraş. Pompele de benzină serveau drept agăţătoare pentru frâie. Seara se întorceau cu trenul, îşi înhămau caii, legau valizele diplomat de şa şi reveneau acasă călare. Tempoul vieţii de afaceri scăzuse mult acum şi asta le era de ajutor; trenul de 5,30 fusese înlocuit cu cel de 4,17.

Peter\a călătorit spre oraş adâncit în tot felul de presupuneri legate de noua lui misiune, pentru că, din cauza lipsei hârtiei, dispăruseră toate ziarele, iar ştirile nu veneau d^cât prin radio. Marina regală australiană era acum o flotă foarte mică. Şapte note fuseseră transformate, cu mari cheltuieli şi eforturi, pentru a fi acţionate pe bază de cărbune: o încercare de a transforma şi portavionul Melbourne fusese abandonată atunci când se dovedise că s-ar fi deplasat cu viteză prea mică pentru a permite aparatelor să aterizeze pe el în siguranţă.

În plus, stocurile de combustibil pentru avioane trebuiau dozate cu atâta grijă, încât programele de antrenament fuseseră reduse aproape complet, aşa că portavionul nu mai avea acum nici un rost. Peter nu auzise de nici o schimbare în rândul ofiţerilor celor şapte fregate şi plutitoare de mine care rămăseseră funcţionale. Poate că cineva se îmbolnăvise şi trebuia înlocuit sau se hotărâse folosirea personalului prin rotaţie, pentru a-i reîmprospăta experienţa pe mare. Şi mai probabil, îl aştepta vreo slujbă plicticoasă pe ţărm. O muncă ' de birou, în vreo cazarmă sau în vreun loc pustiu şi dezolant, cum ar fi fost Depozitul Naval Flinders. S-ar fi simţit extrem de

dezamăgit să nu plece pe mare, totuşi ştia că ar fi fost mai bine pentru el. Dacă n-ar fi plecat, ar fi putut avea grijă de Mary şi de fetiță, aşa cum o făcea acum, căci oricum n-avea să mai dureze prea mult.

A ajuns în oraş cam peste o oră şi a coborât din tren, îndreptându-sc spre tramvai. Acesta zăngănea pe străzi, neîmpiedicat de nici un alt vehicul, şi l-a dus repede până în cartierul comercianților de motoare. Majoritatea magazinelor erau închise sau preluate de puținele care mai funcționau, vitrinele lor fiind încă ticsite cu piese lipsite de folos. A pierdut o vreme pe acolo, căutând nişte roți uşoare, de bună calitate, care puteau fi împerecheate şi. În cele din urmă, a cumpărat două roți de aceeaşi mărime, de la două motociclete de mărci diferite, ceea ce putea cauza complicații cu osia, problemă care ar fi-fost totuşi rezolvată de singurul mecanic rămas la garaj.,

A luat din nou tramvaiul către Departamentul Marinei, ducând cu el roțile legate cu o sfoară. La biroul viceamiralului, s-a prezentat secretarului un locotenent pe care îl cunoştea. Tânărul i-a spus:

— Bună dimineața! domnule. Amiralul are dosarul dumneavoastră pe birou. Doreşte să vă vadă personal. Îl anunț că ați venit.

Peter a ridicat din sprâncene. Părea neobişnuit, dar într-o marină cu un efectiv atât de redus, totul putea deveni neobişnuit. A lăsat roțile lângă biroul secretarului, şi-a examinat îngrijorat uniforma, a cules o scamă de pe reverul vestonului şi şi-a vârât chipiul sub braț.

— Amiralul vă aşteaptă, domnule.

Peter a intrat şi a luat poziția de drepți. Amiralul, aflat dinapoia biroului, a înclinat din cap.

— Bună dimineața! căpitane. Pe loc repaus. Ia loc.

Peter s-a aşezat în scaunul de vizavi. Amiralul s-a aplecat, i-a oferit o țigară din tabachera lui şi i-a aprins-o cu o brichetă.

— De câtăva vreme n-ai avut nic o misiune.

— Nu, domnule.

Amiralul şi-a aprins şi el o țigară., * — Ei. bine, am o misiune pentru dumneata. Din păcate nu-ți pot oferi comanda unei nave şi nici măcar nu te pot numi pe una din navele noastre. Vei fi ofițer de legătură pe submarinul american Scorpion.

A aruncat o privire spre bărbatul din fața lui.

— Am înțeles că îl cunoşti pe căpitanul-comandor To-wers.

— Da, domnule.

Îl întâlnise pe comandantul Scorpionului de două sau trei ori în ultimele câteva luni, un bărbat liniştit, cu voce blândă, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu un uşor accent din New

England. Îi citise raportul despre modul în care acționase în timpul războiului. Când începuse războiul, Towers patrula cu submarinul lui atomic între Kiska şi Midway, şi căpătase ordin de deplasare cu viteza maximă spre Manila. În cea de-a patra zi, undeva lângă Iwojima, se ridicase pentru a cerceta oceanul cu periscopul, aşa cum obişnuia în corturile de peste zi, şi descoperise că vizibilitatea era extrem de redusă, aparent din cauza prafului. În acelaşi timp, detectorul din vârful periscopului indicase un puternic nivel de radioactivitate. Încercase să contacteze Pearl Harbor prin radio, dar nu primise nici un răspuns; continuase drumul, iar radioactivitatea crescuse pe măsură ce se apropia de Filipine. În seara următoare, luase legătura cu Dutch Harbor şi expediase un semnal codificat amiralului său, dar i se spusese că toate comunicațiile erau neregulate şi nu primise nici un răspuns. A doua zi -nu mai reuşise să contacteze Dutch Harbor. Continuase misiunea, luând-o pe la nord de Luzon. În canalul Balintang descoperise praf şi o radioactivitate cu mult peste nivelul letal, vântul bătând puternic dinspre vest. Towers se' afla în golful Manila, privind oraşul prin periscop; încă nu primise nici un ordin. Radioactivitatea atmosferică era ceva mai scăzută aici, deci tot depăşea nivelul periculos; nu ieşise la suprafață. Vizibilitatea era moderată; prin periscop văzuse o coloană de fum plutind deasupra oraşului şi presupusese că cel puțin o explozie nucleară avusese Joc acolo în ultimele zile. De la distanța la care se afla, cam opt kilometri, nu observase nici o activitate pe țărm. Continuând să se apropie de uscat, atinsese fundul în mod neaşteptat— se afla în seralul principal, unde hărțile arătau adâncimea de doisprezece' stânjeni; asta îi reconfirmase presupunerea. Golise rezervoarele şi se îndepărtase fără dificultate. Întorcându-se şi ieşind din nou în oceanul deschis.

În noaptea următoare, nu izbutise să contacteze nici o stație americană şi nici o navă care să-i retransmită semnalele. Când

golise rezervoarele, folosise mult aer comprimat şi nu dorea să'aspire din aerul contaminat din zonă. Se afla în sub-mersie de opt zile;. echipajul era încă într-o stare destul de bună, deşi începeau să apară mai multe nevroze, născute din neliniştea față de soarta celor de-acasă. Towers stabilise un contact radio cu o stație australiană din Noua Guinee; condițiile acolo păreau normale, dar ei nu puteau retransmite semnale. '

I se păruse atunci că cel mai bun lucru pe care-l putea face era s-o ia spre sud. Ocolise din nou pe la nord de Luzon şi se îndreptase către insula Yap, aflată sub controlul Statelor Unite. Ajunsese acolo trei zile mai târziu. Nivelul radioactivității era aproape normal; se ridicase la suprafață pe un ocean moderat, făcuse provizii de aer, umpluse din nou rezervoarele şi permisese echipajului să iasă pe punte. Intrând în radă, fusese uşurat să descopere un crucişător american, care îi indicase un loc de ancorare şi-i trimisese o barcă. Amarase submarinul, permisese întregului echipaj să iasă pe punte şi urcase în barcă pentru a raporta căpitanului crucişătorului, pe nume Shaw. Aici Towers aflase pentru prima oară de războiul ruso-chinez, care izbucnise ca urmare a luptei dintre ruşi şi NATO. declanşată de războiul arabo-israelian inițiat le Albania. Aflase despre folosirea bombelor cu cobalt, atât de către ruşi, cât şi de chinezi. Ştirea venise pe ocolite, dia Australia, retransmisă din Kenya. Crucişătorul aştepta la Yap să se întâlnească cu o navă-cisternă; stătea acolo de o săptămână şi, în ultimele cinci zile, nu mai comunicase cu Statele Unite. Căpitanul avea suficient combustibil să-şi ducă nava, cu viteza cea mai economică, până în Brisbane, dar nu mai departe. Towers rămăsese la Yap timp de şase zile, în vreme ce ştirile, rare cum erau, deveniseră tot mai rele. Nu izbutiseră să ia legătura cu nici o stație din America sau Europa, dar în primele două z#e reuşiseră să prindă nişte ştiri transmise de o stație de radio din Ciudad de Mexico, care eraU cum nu se poate mai îngrijorătoare. Apoi şi acea stație dispăruse şi n-au mai putut face legătura decât cu Panama, Bogota şi Valparaiso, care nu ştiau practic nimic despre ce se întâmpla la nord de ei. Contactaseră câteva nave ale marinei americane din Pacificul de sud, la fel de lipsite de combustibil ca şi ei. Căpitanul crucişătorului se dovedise a fi ofițerul cel mai mare în rang de pe toate aceste nave; el a luat

decizia ca toate navele să intre în apele teritoriale australiene şi să se pună la dispoziția guvernului australian. Anunțase că reunirea urma să fie la Brisbane. Două săptămâni mai târziu, acolo se adunaseră unsprezece nave americane, lipsite de combustibil şi cu foarte puține speranțe de a mai obține aşa ceva. Asta se întâmplase cu un an în urmă; încă nu plecaseră de acolo.

Combustibilul nuclear necesar pentru Scorpion nu exista în Australia, dar putea fi sintetizat. S-a dovedit că submarinul era singura navă din apele australiene ce avea o rază de acțiune care să merite efortul, aşa că a fost trimis la Williamstown, şantierul naval din Melbourne fiind cel mai apropiat de cartie-' rul general al Departamentului Marinei. Era, de fapt, singura navă din Australia care merita vreo osteneală şi fusese făcută operațională cu şase luni în urmă. Întreprinsese o croazieră* până la Rio de Janeiro, transportând combustibil pentru alt submarin nuclear american refugiat acolo, şi se reîntorsese la Melbourne pentru a se supune unor reparații extinse.

Toate aceste lucruri îi trecură iute prin minte lui Peter, în vreme ce stătea în fața amiralului. Misiunea care i se oferea era imediată; atunci când nava făcuse croaziera sud-americană. nu existase nici un ofițer de legătură pe Scorpion. Gândul la Mary şi la copil îl îngrijora acum şi l-a făcut să întrebe:

— Cât va dura misiunea, domnule? , Amiralul a ridicat uşor din umeri.

— Probabil vreun an. Presupun că va fi ultima ta misiune, Holmes. *

— Ştiu, domnule. Vă sunt foarte recunoscător pentru a-ceastă ocazie.

Peter a ezitat puțin, apoi a întrebat:

— Submarinul va fi în larg majoritatea timpului, domnule? Sunt căsătorit şi avem un copil mic. E cam greu să te descurci în ziua de azi, nu mai e ca altă dată. Şi oricum, nu mai avem prea mult.

Amiralul a aprobat din cap.

— Suntem cu toții în aceeaşi situație. De aceea am vrut să discutăm înainte de a-ți oferi postul. N-am să mă supăr pe dumneata dacă vei refuza, dar într-un asemenea caz nu cred că mai există posibilitatea altei misiuni. Cât priveşte timpul

petrecut pe mare, când se vor termina reparațiile capitale— a aruncat o privire spre calendar— adică peste vreo săptămână, submarinul se va îndrepta către Cairns, Port Moresby şi Port Darwin, pentru a observa condițiile în locurile acelea, apoi va reveni la Williamstown. Comandantul Towers estimează durata călătoriei la unsprezece zile. După aceea, am plănuit un voiaj mai lung, care va dura în jur de două luni.

— Va exista un interval între aceste două voiaje, domnule?

— Probabil că submarinul va rămâne în port cam două săptămâni., 'Tt*?**?'

— După aceea nu există un alt program, domnule?

— Pentru moment, nu.

Tânărul ofițer s-a gândit o clipă, trecând în revistă cumpărăturile, eventualele boli ale fetiței, aprovizionarea cu lapte. Era cald acum; nu vor fi lemne de tăiat. Dacă al doilea voiaj începea la mijlocul lui februarie, avea să se întoarcă acasă prin aprilie, înainte ca vremea să se răcească. Poate că fermierul îi va aduce şi lemne de foc lui Mary, dacă el nu va fi acolo, acum că-i cumpărase rotile pentru cărucior. Deci ar fi putut pleca în misiune fără grijă, atâta vreme cât nu intervenea nimic altceva. Dar dacă se va întrerupe aprovizionarea cu electricitate sau radioactivitate se va extinde către sud mai repede decât estimează savanții... Dar mai bine să nu se gândească la asta.

Mary va fi supărată dacă el va refuza misiunea, sacrifi-cându-şi cariera. Ea era fiică de marinar, născută şi crescută în Southsea, în sudul Angliei; Peter o întâlnise prima oară la o seară de dans, organizată pe nava Indefatigable, pe când el îşi făcea stagiul în Anglia, în cadrul marinei regale. Mary ar fi dorit foarte mult ca el să accepte misiunea...,

Tânărul a ridicat capul.

— Pot să mă îmbarc pentru aceste două voiaj e, domnule, a' zis el. Ar fi posibil să iau o decizie după aceea? Nu-i uşor să faci planuri de viitor, având în vedere situația în care ne aflăm.

Amiralul a căzut pe gânduri o clipă. Datorită circumstanțelor, era o cerere rezonabilă, mai ales fiind vorba de un bărbat proaspăt însurat şi cu un copil mic. Misiunile erau foarte puține acum, totuşi nu se putea aştepta ca acest ofițer să accepte voiaje în afara apelor australiene în ultimele câteva luni. A încuviințat din cap.

— Se poate, Holmes. Postul îți aparține timp de cinci luni, până pe treizeci şi unu mai. Să te prezinți din nou la mine când te întorci din al doilea voiaj.

— Foarte bine, domnule.

— Te vei prezenta pe Scorpion marți, întâi ianuarie. Dacă mai aştepți un sfert de oră, îți putem da şi scrisoarea către comandant. Submarinul se află la Williamstown, ancorat lângă Sidney, nava lui mamă.

— Ştiu, domnule.

Amiralul s-a ridicat în picioare.

— Bine, căpitane. A întins mâna. Mult noroc în misiune. Peter i-a strâns mâna.

— Vă mulțumesc că v-ați gândit la mine, domnule. A mai zăbovit puțin înainte de a ieşi din încăpere.

— Ştiți cumva dacă comandantul Towers se află la bord azi, domnule? Dacă tot sunt aici, aş da o fugă să reînnod legătura cu el şi să văd submarinul. Aş dori s-o fac înainte de a-mi începe misiunea.

— După câte ştiu, se află la bord. Poți lua legătura cu Sidney — vorbeşte cu secretarul meu.

S-a uitat la ceas.

— O maşină pleacă de la poarta principală la ora unsprezece şi jumătate. Ai putea s-o prinzi.

Douăzeci de minute mai târziu, Peter stătea lângă şoferul camionetei electrice care făcea naveta către Williamstown, parcurgând în tăcere străzile pustii. Pe vremuri, camioneta slujise la aprovizionarea mai multor magazine d-in Melbourne; fusese rechiziționată la sfârşitul războiului şi vopsită într-un cenuşiu naval. Înainta constant, cu treizeci şi cinci de kilometri pe oră, fără să fie stânjenit de alte vehicule. A ajuns în port la prânz şi Peter s-a îndreptat spre locul unde se afla Sidney, un portavion amărât la chei. A urcat la bord şi s-a îndreptat către careul ofițerilor.

În sala uriaşă se afla doar o duzină de ofițeri, şase dintre ei îmbrăcați în Uniformele kaki ale marinei americane. Comandantul Scorpion-ului era printre ei: a înaintat zâmbind ca să-l întâmpine pe Peter.

— Salut, căpitane! Mă bucur că ai putut da o fugă până aici.

— M-am gândit că n-o să vă supărați, domnule. Nu trebuie să mă prezint decât marți, dar fiindcă tot mă aflam la Comandament, am sperat că n-o să vă deranjeze dacă o să vin aici să iau prânzul şi să arunc o privire prin submarin.
— Sigur că nu, a zis comandantul. M-am bucurat când amiralul Grimwade mi-a spus că.te-a ales pe dumneata pentru misiunea asta. Aş vrea să faci cunoştință cu unii dintre ofițerii mei.
S-a întors către ceilalți.
— Secundul meu, domnul Farrell,- şi ofițerul mecanic, domnul Lundgren. A zâmbit. Sunt necesari oameni foarte bine pregătiți ca să se descurce cu motoarele noastre. Acesta e domnul Benson, domnul O'Doherty şi domnul Hirsch.
Tinerii au înclinat din cap, un pic cam încurcați. Comandantul s-a întors către Peter.
Bem ceva înainte de prânz, căpitane?
— Păi... mulțumesc foarte mult, domnule. Aş bea un gin cu tonic.
Comandantul a apăsat soneria de pe perete.
— pâți ofițeri sunt pe Scorpion, domnule?
– Unsprezece, cu toții. E un submarin destul de mare, desigur, şi avem patru ofițeri mecanici.
— Probabil că vă trebuie un careu mare, domnule.
— E puțin cam înghesuit când mâncăm cu toții, dar asta nu se întâmplă prea des pe un submarin. Avem loc şi pentru dumneata, căpitane.
Peter. a zâmbit.
—.Voi avea o cabină specială, sau voi sta într-un dormitor comun?
Comandantul a fost puțin şocat de sugestie.
— Vai de mine, nu! Nu numai ofițerii, ci fiecare membru al echipajului are o cusetă individuală pe Scorpion.
Stewardul care fusese sunat şi-a făcut apariția.
— Adu-nc, te rog, un gin cu tonic şi şase oranjade. Peter s-a simțit jenat. A aruncat o privire piezişă stewardului.
— Nu beți când suteți în port. domnule? -Towers a zâmbit.
— Nu, marina americană nu permite. Dar dumneata poți să bei. Asta-i o navă britanică.

— Aş prefera mai degrabă să fac ca toată lumea, a replicat Peter. Şapte oranjade.

— Atunci, şapte, a aprobat comandantul nonşalant. Stewardul s-a îndepărtat.

— Fiecare marină militară are regulile ei, a remarcat Towers. N-am observat niciodată că ar fi mare diferenţă, până la urmă.

A luat prânzul pe Sidney o duzină de ofiţeri aşezaţi la capătul uneia dintre mesele lungi şi goale. A trecut apoi pe Scorpion, care era ancorat alături. Era cel mai mare submarin pe care îl văzuse vreodată Peter; avea un deplasament cam de şase mii de tone, iar turbinele acţionate de energia atomică aveau peste zece mii de cai putere. În afara celor unsprezece ofiţeri, echipajul era alcătuit din şaptezeci de subofiţeri şi marinari. Toţi aceşti oameni trăiau în mijlocul unei încâlceli de ţevi şi cabluri, aşa cum se întâmplă pe toate submarinele, dar nava era bine echipată pentru tropice, cu o instalaţie de climatizare foarte bună şi cu o încăpere frigorifică uriaşă. Peter nu mai navigase pe un submarin şi nu-l putea judeca din punct de vedere tehnic, dar comandantul i-a spus că era o navă extrem de manevrabilă şi uşor de condus, în ciuda mărimii.

Majoritatea armamentului fusese demontat în timpul reparaţiilor şi toate tuburile lanstorpile fuseseră scoase. În afară de două. Asta lăsa mai mult spaţiu decât pe un submarin obişnuit, iar faptul că fuseseră îndepărtate tuburile de la pupă şi stocul de torpile, îmbunătăţea condiţiile din compartimentul maşinilor. Peter a petrecut o oră în această parte a navei cu ofiţerul mecanic, căpitanul de rangul trei Lundgren. Nu fusese niciodată pe un submarin atomic şi fiindcă majoritatea echipamentului era clasificat strict secret, multe lucruri constituiau noutăţi pentru el. A petrecut ceva timp încercând să priceapă schema generală a circuitului de sodiu lichid care prelua căldura reactorului, diversele schimbătoare de căldură şi circuitele de heliu cu ciclu închis pentru cele două turbine de mare viteză, care propulsau nava prin intermediul enormelor reductoare, mult mai mari şi mai sensibile decât celelalte componente ale navei.

În cele din urmă. s-a reîntors în micuţa cabină a comandantului. Towers l-a sunat pe stewardul negru, a cerut două cafele şi a desfăcut un scaun pliant pentru Peter.

— Ai aruncat o privire la motoare? a întrebat el. Australianul a încuviințat din cap.

— Nu sunt inginer, domnule. Multe din cele văzute mă depăşesc, dar a fost foarte interesant. Vă dau multe probleme?

Comandantul a scuturat din cap.

— Până acum nici una. Oricum nu poți face mare lucru dacă te-ar lăsa în plin ocean. Trebuie doar să-ți faci cruce şi să speri că o să continue să funcționeze.

A venit cafeaua şi ei au sorbit-o în tăcere.

— Am primit ordin să mă prezint la post marți, a zis Peter. La ce oră ați dori să vin,,domnule?

— Marți o să ieşim pentru Verificări pe mare, a răspuns comandantul. S-ar putea să plecăm miercuri, dar nu cred că vom întârzia mai mult. Aprovizionarea şi sosirea echipajului la bord va fi luni.

— Atunci ar fi mai bine să mă prezint luni. Dimineață e bine?

— Da, a încuviințat comandantul. Eu cred că vom pleca marți la prânz. I-am spus amiralului că aş vrea să fac un mic voiaj de probă în strâmtoarea Bass şi să mă întorc pe vineri ca să raportez dacă sunt pregătit. Dacă ai fi la bord luni dimineață, indiferent de oră, ar fi perfect.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră între timp? Aş veni la bord sâmbătă, dacă v-aş putea fi de ajutor.

— Apreciez solicitudinea dumitale, căpitane, dar nu-i nimic de făcut. Jumătate din echipaj e plecat în permisie, iar restul va fi învoit pentru weekend mâine după-amiază. Sâmbătă şi duminică n-o să fie nimeni aici în afară de un ofițer şi şase oameni de cart. Nu, luni dimineață e tocmai bine.

S-a uitat la Peter.

— Ți-a spus cineva în ce va consta misiunea? Australianul a fost surprins.

— Nu v-au informat, domnule?

— Nu mi-au spus absolut nimic. Am impresia că ultima persoană care va afla ordinele va fi comandantul.

— Amiralul m-a numit în postul ăsta, a explicat Peter. Mi-a spus că vom face un voiaj spre Cairns, Pore Moresby şi Darwin, care o să dureze unsprezece zile.

— Comandantul Nixon. de la Divizia Operațiuni, m-a întrebat cât o să dureze, a remarcat Towers. dar n-am primit încă ordinul oficial.

— Amiralul a spus azi dimineață că după voiajul acesta va urma un altul mai lung, care va dura cam două luni.

Comandantul Towers s-a oprit, cu ceaşca suspendată în aer.

— Asta e o noutate pentru mine. a observat el. A spus unde vom merge'?

Peter a clătinat din cap.

— A spus doar că o să dureze cam două luni.

A urmat un moment de tăcere. Apoi americanul s-a ridicat şi a zâmbit.

— Cred că dacă o să apari pe-aici la miezul nopții, o să mă găseşti trasând linii pe hartă, a spus el calm. Și mâine și poimâine noapte la fel.

Australianului i s-a părut că ar fi mai bine să îndrepte conversația pe un făgaş mai calm.

— Nu plecați nicăieri în weekend? a întrebat. Comandantul a negat din cap.

— Rămân pe aici. Poate că am să mă duc în oraş, să văd un film.

Părea un program cam plictisitor pentru un om aflat departe de casă, într-o țară străină. Mânat de un impuls, Peter a zis: ,

— N-ați vrea să veniți până la Falmouth, pentru vreo două nopți, domnule? Avem un dormitor în plus. Noi o să ne petrecem majoritatea timpului la clubul nautic, înotând sau navigând. Soției mele îi va face plăcere să veniți.

— E foarte drăguț din partea dumitale, a spus comandantul pe gânduri.

A mai luat o înghițitură de cafea. În vreme ce reflecta la propunere. Oamenii din emisfera de nord se înțelegeau foarte rar cu cei din sud. Îi despărțeau prea multe lucruri, diferența dintre experiențele lor de viață era prea mare. Compasiunea intolerabilă constituia o barieră. Ştia asta foarte bine, ba mai mult, îşi. dădea seama că acest ofițer australian o ştia şi el, în ciuda invitației lui. Din punct de vedere profesional, simțea totuşi că i-ar fi plăcut să afle mai multe despre ofițerul de legătură. Dacă era nevoit să comunice prin intermediul lui cu eşalonul superior australian, ar fi dorit să ştie cu ce fel de om

avea de-a face; acesta ar fi fost un argument în favoarea acceptării unei vizite acasă la el. Evenimentul ar reprezenta cu siguranță o schimbare față de inactivitatea teribilă în care fusese țintuit în ultimele luni: indiferent cât de mare ar fi fost stinghereala, oricum ar fi fost preferabilă unui weekend petrecut Jn portavionul gol şi plin de ecouri, având drept companie doar gândurile şi amintirile.

A zâmbit uşor când şi-a pus ceaşca jos. Putea fi stânjenitor dacă s-ar fi dus acolo, dar putea fi şi mai jenant dacă ar fi refuzat cu grosolănie o invitație atât de amabilă din partea noului său ofițer. '

— Eşti sigur că n-aş deranja-o prea^nult pe soția dumitale? a întrebat. Mai ales că aveți şi un copil mic?

Peter a scuturat din cap.

— I-ar plăcea, a spusel. Ar însemna o schimbare şi pentru ea. În vremurile de azi, nu vede prea multe chipuri noi. Desigur, nici fetița noastră nu-i prea dă răgaz.

;— Mi-ar face plăcere să-ți fiu oaspete pentru o noapte, a zis americanul. Mâine trebuie să fiu pe aici, dar mi-ar plăcea să înot puțin sâmbătă. De multă vreme n-am mai înotat. Aş putea veni la Falmouth cu trenul de sâmbătă dimineață, însă va trebui să mă întorc duminică.

— Am să vă aştept la gară.

— Au mai discutat despre trenuri o vreme, apoi Peter a întrebat:

— Ştiți să mergeți cu bicicleta? Celălalt a aprobat din cap.

— O să aduc o bicicletă suplimentară când o să vin să vă iau de la gară. Locuim cam la trei kilometri depărtare.

— Perfect, a încuviințat Towers.

Maşina lui roşie, marca Oldsmobile, se transformase într-un vis. Nu trecuseră nici cincisprezece luni de când mersese cu ea la aeroport, dar acum abia îşi mai putea aminti cum arăta tabloul de bord sau de ce parte a scaunului se afla levierul de ajustare a spătarului. S-ar putea să fie încă în garajul din casa lui din Connecticut, probabil neatinsă, împreună cu toate celelalte lucruri la care se străduia să nu se mai gândească. Trebuia să te deprinzi să trăieşti într-o lume nouă şi să faci ce poți, uitând-o pe cea veche; acum, iată, era vorba de biciclete, într-o gară din Australia.

Peter a plecat să prindă camioneta ce făcea navetă la Comandamentul Marinei; şi-a luat scrisoarea de numire şi roțile, îndreptându-se apoi către gară. A ajuns la Falmouth pe la ora şase, a atârnat roțile în echilibru instabil pe ghidonul bicicletei, şi-a scos haina şi a pedalat puternic, urcând dealul, spre casă. A ajuns acolo o jumătate de oră mai târziu, transpirând în căldura serii, şi a găsit-o pe Mary într-o rochie de vară, ascultând murmurul plăcut al aspersorului care uda pajiştea..

Ea a venit să-l întâmpine.

— Vai, Peter, în ce hal te-ai încălzit! Văd că ai făcut rost de roți.

Bărbatul a încuviințat din cap.

— Îmi pare rău că n-am apucat să vin la plajă.

— Mi-am închipuit că ai fost reținut. Noi am ajuns acasă pe la cinci şi jumătate. Tu ce ai făcut?

— E o poveste lungă, a spus el.

A suit bicicleta şi roțile pe verandă.

— O să fac un duş şi o să-ți povestesc dup-aia.

— E de bine sau de rău?

— De bine, a replicat Peter. Am să fiu pe mare până în aprilie. După aceea, nu mai ştiu.

— Oh, grozav! Du-te şi fă duşul şi o să-mi povesteşti după ce te răcoreşti. Am să aduc şezlongurile şi o sticlă de bere din frigider.

O jumătate de oră mai târziu, răcorit şi îmbrăcat uşor, stând la umbră cu berea rece în față, Peter i-a povestit totul, în cele din urmă a întrebat:

— L-ai întâlnit vreodată pe comandantul Towers? Mary a scuturat din cap.

— Jane Freeman l-a cunoscut, pe el şi pe toți ceilalți, la petrecerea de pe Sidney. I-a "făcut o impresie bună. Cum va fi sub ordinele lui?

— Cred că va fi bine. E foarte competent. La început o să mi se pară cam ciudat, pe o navă americană." Dar mi-a plăcut de ei toți, trebuie să recunosc.

A râs.

— Am şi făcut o gafă, comandând un gin cu tonic.

I-a povestit întâmplarea în detaliu. Soția lui a încuviințat.

— Asta mi-a zis şi Jane. Ei nu beau niciodată alcool pe navă. Cred că nu beau în general, atunci când poartă uniformă. La petrecere, n-au servit decât un coctail de fructe, mai degrabă deprimant, în vreme ce toţi ceilalţi beau de stingeau.

.— L-am invitat la noi pentru weekend, i-a spus Peter. O să vină sâmbătă dimineaţă. Mary l-a privit consternată.

— Pe comandantul Towers? Bărbatul a aprobat din cap.

— Am simţit că trebuie să-l invit. E un tip cumsecade.

— Vai... Peter, nu-i aşa! Ei nu se simt niciodată bine. E mult prea dureros pentru ei să intre în casele altora.

Ei a încercat să o linişească.

— Towers e altfel. În primul rând, este mai în vârstă. Zău, o să fie bine.

— Aşa ai crezut şi despre şeful escadronului RAF i-a replicat Mary. Tipul ăla... am uitat cum îl chema. Cel care a plâns.

Peter nu vroia să-şi amintească de seara aceea.

— Ştiu că-i dificil să intre în casa cuiva unde mai e şi un copil. Dar zău, tipul ăsta n-o să fie aşa.

Femeia s-a resemnat în faţa inevitabilului.

— Cât o să stea?

— Doar o noapte. A zis că duminică trebuie să fie pe Scorpion.

— Dacă nu-i vorba decât de o noapte, nu-i chiar aşa rău... A căzut pe gânduri, încruntându-se puţin.

— Problema e că va trebui să-l ţinem tot timpul ocupat. Să nu existe nici o clipă în care să se plictisească. Aici am greşit cu tipul de la RAF. Ce-i place să facă?

— Să înoate.

— Îi place să navigheze? Sâmbătă e programată o cursă de ambarcaţiuni cu pânze.

— Nu l-am întrebat. Probabil că da. Pare genul de om care are înclinaţii spre aşa ceva.

Ea a luat o înghiţitură de bere şi a rostit preocupată:

— L-am putea duce la un film.

— Ce filme rulează?

— Nu ştiu. Nici nu prea contează, atâta vreme cât îl ţinem ocupat.

— Cred că n-ar fi bine să fie un film despre America, a subliniat Peter. S-ar putea să dăm peste vreunul care a fost filmat chiar în oraşul lui.

Ea l-a privit onsternată.
— Ar fi îngrozitor! Din ce oraş vine el? Din care parte a Americii?
— Habar n -am. Nu l-am întrebat. '
— Vai de mine! Trebuie să-i găsim o ocupație seara. Cred că un film englezesc ar fi cel mai bun, dar s-ar putea să nu ruleze aşa ceva.
— Am putea da o petrecere, a sugerat bărbatul.
— Va trebui s-o facem, dacă nu rulează un film englezesc. Oricum, ar fi mai bine.
A rămas pe gânduri, apoi a întrebat:
— Ştii cumva dacă a fost căsătorit?
— Nu ştiu. Probabil că da.
— Cred că Moira Davidson ar putea să vină să ne scoată din încurcătură. Dacă n-o avea un alt program...
— Sau dacă n-o să fie prea beată.
— Nu-i aşa tot timpul, i-a replicat Mary. Oricum o să anin.eze petrecerea.
Peter a reflectat la propunere.
— Nu-i o idee rea. a spus el. Ar trebui să-i spun de-a dreptul ce are de făcut. Să nu existe nici un moment de plictiseală. Nici în pat, nici în afara lui.
— Să ştii că ea nu face chestii de-astea. Totul e doar de suprafață.
El a zâmbit. s
— Fie cum zici tu.
Seara au sunat-o pe Moira Davidson şi i-au făcut pro punerea.
— Peter a simțit că trebuia să-l invite, i-a zis Mary. Vreau să spun, e noul lui comandant. Dar ştii cum sunt şi cum se simt ei când intră în casa cuiva cu copii, miros de scutece, biberonul într-un castron cu apă caldă şi chestii de genul ăsta. Aşa că ne-am gândit să facem puțin curat prin casă, să ascundem unele lucruri şi să încercăm să-l înveselim... tot timpul. Problema este că nu pot face prea multe din cauza lui Jennifer. Ai putea veni să ne ajuți? Mi-e teamă că asta înseamnă un pat pliant pe hol sau pe verandă, depinde cum preferh E vorba doar de sâmbătă şi duminică. Să-l ții ocupat tot timpul, la asta ne-am gândit. Să nu existe nici o clipă de tristețe. O să dăm o petrecere sâmbătă seara şi o să invităm ceva lume.

— Sună un pic cam deprimant, a comentat domnişoara Davidson. Ia spune, e slab de înger? O să înceapă să-mi plângă în brațe şi să-mi spună că semăn cu fosta lui soție? Unii dintre ei aşâ fac.

— S-ar putea, a spus Mary nesigură. Nu l-am mai întâlnit până acum. Stai să-l întreb pe Peter... Auzi, spune că probabil o să te ia la bătaie atunci când o să se îmbete.

— Asta-i mai bine. Perfect, am să vin la voi sâmbătă dimineață. Apropo, am renunțat la gin.

— Ai renunțat la gin?

— Te distruge pe dinăuntru. Îți perforează intestinul şi te îmbolnăveşte de ulcer. Am trecut pe coniac. Şase sticle cred că-mi ajung pentru weekend. Coniacul se poate bea în orice cantitate.

Sâmbătă dimneață, Peter s-a dus cu bicicleta la gara Falmouth, ca s-o aştepte pe Moira Davidson. Aceasta" era o fată.subțirică, cu păr blond şi drept, cu fața albă, fiica unui crescător de vite care avea o mică proprietate în Harkaway, lângă Berwick. Ea venise la gară într-o brişcă cu patru roți, foarte arătoasă, culeasă cine ştie de unde şi recondiționată cu mulți bani cu un an în urmă, trasă de o iapă frumoasă şi vioaie. Moira purta o bluză şi pantaloni de un roşu aprins, cu unghiile şi buzele asortate. I-a făcut semn lui Peter, a coborât şi a legat frâul de balustrada unde se înşirau cândva pasagerii, înainte de a urca în autobuz.,

— Bună dimineața, Peter, a zis ea. N-a apărut amicul?

— Vine cu trenul care soseşte acum, a răspuns bărbatul La ce oră ai plecat de acasă?

. Ea parcursese peste treizeci de kilometri până la Falmouth.

— La opt. Oribil!

— Ai luat micul dejun? Fata a încuviințat din cap.

— Am băut nişte coniac. O să mai rad unul înainte de a sui din nou în zdrărtgănitoarea aia.

—- N-ai mâncat nimic? făcu Peter îngrijorat.

— Să mănânc t Şuncă, ouă şi toate tâmpeniile alea $ Dragul meu. familia Syme a dat o petrecere azi noapte. Nu prea mi-a fost bine dup-aia.

S-au întors şi au păşit pe peron, în întâmpinarea trenului.

— La ce oră te-ai culcat?

— Pe la două şi jumătate.
— Nu ştiu cum de rezişti. Eu n-aş putea.
— Eu pot. Pot s-o țin tot aşa până la sfârşit. Şi ăsta. Oricum, nu-i prea departe. Adică de ce să pierdem vremea dormind?
A râs. un pic cam strident.
— N-are nici un rost.
Peter n-a răspuns, fiindcă simțea că ea avea dreptate. Numai că acesta nu era şi felul lui de a se comporta. Au aşteptat până ce trenul a sosit şi s-au întâlnit cu comandantul pe peron. Venise în haine civile, un sacou gri deschis şi 'pantaloni de doc roşcați, cu o croială americană, încât sărea îîn ochi ca fiind străip. Peter le-a făcut celor doi cunoştință. Când au coborât de pe peron, americanul a zis:
— N-am mai mers cu bicicleta de ani de zile. Probabil că o să cad.
— V-am pregătt ceva mai bun, a zis Peter. Moira a venit cu o brişcă.
Towers a ridicat din sprâncene. '
—O fostă maşină sport, a zis fata. Un Jaguar XK 140, cunoscut la voi drept „Pasărea-fulger". Un nou model, doar un singur cal putere, dar merge cu cincisprezece kilometri la oră. Dumnezeule, tare aş mai vrea să beau ceva!
Au ajuns la trăsură şi Moira s-a dus să dezlege frâul. Americanul a stat departe, privind vehiculul ferches, care strălucea în soare.
— Măi să fie! a exclamat el. Dar asta-i o cabrioletă în toată regula!
Fata s-a întors şi a râs. *
— O cabrioletă! Chiar aşa ar trebui să se numească. E o cabrioletă nu-i aşa, Peter? E un cuvânt simpatic. Mai avem un Customline în garaj, comandante, dar nu l-am adus pe ăla. Da, e p cabrioletă, cum zici. Hai, urcă-te în ea, am să accelerez şi o să-ți arăt cum merge.
— Eu am venit cu bicicleta, domnule, a zis Peter. O să plec tot cu ea, ne întâlnim acasă:.....
Towers s-a urcat în trăsură, iar fata s-a aşezat lângă el. A apucat biciul, a întors calul şi a luat-o pe drum, în spatele bicicletei.

— Mai am un lucru de făcut înainte de a ieşi din oraş, i-a spus ea comandantului. Trebuie să beau ceva. Mary şi Peter sunt nişte drăguți, dar nu beau destul. Mary spune că asta i-ar da colici fetiței. Sper că nu te superi. Poți să bei şi dumneata un cola sau altceva.

Towers se simțea un pic surprins, dar înveselit. De multă vreme nu mai avusese de-a face cu felul ăsta de tinere.

— O să beau şi eu ce bei dumneata, a zis el. Am înghițit destulă cola în ultimul an cât să navighez cu submarinul prin ea şi încă la adâncime considerabilă. Mi-ar prinde bine o tărie.

— Atunci, suntem doi.

Moira a cotit cu iscusință pe strada principală. Câteva maşini erau abandonate, parcate diagonal, lângă bordură; se aflau acolo de mai bine de un an. Era aşa de puțin trafic pe stradă, încât n-aveau ce să împiedice şi nu mai exista benzină ca să le ducă cineva de acolo. Moira a oprit lângă hotelul Pier şi a coborât; a legat frâul de bara de protecție a unei maşini şi a intrat cu comandantul în barul Doamnelor.

— Ce să-ți comand? a întrebat bărbatul. -— Un coniac dublu.

— Apă?

— Doar puțină. Multă gheață, în schimb.

El a comandat barmanului şi a rămas pe gânduri o clipă, în vreme ce fata îl privea. Nu mai băuse rachiu sau whisky de multe luni. Era,' fără motiv, suspicios față de whisky-ul australian.

— Nu beau niciodată coniac, a remarcat Towers. Cum e?

— Nu te doboară, a spus fata, dar e perfid. E bun la mațe. ăsta-i motivul pentru eare îl beau.

— Cred totuşi că am să cer un whisky.

A comandat şi apoi s-a întors spre ea, amuzat.

— Bei destul de mult, nu-i aşa?

— Aşa mi se spune.

A luat paharul şi a scos din geantă un pachet de țigări, un amestec de tutun din Africa de Sud şi Australia.

— Vrei una din astea? Sunt oribile, dar n-am putut face rost de altceva.

Eț i-a oferit una din ale lui, la fel de oribilă, şi fata a aprins-o. A suflat pe nări un nor prelung de fum.

— Oricum, e o schimbare. Care ți-e numele mic?

— Dwight. Dwight Lionel.

— Dwight Lionel Towers, a repetat ea. Pe mine mă cheamă Moira Davidson. Avem o fermă de vaci cam la vreo treizeci de kilometri de aici. Tu eşti comandantul submarinului, nu-i aşa? '

— Aşa-i.

— Îţi place slujba?

— Pentru mine a fost o onoare să mi se încredinţeze comanda, a răspuns el calm. Presupun că încă e.

Moira a plecat ochii.

— Îmi pare rău c-am spus asta. Sunt puţin cam a dracului când sunt trează.

Şi-a clătinat paharul.

— Mai adu-mi unul, Dwight.

I-a mai luat un coniac, dar el a rămas la whisky.

— Spune-mi, a întrebat fata, ce faci atunci când eşti în permisie? Joci golf? Te plimbi cu barca? Te duci la pescuit?

.— Mai ales la pescuit.

I-a venit în minte o vacanţă de demult cu Sharon, în peninsula Gaspe, dar a alungat gândul. Trebuie să se concentreze asupra prezentului şi să uite trecutul.

— E cam cald pentru golf, a zis el. Căpitanul Holmes spunea ceva despre înot.

— Asta-i simplu. După-amiază e o cursă de ambarcaţiuni la club. Ţi-ar plăcea aşa ceva?

— Bineînţeles, a spus Towers cu plăcere evidentă în voce. El ce fel de ambarcaţiune are?

— O chestie care se numeşte „Gwen Twelve". E un fel de cutie impermeabilă, cu pânze. Nu ştiu dacă o să vrea să intre1 în cursă. Dacă el n-o să participe, o să fac eu echipă cu tine.

— Dacă o să mergem pe mare, ar trebui să nu mai bem.

— N-am să merg cu tine dacă o să faci pe ofiţerul american, i-a replicat fata. Pe navele noastre se bea, nu ca la voi.

Moira l-a fixat cu privirea.

— Până acum nu ţi-a dat nimeni cu o sticlă în cap? Comandantul a zâmbit.

— De mai multe ori. Ea şi-a golit paharul.

— Păi atunci, mai bea ceva.

— Nu, mulţumesc. Familia Holmes o să se întrebe ce-i cu noi.

— Ştiu ei despre ce-i vorba, a zis fata.
— Haide, vreau să văd lumea de la înălţimea trăsurii tale.
A condus-o către uşă. Moira s-a lăsat manevrată, fără să opună rezistenţă.
— E o cabrioletă, a zis ea.
— Ba nu. Acum suntem în Australia. E o trăsură.
— Uite aici greşeşti, a spus ea.' E o cabrioletă— o cabrioletă marca „Abbott." Are mai mult de şaptezeci de ani vechime. Tata spune că a fost făcută în America.
Dwight a privit trăsura cu un nou interes.
— Nu mai spune! a exclamat el. Nu ştiam unde am mai văzut-o. Bunicul meu a avut una la fel, în Mâine, când eram copil.
Nu trebuia să-l lase să se gândească la trecut.
— Stai lângă iapă până dau înapoi, a zis Moira. Nu-i aşa bună în marşarier.
S-a aruncat pe capră şi a tras cu putere de hăţuri, încât a răsucit în mod crud botul iepei; animalul s-a cabrat, cu copitele către Towers. A izbutit totuşi s-o întoarcă spre stradă şi s-a aruncat lângă fată, pornind val-vârtej.
— E prea odihnită, a comentat fata. Dealul o s-o obosească imediat'. Nenorocitele astea de şosele cu bitum!
Americanul se apucase bine cu mâinile de scaun, în vreme,ce ieşeau din oraş, iapa alunecând şi chinuindu-se pe. suprafeţele netede; s-a întrebat dacă mai exista cineva care putea conduce atât de prost un cal.
Câteva minute mai târziu, au ajuns la casa familiei Holmes, cu iapa lac de sudoare. Căpitanul şi soţia lui au ieşit să-i întâmpine.
— Ne pare rău c-am întârziat, a spus fata. N-am putut să-l opresc să nu intre în cârciumă.
Peter a remarcat, privind iapa:
— Se pare că ai avut grijă să recuperezi.
— Am făcut o plimbare straşnică, a zis Towers.
A coborât şi a făcut cunoştinţă cu Mary, apoi s-a întors spre Moira.
— Ce-ar fi s-o plimb puţin până se răcoreşte?
— Bine, a încuviinţat fata. Eu am s-o desham şi am s-o duc în padoc. Pe urmă o s-o ajut pe Mary să pregătească masa. Peter, Dwight vrea să meargă cu barca ta după-amiază.

— N-am spus aşa ceva, a protestat americanul. '
— Dar vrei.
A aruncat o privire calului, mulțumită că tatăl ei nu era acolo să-l vadă.
— Trebuie buşumată... am o cârpă în spatele trăsurii. Am s-o adap mai târziu, după ce o să bem şi noi ceva.
În după-amiaza aceea, Mary a rămas acasă cu Jennifer, pregătindu-se pentru petrecerea de seară. Dwight a pedalat nesigur, împreună cil Peter şi Moira, către club. Au plecat cu prosoape în jurul gâturilor şi cu costumele de baie vârâte în buzunare; s-au schimbat la club.
Barca era un fel de ladă etanşă din placaj, cu o cabină mică şi velatwa destul de eficientă. I-au ridicat pânzele, au lansat-o şi au ajuns la linia de start cu cinci minute mai devreme; americanul conducea ambarcațiunea, Moira îl ajuta, iar Peter privea cursa de pe mal.
Purtau costume de baie: Towers un şort brun roşcat, iar fata un bikini alb. Îşi luaseră cu ei şi nişte cămăşi, pentru cazul în care soarele ar fi ars prea puternic. Timp de câtteva minute au manevrat în spatele liniei de start, strecurându-se printre mulțimea de ambarcațiuni de clase diferite. Comandantul nu mai pilotase de mulți ani o barcă cu pânze, iar cu un asemenea tip nu navigase niciodată; totuşi barca răspundea bine la comenzi şi el şi-a dat seama curând că era destul de rapidă. Căpătase încredere Jn ea atunci când s-a dat startul şi a fost cea de-a cincea ambarcațiune ce a trecut linia de start; trebuiau să parcurgă de trei ori un traseu triunghiular.
Aşa cum se întâmpla de obicei în golful Port Phillip, vântul sufla foarte puternic. Când au terminat prima tură, bătea destul de tare şi se afundau cu copastia sub nivelul apei; Towers era prea ocupat de cârmă şi de scotă, menținând ambarcațiunea pe curs, pentru a mai da atenție la altceva. Au început a doua tură şi au ajuns la cel mai îndepărtat punct de întoarcere, sub un soare strălucitor şi înălțând jerbe de picături de apă precum diamante. Bărbatul era atât de concentrat, încât n-a observat piciorul fetei care a împins un sul de velă rulată în jurul trinchetului şi a pus o trincă mototolită deasu-' pra. Au ajuns la geamandură şi Towers a ocolit-o cu îndemânare, ridicând bara cârmei şi eliberând vela, care s-a desfăşurat

jumătate de metru şi apoi s-a încurcat. O rafală de vânt i-a lovit şi a întors barca. Moira a făcut pe proasta şi a tras de trincă iar barca s-a răsturnat. În clipa următoare., înotau amândoi pe lângă ea. Fata a rostit acuzator:

— Te-ai ținut de vela principală!

Apoi tot ea a strigat:

— Fir-ar să fie, am rămas fără sutien!

Într-adevăr, îşi desfăcuse în mod deliberat nodul de la spate în vreme ce cădea în apă şi acum sutienul plutea la câțiva metri depărtare. Tot ea l-a înşfăcat cu o mână şi a spus:

— Înoată de partea cealaltă şi aşează-te pe derivor. O să se ridice singură.

A înotat alături de bărbat. Undeva la distanță, au văzut şalupa albă a echipei de salvare.,îndreptându-se către ei. Moira a spus:

— Uite că vine şalupa de salvare. Ajută-mă să-mi pun sutienul, înainte să apară.

Ar fi putut-o face foarte bine singură, făcând pluta pe față.

— Aşa, un nod puternic… nici chiar aşa, că nu-s japoneză. E bine. Acum hai să ridicăm barca şi să ne continuăm cursa.

S-a cățărat pe derivorul care ieşea orizontal din carenă. la nivelul apei, şi s-a aşezat acolo, ținându-se de copastie, în vreme ce Towers înota dedesubt, minunându-se de trupul zvelt şi de insolența fetei. Şi-au lăsat împreună toată greutatea pe derivor, iar barca şi-a ridicat pânzele umede din apă, a ezitat puțin, apoi şi-a reluat poziția. Fata s-a cățărat peste marginea bărcii şi a tras de vela principală. Dwight a suit alături de ea. Într-un minut se aflau din nou în cursă— vasul fiind mai sensibil acum datorită greutății pânzelor ude— şi asta înainte ca şalupa să ajungă la ei.

— Să nu mai faci asta, a zis Moira sever. Asta-i costumul meu de plajă. Nu-i făcut pentru baie.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat, s-a scuzat el. Până atunci totul mersese strună.

Au terminat cursa fără alte incidente, pe penultimul loc. S-au îndreptat spre țărm, unde Peter îi aştepta în apă. El a prins barca şi a întors-o în vânt.

— V-ați distrat? i-a întrebat. Am văzut că v-ați răsturnat.

— A fost o cursă minunată, a zis fata. Dwight a răsturnat-o iar eu mi-am pierdut sutienul aşa că a fost destul de palpitant. Nici o clipă de plictiseală! Merge minunat. Peter.

Au sărit în apă, au tras barca la mal şi au coborât pânzele. Au rămas o vreme pe debarcader, în soarele de după-amiază, fumând, adăpostindu-se înapoia unei stânci de briza dinspre uscat. Americanul a privit oceanul albastru, dealurile roşietice, bărcile ancorate care se legănau pe apă.

— E un loc minunat aici, a reflectat el. Având în vedere dimensiunile, este un club drăguț care poate rivaliza cu oricare dintre cele pe care le-am văzut.

— Nimeni de pe aici nu ia navigația cu pânze prea în serios, ăsta-i secretul, a spus Peter.

— Asta-i secretul la orice, a zis Moira. Când o să putem bea ceva, Peter?

— Lumea o să înceapă să vină pe la opt. S-a întors către Towers.

— Avem câțiva invitați în seara asta, a explicat el. Dar cred că mai întâi ar trebui să luăm masa la hotel. Asta ar uşura munca gazdei.

— Bineînțeles. E perfect.

— Doar n-ai de gând să-l duci din nou pe comandantul Towers la hotelul Pier? a intervenit Moira.

— Păi acolo mă gândeam să cinăm.

—* Nu mi se pare o alegere prea înțeleaptă, a spus iea mohorâtă.

Americanul a râs.

— Văd că-mi asiguri o reputație destul de proastă.

— Ți-o faci cu mâna ta, a replicat Moira. Eu încerc tot ce pot ca să-ți păstrez imaginea imaculată. N-o să suflu nici un cuvânt despre faptul că mi-ai smuls sutienul.

Towers a privit-o nesigur, apoi a izbucnit în râs. A râs aşa cum nu o mai făcuse de un an de zile, nereținut de nici un gând şi nici o amintire.

— Perfect, a spus el în cele din urmă. O să păstrăm asta ca un secret între noi doi.

— Secretul o săr̆i păstrez doar eu, a spus Moira ințepată. Probabil că tu o să spui la toată lumea mai pe seară, când o să iei ceva la bord.

— Poate că ar fi mai bine să mergem să ne schimbăm, a intervenit Peter. I-am spus lui Mary că ne vom întoarce pe la şase.

Au pornit pe debarcader, către' vestiare, s-au schimbat şi au suit pe biciclete. Când au ajuns acasă, au găsit-o pe Mary udând grădina. Au discutat despre cum ar fi mai bine să ajungă la hotel şi s-au hotărât să înhame iapa şi să plece cu trăsura.

— Trebuie să ne" gândim la comandantul Towers, a zis fata. N-ar mai izbuti să urce dealul pe bicicletă, după încă o repriză la hotelul Pier.

L-a însoţit pe Peter în padoc, ca să înhame calul. În vreme ce-i punea zăbala şi-i trăgea urechile prin căpăstru, a întrebat:

— Cum mă descurc, Peter? El a zâmbit.

— Te descurci bine. Nici-un moment de plictiseală.

— Păi, asta mi-a cerut Mary. Oricum, comandantul tău încă n-a izbucnit în lacrimi.

— Mai degrabă o să plesnească de râs dacă o ţii tot aşa.

— Nu ştiu dacă voi fi în stare. Mi-am epuizat deja tot repertoriul.

— O să capeţi mai multă inspiraţie pe măsură ce se vor scurge orele serii.

— Poate.

Scara a continuat. Au luat masa la hotel şi s-au întors urcând dealul cu mai multă moderaţie ca înainte. Au deshă-mat calul, l-au dus în padoc şi pe la ora opt au fost gata să întâmpine oaspeţii.

La mica petrecere au venit patru perechi: un tânăr medic cu soţia, un alt ofiţer din marina militară, un tânăr vesel despre care se afirma că ar fi fermier, al cărui mod de Viaţă era un mister pentru american, şi proprietarul unui mic atelier mecanic. Timp de trei ore, au dansat şi au băut împreună, evitând cu grijă orice subiect serios de conversaţie. În noaptea călduroasă, camera a devenit tot mai încinsă, s-a renunţat destul de curând la cravate şi sacouri, iar gramofonul a continuat să cânte, parcurgând teancul uriaş de discuri dintre care jumătate fuseseră împrumutate de Peter special pentru acel eveniment. În ciuda ferestrelor larg deschise, în spatele plasei de insecte, încăperea s-a umplut cu fumul ţigărilor. Din când în

când, Peter deşerta scrumierele în coşul cu gunoi, iar Mary aduna paharele goale, le ducea în bucătărie să le spele şi le aducea înapoi. În cele din urmă, cam pe la unsprezece şi jumătate, a adus o tavă cu ceai, prăjituri şi plăcinte, obiceiul australian prin care se anunța că petrecerea se apropia de sfârşit. Destul de repede, oaspeții au început să-şi ia la revedere şi au plecat pe biciclete. Moira şi Dwight i-au condus pe medic şi pe soția lui, rămânând apoi o vreme în fața casei, pe pajişte.

— Reuşită petrecere, a spus comandantul. Nişte oameni drăguți cu toții.

După zăpuşeala din casă în grădină era răcoros şi plăcut. Noaptea se arăta liniştită. Printre copaci, puteau vedea linia țărmului către Port Phillip, care unea' Falmouth cu Nelson, în lumina clară a stelelor.

— A fost teribil de cald înăuntru, a remarcat fata. Mai rămân aici puțin înainte de a merge la culcare.

— Ar fi bine să-ți aduc ceva să pui pe tine.

— Mai bine mi-ai aduce ceva de băut.

— Ceva nealcoolic? a sugerat bărbatul. Ea a scuturat din cap.

— Trei degete de coniac şi multă gheață, dacă a mai rămas.

. El a părăsit-o şi s-a dus să-i aducă băutura. Când s-a întors, a găsit-o stând pe marginea verandei, în întuneric. Moira a luat paharul şi i-a mulțumit. După zgomotul şi vânzoleala, din casă, pacea din grădină era o uşurare.

— E foarte plăcut să stai puțin liniştit, a zis Towers.

— Până încep să te pişte țânțarii, a precizat ea. Adia o briză uşoară.

— Deşi s-ar putea să nu apară din cauza vântului. Nu cred că aş putea dormi după cât am băut. Aş sta şi m-aş zvârcoli toată noaptea.

— Noaptea trecută ai stat trează până târziu? a întrebat el.. '

Fata a încuviințat din cap.

— Şi cu o noapte înainte.

— Aş zice că ar trebui să încerci să te culci mai devreme, din când în când.

— Ce folos? Ce rost mai are totul acum? Towers n-a răspuns şi ea a întrebat:

— De ce vine Peter cu voi pe Scorpion?

— Este noul nostru ofițer de legătură.

— Ați mai avut vreunul înainte? Bărbatul a scuturat din cap.

— N-am mai avut niciodată aşa ceva.

— Şi de ce v-au dat unul tocmai acum?

— N-am idee. Poate că o să facem un voiaj în apele australiene. N-am primit încă ordinele, dar aşa se zvoneşte, în marina voastră, comandantul pare să fie ultima persoană căreia i se comunică ce are de făcut.

— Unde se spune că o să mergeți?

El a ezitat o clipă. Măsurile de securitate aparțineau de acum trecutului, dar totdeauna trebuia să facă un efort ca să-şi amintească asta; erau inutile în absența oricărui duşman însă puterea obişnuinței părea mai puternică..

— Se aude că o să facem un voiaj până în Port Moresby.

— S-ar putea să fie doar un zvon, dar atâta ştiu.

— Port Moresby e terminat, nu-i aşa?

— Cred că da.N-am recepițona semnale radio de acolo de multă vreme.

— Dar nu puteți acosta acolo, dacă legăturile au fost în-trerupte, nu-i aşa?

— Mai devreme sau mai târziu cineva trebuie să meargă să verifice, a spus Towers. N-o să părăsim submarinul, decât dacă nivelul radiației e aproape de normal. În caz contrar, nu vom ieşi nici la suprafață. Dar.cineva trebuie să meargă acolo, să vadă.

S-a oprit şi în grădina luminată de stele s-a aşternut liniştea.

— Există o mulțime de locuri pe care cineva trebuie să meargă să le vadă, a urmat el. Încă recepționăm semnale radio dintr-un loc situat undeva lângă Seattle. Sunt lipsite de sens... din când în când, nişte semnale Morse neclare. Uneori trec şi două săptămâni, înainte de a apărea din nou. S-ar putea ca acolo să fi supraviețuit cineva care nu ştie cum să manevreze telegraful. În emisfera de nord există o mulțime de lucruri stranii şi cineva trebuie să meargă să cerceteze.

— Chiar se poate să fi supraviețuit cineva acolo?

— N-aş crede, dar nu-i chiar imposibil. Ar trebui să trăiască într-o încăpere etanşă, cu filtre de aer iar toată apa şi mâncarea să fi fost stocate după metode speciale. N-aş zice că-i posibil.

Moira a aprobat din cap.

— E adevărat că nici Cairns nu se mai recepționează acum?
— Aşa mi se pare... nici Cairns şi nici Darwin. Poate că va trebui să mergem şi acolo. Poate de aceea, Peter a fost trimis pe Scorpion. Cunoaşte apele acelea.
— Cineva i-a spus tatei că în Townsville au apărut deja simptomele bolii de radiație. Crezi că-i adevărat?
— Nu prea ştiu... n-am auzit. Dar aş spune că-i posibil. Townsville e la sud de Cairns.
— O să se răspândească încoace, către sud. până o să ajungă la noi?
— Aşa se spune.
— În emisfera sudică, nu s-a lansat niciodată vreo bombă, a spus fata cu mânie. De ce trebuie să ajungă şi la noi-? Nu se poate face ceva pentru oprirea radiației?
El a clătinat din cap.
— Absolut nimic. E din cauza vânturilor. E foarte dificil să te fereşti de ceea ce poartă ele. Trebuie să accepți ceea ce vine spre tine şi să te descurci cum poți.
— Nu înțeleg, a zis Moira cu încăpățânare. Cândva se spunea că vânturile nu suflă peste Ecuator şi că noi vom fi în siguranță. Iar acum se pare că nu-i deloc aşa...
— N-am fost niciodată în siguranță, a replicat calm bărbatul. Chiar dacă aşa ar fi în cazul particulelor grele, al prafului radioactiv— dar de fapt nu-i aşa— tot ar exista particulele uşoare. Împrăştiate de difuzie. Le avem deja acum. Actualmente, nivelul general al radiațiilor aici este de opt— nouă ori mai mare decât înainte de război.
— Totuşi se pare că asta nu ne afectează, a replicat ea. Însă praful ăsta despre care se vorbeşte... ăsta-i adus de vânt, nu?
— Aşa-i, totuşi nici un vânt nu bate din nord direct către emisfera sudică. Altfel, am fi fost morți deja.
— Poate c-ar fi fost mai bine, a oftat fata. E ca şi cum ai aştepta să fii spânzurat.
— Poate că da... dar poate că-i o perioadă de grație. A urmat o scurtă linişte.
— De ce durează atât de mult? a întrebat ea în cele din urmă. De ce nu bate vântul ăsta drept spre noi, să se termine odată?
— Nu-i chiar atât de greu de înțeles. În fiecare emisferă vânturile se deplasează aidoma unor vârtejuri uriaşe, de mii de

kilometri, între pol şi Ecuator. Există un sistem de circulație al vânturilor în emisfera nordică şi un altul în cea sudică. Totuşi ceea ce le desparte nu-i Ecuatorul pe care îl vezi trasat pe hartă, ci ceva denumit „Ecuatorul de Presiune", care oscilează mai la nord sau mai la sud în funcție de anotimp, în ianuarie. Borneo şi Indonezia s-au aflat în emisfera nordică, dar în iulie diviziunea s-a deplasat spre nord, astfel încât India, Pakistanul şi tot ce este la sud de ele se găsesc în emisfera sudică. Aşa că în ianuarie, vânturile nordice poartă praful radioactiv până în Malaezia, să zicem. În iulie, praful este în emisfera sudică şi vânturile noastre îl iau şi-l aduc aici. Acesta e motivul pentru care vine încoace aşa de lent.

— Şi nu se poate face nimic?

— Absolut nimic. Problema depăşeşte posibilitățile omenirii. Pur şi simplu trebuie să luăm lucrurile aşa cum sunt.

— Eu nu pot s-o fac! a exclamat fata. Nu-i cinstit. Nimeni dirt emisfera sudică n-a lansat vreo bombă, nici cu hidrogen, nici cu cobalt, de nici un fel. Noi n-avem nimic de-a face cu treaba asta. De ce trebuie să murim fiindcă alte țări, la cincisprezece mii de kilometri depărtare, au vrut să aibă un război î E atât de al naibii de necinstit...

— Ai dreptate, a zis el, însă aşa stau lucrurile. A urmat o pauză, apoi Moira a rostit mânios: i

— Nu-i vorba că mi-e frică de moarte. Toți o să murim la un moment dat. E vorba de toate lucrurile pe care n-am apucat să le fac...

S-a întors spre el în lumina stelelor.

— N-am să ies niciodată din Australia. Toată viața mea am vrut să văd Rue de Rivoli. Presupun că din cauza denumirii, care pare atât de romantică. E caraghios, fiindcă nu-i probabil decât o stradă ca oricare alta. Dar asta mi-am dorit, şi n-o..s-.o văd niciodată. _Pentru că.acum nu mai există nici Londra, nici Parisul, nici New York-ul.

Towers i-a zâmbit cu blândețe.

— Rue de Rivoli s-ar putea să mai existe^ cu vitrinele pline, cu totul intact. Nu ştiu dacă în Paris a căzut vreo bombă. Pcate acolo lucrurile continuă ca mai înainte, cu soarele strălucind pe strada pe care ți-ai dorit s-o vezi. Aşa-mi place să gândesc

despre un asemenea loc. Doar că nu mai locuieşte nimeni pe acolo.

Fata s-a ridicat în picioare, nervoasă.

— Nu în felul ăsta am vrut eu s-o văd. Un oraş al morților... Mai adu-mi ceva de băut, Dwight.

El i-a zâmbit fără să se scoale.

— În nici un caz. E timpul să mergi la culcare.

— Atunci o să mă duc să-mi iau singură.

A intrat înăuntru mânioasă. Towers a auzit clinchet de pahare şi a văzut-o ieşind cu o cupă mare, plină mai mult de jumătate, cu o bucată de gheață plutind în lichid.

— Trebuia să mă duc la Londra în martie, > a exclamat Moira. O plănuisem de ani de zile. Trebuia să" petrec şase luni în Anglia şi în Europa, apoi urma să mă întorc prin America. Ar fi trebuit să văd Madison Avenue. E atât de al naibii de nedrept..

A tras o înghițitură mare din pahar şi l-a îndepărtat dez-gustată.

— Dumnezeule, ce-i mizeria asta?

El s-a ridicat, i-a luat paharul şi l-a mirosit.

— E whisky.

Fata l-a luat înapoi şi l-a mirosit la rândul ei.—; Aşa-i. Probabil că o să mă termine dacă beau asta după coniac.

A ridicat paharul şi a dat peste cap whisky-ul sec, aruncând în iarbă cubul de gheață.

S-a clătinat şi s-a prins de balustrada verandei.

— N-am'avut niciodată o familie ca a lui Mary. E atât de nedrept.. Chiar dacă te-ai culca cu mine în seara asta, tot n-aş mai avea o familie, pentru că n-ar mai fi timp.

A chicotit isteric., \

— E atât de al dracului de caraghios! Lui Mary îi era teamă că -s-ar putea să izbucneşti în lacrimi văzând fetița şi scutecele atârnând pe frânghie. Ca şi şeful escadrilei de la RAF. care i-a vizitat mai de mult.

Limba începuse să i se împleticească.

— Să-l... ții... ocu... ocupat...

S-a clătinat şi s-a prins de balustrada verandei.

— Aşa a spus. Să nu fie nici un moment deprimat. Să nu-l laşi să vadă fetița... c-altfel ar putea... probabil'co să-ncea-pă să plângă...

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji.
— Nu s-a gândit niciodată că s-ar putea ca eu să-ncep să plâng.
S-a prăbuşit lângă verandă, scăldată într-un torent de lacrimi. Comandantul a ezitat o clipă, a atins-o pe umăr, apoi s-a retras nesigur. S-a întors şi a intrat în casă. A găsit-o pe Mary în bucătărie, dereticând după petrecere.
— Doamnă Holmes, a început "el şovăitor. Poate că ar fi bine să ieşiţi puţin afară, să vedeţi ce-i cu domnişoara Davidson. Tocmai a dat peste cap un pahar de whisky, după coniacul băut toată seara. Cred că cineva ar trebui s-o ducă la culcare.

CAPITOLUL DOI

Bebeluşii nu ţin seama de duminici sau de petrecerile care durează până după miezul nopţii. La ora şase în dimineaţa următoare, familia Holmes era în picioare, iar Peter se afla deja pe drum, pedalând spre fermă, ca să aducă lapte şi smântână. A stat ovreme cu fermierul, discutând despre remorcă şi făcând câteva schiţe după care să lucreze mecanicul.
— Mâine trebuie să mă prezint la datorie, a zis el. Asta-i ultima oară când vin după lapte.
— Nici o problemă, a replicat domnul Paul. Lăsaţi totul în seama mea. În zilele de marţi şi sâmbătă, o să am grijă ca doamna Holmes să primească laptele şi smântână.
Peter s-a întors acasă cam pe la. Ora opt. S-a ras, a făcut un duş, s-a îmbrăcat şi a ajutat-o pe Mary să pregătească micul dejun. Comandantul Towers a apărut pe la nouă fără un sfert, părând proaspăt şi scrobit.
— A fost o petrecere foarte drăguţă aseară, a rostit el. Nici nu mai ţin minte de când nu m-am mai simţit aşa bine.
— Avem nişte vecini plăcuţi, a încuviinţat Peter.
I-a aruncat o privire comandantului. său şi a zâmbit.
— Îmi pare rău de Moira. De obicei nu se îmbată chiar aşa. '.
— A fost din cauza whisky-ului. Nu s-a trezit încă?
— Nu cred că o s-o vedem prea curând. Am auzit pe cineva vomitând pe la două noaptea. Presupun că nu eraţi dumneavoastră.
Americanul a râs. s
— Nu, în nici un caz.
S-au aşezat toţi trei la masă.

— Mai vreți să înotați în dimineața asta? a întrebat Peter. Pare să fie altă zi toridă.

Americanul a ezitat.

— Duminică dimineața prefer să merg la biserică. Aşa făceam acasă. Există vreo biserică anglicană pe-aici?

— Shiar la poalele dealului, a spus Mary. La vreun kilometru de noi. Slujba începe la ora unsprezece.

— Aş merge pe jos până acolo. Vă încurc cu ceva? - — Nici vorbă, a răspuns Peter, dar nu cred că am să vin cu dumneavoastră. Mai am câteva lucruri de rezolvat pe aici înainte de a mă alătura echipajului de pe Scorpion.

Comandantul a aprobat din cap.

— Sigur că da. Am să fiu înapoi la timp pentru prânz şi apoi va trebui să mă întorc pe navă. Aş vrea să iau un tren pe la ora trei.

A pornit pe jos către biserică, sub razele soarelui puternic. Plecase devreme, aşa că â ajuns cu un sfert de oră înainte de începerea slujbei, dar a intrat. Diaconul i-a dat o cărticică de rugăciuni şi una de imnuri, iar el şi-a ales un loc mai în spate, pentru că desfăşurarea slujbei îi era străină şi de acolo putea observa când ceilalți oameni îngenuncheau sau se ridicau în picioare. A spus rugăciunea convențională pe care o învățase în copilărie şi,s-a aşezat, privind în jur. Bisericuța semăna foarte mult cu cea din oraşul lui— Mystic, în Connecticut. Până şi mirosul părea acelaşi.

Fata aceea, Moira Davidson, era cu siguranță stranie. Bea prea mult, dar unii nu acceptau realitatea înconjurătoare. Era totuşi o fată bună. Lui Sharon i-ar fi plăcut de ea.

În liniştea bisericii, Towers a început să se gândească la familia lui şi să-i vizualizeze pe toți. În, esență el era un individ lipsit de complicații. Avea să se întoarcă la ei în septembrie, să-i vadă din nou după mai puțin de nouă luni. Ei nu trebuiau să simtă, atunci când se vor revedea, că el uitase lucruri importante din viața lor. Cel mic trebuia să fi crescut destul 'de mult; la vârsta asta, copiii aşa cresc. Probabil că nu mai purta căciuliță de raton şi se dezvoltase mental şi fizic. Era timpul să aibă şi el o undiță, o lansetă mai mică din fibră de sticlă, pe care să-l învețe cum s-o folosească. Ar fi fost'plăcut să-l învețe să pescuiască. Ziua lui de naştere era pe zece iulie. Dwight nu-i

putea trimite lanseta drept cadou şi probabil că nici n-ar fi putut s-o ia cu el deşi ar fi meritat să încerce. Poate că avea să-i cumpere una chiar de acolo.

Ziua de naştere a lui Helen era pe şaptesprezece aprilie; Mima să împlinească şase ani. Nu putea fi prezent nici la aniversarea ei, decât dacă s-ar fi întâmplat ceva Scorpionului. Trebuia să țină minte să-i spună cari păruse rău şi să se' gândească la vreun cadou pentru ea, pe care să i-l ducă în septembrie. Sharon o să-i explice, o să-i spună că tăticul era pe mare, dar că se va întoarce acasă înainte de începerea iernii şi o să-i aducă ceva frumos. Sharon o să se descurce cu Helen.

A rămas gândindu-se la familia lui, cât a durat slujba, îngenunchind sau sculându-se în picioare odată cu ceilalți. Din când în când se trezea la realitate, îngânând cuvintele simple ale unui imn, dar restul timpului era pierdut în visurile despre familie şi casă. A ieşit din biserică la sfârşitul slujbei, refăcut mental. Nu cunoştea pe nimeni şi nimeni nu-l cunoştea pe el. Vicarul i-a zâmbit nesigur în prag. El i-a surâs la rându-i, apoi a pornit pe deal, prin soare, cu gândurile în întregime concentrate la Scorpion, la aprovizionări şi la nenumăratele sarcini pe care le avea de îndeplinit înainte de plecare.

Când a ajuns la casa familiei Holmes, le-a găsit pe Mary şi Moira stând pe verandă, cu Jennifer în leagăn. Mary s-a ridicat din scaun şi s-a îndreptat spre el.

— Păreți cam înfierbântat. Scoateți-vă haina şi stați aici la umbră. Ați găsit biserica?

— Desigur, a încuviințat bărbatul.

Şi-a 6cos sacoul şi s-a aşezat pe marginea verandei.

— Are nişte enoriaşi foarte fideli, a observat el. N-am văzut nici un loc liber.

— N-a fost totdeauna aşa, a replicat Mary sec. Să vă aduc ceva de băut?

— Aş vrea ceva fără alcool. S-a uitat la paharele lor.

— Voi ce beți?

Domnişoara Davidson i-a răspuns:

— Suc de lămâie cu apă. E-n ordine, nu trebuie s-o spui. El a râs.

— Aş vrea şi eu un pahar cu aşa ceva.

Mary s-a dus să i-l aducă şi Towers s-a întors spre fată.

— Ai mâncat în dimineața asta?
— O jumătate de banană şi un coniac mic. a spus ea calmă. Nu m-am simțit prea bine.
— Din cauza whisky-ului. Asta a fost greşeala pe care ai făcut-b.
— Una dintre ele, a replicat Moira. Nu mi-amintesc nimic după ce am vorbit cu tine pe pajişte, după petrecere. Tu m-ai dus la culcare?
El a negat din cap.
— M-am gândit că asta e treaba doamnei Holmes. Fata a.zâmbit uşor.
— Ai pierdut o ocazie. Trebuie să-mi amintesc să-i mulțumesc lui Mary.
— Aşa ar fi frumos. E o persoană foarte cumsecade.
— Zicea că după-amiază vrei să te întorci la Williamstown. Nu poți să mai rămâi să faci o baie?
— Am o mulțime de lucruri de făcut la bord, a explicat bărbatul. Săptămâna asta ieşim în larg. Mă aşteaptă probabil o grămadă de mesaje.
— Presupun că eşti genul de om care munceşte din greu tot timpul, indiferent dacă trebuie sau nu.
El a râs.
— Probabil că da. A privit-o.
— Tu munceşti în vreun fel?
— Desigur. Sunt o femeie foarte ocupată.
— Ce anume faci? Moira a.ridicat paharul.
— Asta. Asta tot fac de când te-am întâlnit ieri.
— Nu găseşti că rutina devine cam plictisitoare uneori? a zâmbit el."
— Viața însăşi este plictisitoare. Şi nu uneori, tot.timpul. Towers a dat din cap.
— Sunt norocos că am atât de multe de făcut.
— Pot să vin să-ți văd submarinul săptămâna viitoare? a întrebat fata.
El a râs. gândindu-se la câtă treabă era de făcut la bord.
— Nu, nu poți. Săptămâna viitoare ieşim pe mare. Apoi, pentru că păruse cam nepoliticos, a adăugat:
— Te interesează submarinele?

— Nu chiar, a spus fata. Mi-a trecut prin minte că mi-ar plăcea să-l văd. Dar dacă deranjez...

— Şi mie mi-ar face plăcere să ți-l arăt, dar nu săptămâna viitoare. Mi-ar plăcea dacă ai veni să prânzim împreună într-o zi când lucrurile sunt liniştite, când nu ne agităm pe navă. Într-o zi calmă, când ți-aş putea arăta totul în linişte. Pe urmă am putea ieşi să luăm masa undeva.

— Sună bine, a încuviințat ea. Şi când va fi ziua asta, ca să mă pot gândi la ea?

Towers a socotit câteva clipe.

— N-aş putea spune cu precizie. Pe la sfârşitul săptămânii care vine va trebui să raportez că suntem operaționali şi cred că ne vor trimite pe mare după o zi saU două. Pe urmă, vom avea un răgaz în port, înainte de a pleca din nou.

— Primul voiaj... este cel până la Port Moresby?

— Da. Am să încerc să găsesc o zi înainte de plecare, dar nu pot garanta. Dacă îmi dai numărul de telefon, am să te sun cam pe vineri, ca să te anunț.

— Berwick, 8641, a spus ea. Bărbatul l-a notat.

— Cel mai bine ar fi să mă suni înainte de zece. Aproape întotdeauna ies seara.

— E perfect a încuviințat americanul. S-ar putea să fim încă pe mare vineri. Poate că o să te sun sâmbătă. Dar de sunat, am să te sun cu* siguranță,1 domnişoară Davidson.

Ea a zâmbit.

— Mă cheamă Moira.

— Bine, a râs el.

L-a condus până la gară cu trăsura, după prânz, fiindcă era în drumul ei către Berwick. Când Towers a coborât,în dreptul gării, fata a spus:

— La revedere, Dwight. Să nu munceşti prea mult. Apoi a adăugat:

— Îmi pare rău că m-am făcut de râs azi-noapte.

— Ai amestecat băuturile, asta s-a întâmplat. Să-ți fie învățătură de minte altădată.

Ea a râs ascuțit., ,

— Nu mă-nvăț minte niciodată. Probabil că am să fac la fel diseară.

— E organismul tău.

— Tocmai ăsta-L necazul, a replicat Moira. Al meu şi al nimănui altcuiva. Probabil că lucrurile ar sta altfel, dacă ar mai fi cineva implicat. Dar nu mai e timp pentru aşa ceva. Păcat...

Bărbatul a dat din cap.

— Ne mai vedem noi.

— Eşti sigur?

— Bineînțeles, a spus el. Am să te sun, aşa cum am promis. '... ' '

Towers a călătorit înapoi spre Williamstown cu trenul electric, în vreme ce Moira a parcurs cu trăsura cei treizeci de kilometri până la casa ei. A ajuns acolo pe la ora şase, a des-hămat iapa şi a dus-o în grajd. Tatăl ei a venit s-o ajute şi împreună au împins trăsura în garaj, lângă automobilul nefo-lcsit Customline. I-au dat iepei o găleată cu apă şi nişte ovăz, şi au intrat în casă. Mama ei stătea pe verandă acoperită şi cosea.

— Bună, dragă, i-a spus. Te-ai distrat bine?

— Foarte bine, a replicat fata. Peter şi cu Mary au dat o petrecere aseară. A fost plăcut, deşi eu am cam întrecut mă-sura.

Maică-sa a oftat puțin, dar învățase că n-avea nici un rost să mai protesteze.

În seara asta să te duci la culcare devreme. N-ai prea dormit în ultima vreme.

— Cred că aşa voi face.

— Cum a fost americanul?

— Simpatic. Foarte liniştit, un marinar tipic.

— Însurat?

— Nu l-am întrebat. Probabil că da.

— Ce ai făcut?

Fata şi-a reprimat iritarea la auzul replicii la care. se aştepta; aşa era mama sa şi rămăsese prea puțin timp ca să şi-l rrîai piardă certându-se.

— După-amiază am participat la o cursă de ambarcațiuni.

S*-a aşezat mai bine ca să-i povestească mamei cele întâm-plate în timpul weekend-ului, ascunzând totuşi câte ceva, precum întâmplarea cu sutienul sau alte amănunte din timpul petrecerii.

La Williamstown, comandantul Towers a ajuns în port şi s-a îndreptat către Sidney. Ocupa acolo două cabine alăturate, care

comunicau între ele, pe una folosind-o drept birou. A trimis un mesager după ofițerul de pe puntea Scorpionului şi locotenentul Hirsch a apărut "cu un teanc de mesaje în mână. Le-a luat şi le-a citit pe toate. În general, erau probleme de rutină despre aprovizionarea cu combustibil şi alimente, însă un mesaj era neaşteptat. Îl anunța că, un savant de la CSIRO * urma să se prezinte pe Scorpion pentru misiuni ştiințifice. Savantul avea să fie sub comanda ofițerului de legătură australian,iar numele lui era J. S. Osbornc.

Towers s-a uitat la locotenent.

— Ştii ceva despre tipul ăsta?

* Institutul de Cercetări Ştiințifice şi Tehnologice al Commonwealth-ului (nota trad.).

— A sosit de azi dimineață, domnule. L-am dus la careul ofițerilor şi am anunțat ofițerul de serviciu să-i repartizeze o cabină.

Comandantul a ridicat din sprâncene.

— Măi să fie! Cum arată?

— Foarte înalt şi slab, domnule. Are părul cenuşiu şi poartă ochelari.

— Câți ani are?

— Ceva mai în vârstă decât mine, aş zice, dar sub treizeci de ani, domnule.

Towers a căzut pe gânduri o clipă.

— O să fie cam,înghesuială. Cred că o să-l punem împreună cu căpitanul Holmes. Sunt trei oameni de cart?

— Da, domnule. Isaacs, Holman şi de Vries, plus şeful de echipaj, Mortimer.

— Spune-i şefului că mai vreau un pat instalat în partea din față a cabinei F, transversal, cu capul la tribord. Poate lua unul din cabina din față.

— Bine, domnule.

Towers a trecut în revistă celelalte probleme de rutină care îi parveniseră prin mesaje, apoi l-a trimis pe locotenent 6ă-I cheme pe, domnul Osborne. Când civilul a apărut, i-a făcut semn să se aşeze, i-a oferit o țigară, şi i-a dat liber ofițerului.

— Domnule Osborne, asta chiar e o surpriză. Tocmai am citit ordinul prin care eşti numit să ni. te alături. Mă bucur să te cunosc.

— Mi-e teamă că a fost vorba de o decizie rapidă, a spus savantul. Eu am fost anunțat abia alaltăieri.

— Aşa se întâmplă adesea când e vorba de misiuni. Mă rog, s-o luăm cu începutul. Care este numele dumitale întreg?

— John Seymour Osborne.

— Căsătorit?

— Nu.,

— Perfect. La bordul Scorpionului ca pe orice alt vas de război, mi te adresezi cu,comandante Towers", şi din când în când îmi spui „domnule". La țărm, când suntem în permisie, numele meu este Dwight pentru dumneata— dar nu şi pentru ofițerii mai mici în grad.

— Prea bine,domnule a zâmbit Osborne.

— Ai mai fost vreodată pe un submarin?

— Nu..

La început ți se va părea cam înghesuială, dar o să te obişnuieşti. Am să-ți repartizez o cuşetă în zona ofițerilor şi-i vei cunoaşte în careu.

A aruncat o privire costumului îngrijit al cercetătorului.

— Probabil că vei avea nevoie de haine. O să discuți despre asta cu căpitanul Holmes, mâine dimineață când o să vină la bord. O să-ți murdăreşti costumul ăsta dacă-l iei pe Scorpion.

— Mulțumesc, domnule.

Comandantul s-a lăsat pe spate în scaun şi l-a privit pe Osborne, observându-i chipul slab şi inteligent, figura neosten tativă şi calmă.

— Spune-mi, ce ar trebui să faci pe navă?

— Trebuie să fac observații şi să țin evidența nivelurilor de radioactivitate atmosferică şi oceanică, cu referire specială la intensitatea radioactivă din submarin şi de sub apă. Am înțeles că veți face un voiaj către nord.

— Asta ştie toată lumea, în afară de mine. Probabil că aşa e, şi într-o zi mi se va spune şi mie.

S-a încruntat uşor.

—- Anticipezi o creştere a nivelului radioactiv în interiorul submarinului?

— Nu cred şi sper că nu va fi cazul. Mă îndoiesc că s-ar putea întâmpla atunci când suntem în submersie, cu excepția unor

condiții extreme. Oricum, e bine să fim cu ochii în patru. Presupun că veți dori să știți imediat ce va crește.

— Bineînțeles.

Au continuat să discute problemele tehnice implicate. Majoritatea instrumentelor aduse de Osborne erau portabile și nu necesitau conexiuni speciale. În lumina serii, savantul și-a pus o salopetă împrumutată de comandant și s-a dus împreună cu Dwight pe Scorpion ca să inspecteze detectorul de radiații, montat pe periscopul pupa și să formuleze un program pentru calibrarea lui în conformitate cu instrumentele standard. O verificare similară avea să fie făcută detectorului instalat în compartimentul mașinilor și era nevoie de nițică muncă la unul din cele două tuburi de torpile rămase, de unde aveau să fie luate eșantioanele din apa de mare. Se lăsase întunericul când cei doi au revenit pe Sidney pentru a cina în careul uriaș, pustiu care avea ecou.

Ziua următoare a cunoscut o activitate intensă. Când Peter a urcat la bord, dimineața, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-i telefoneze unui prieten de la Divizia Operațiuni și să-i atragă atenția că ar fi fost politicos, ca să nu spună mai.multe, să i se comunice comandantului misiunea, pe care

O știau deja toți ofițerii australieni de sub comanda lui și să

1 se ceară comentariile asupra ordinului de serviciu. Pe seară, mesajul respectiv sosise și fusese rezolvat, John Osborne se îmbrăcase cum se cuvine pentru viața pe submarin, munca la pupa fusese terminată și cei doi australieni își aranjau echipamentul în micul spațiu care le fusese alocat pentru efectele personale. Au dormit în noaptea aceea pe Sidney și s-au mutat pe Scorpion marți dimineața. Alte corvoade au fost terminate în decurs de două ore și Dwight a raportat că era gata pentru înrcercările pe mare. Li s-a dat permisiunea de a ieși în larg, au luat prânzul pe Sidney, apoi au pornit. Dwight a întors, submarinul și s-a îndreptat cu viteză mică prin Golf, către promontorii.

Toată după-amiaza, au testat aparatura de măsurare a radioactivității, navigând în jurul unei barje care avea un element ușor radioactiv la bord și era ancorată în mijlocul Golfului. Osborne se învârtea de colo-colo, notând indicațiile de pe diverse instrumente, julindu-și gambele lui lungi în trapele de

vizitare, trecând de pe punte în comanda de luptă, izbindu-şi capul de cloasone şi roţi de manevră. Pe la ora cinci, testările s-au încheiat; v s-au îndreptat spre larg,.lăsând ca de barjă să se ocupe echipa de cercetători de la ţărm.

Au rămas la suprafaţă toată noaptea, reluîndu-şi activităţile de rutină în vreme ce se îndreptau către vest. În zori, se aflau în dreptul Capului Banks din Bazinul Australian de Sud, pe o mare moderată şi o briză uşoară dinspre sud-vest. Aici au intrat în submersie şi au coborât cam la cincisprezece metri, revenind la adâncimea periscopului din oră în oră, pentru a mai arunca o privire. La sfârşitul după-amiezii se aflau în dreptul Capului Borda de pe insula Cangurului şi se îndreptau prin strâmtoare către Adelaide. Miercuri seara, la ora zece, priveau oraşul prin periscop; după zece minute, comandantul a întors submarinul fără să iasă la suprafaţă şi s-a îndreptat din nou spre larg. Joi la apusul soarelui, se aflau în nordul insulei King şi au pornit spre casă. Au ieşit la suprafaţă în apropierea promontoriilor şi au intrat în portul Phillip Bay în zori, acostând lângă portavion, la timp pentru micul dejun de vineri. Constataseră doar câteva defecte minore.

În aceeaşi dimineaţă, amiralul David Hartman a venit să inspecteze singura navă de sub comanda lui pentru care merita să se deranjeze. Inspecţia a durat aproape o oră. apoi amiraiul a petrecut un sfert de ceas cu Towers şi Holmes în cabina comandantului, discutând modificările pe care ei le propuseseră în legătură cu misiunea. A plecat după aceea pentru o discuţie cu primul ministru, care se afla la Melbourne; deoarece aeriene nu funcţionau, guvernul federal de la Canberra avea dificultăţi şi sesiunile parlamentare deveniseră tot mai scurte şi mai rare.

În seara aceea, Dwight a sunat-o pe Moira aşa cum promisese.

— Ei bine, a spus el, ne-am întors întregi. Mai sunt câteva lucruri de pus la punct, 'dar nu cine ştie ce.

— Asta înseamnă că pot vizita submarinul?

— Sunt bucuros să ţi-l pot arăta. N-o să plecăm mai devreme de luni.'

— Mi-ar plăcea să-l vizitez. Când ar fi mai bine. mâine sau duminică?

Bărbatul s-a gândit o clipă. Dacă urmau să plece luni, duminică putea să fie o zi mai ocupată.

— Aş zice că mâine ar fi mai indicat.

La rândul ei, Moira s-a gândit repede. Trebuia să lipsească de la petrecerea Annei Sutherand, dar oricum părea să fie vorlța de o reuniune plictisitoare.

— E perfect mâine, a spus ea. Să vin în gară la William-stown?

— Ar fi cel mai bine. O să.te aştept acolo. Cu ce tren o să soseşti?

— Nu ştiu, nu cunosc orarul trenurilor. Hai să* spunem că o să vin cu primul care va ajunge după unsprezece jumătate.

— Perfect. Dacă am să fiu preo ocupat, o să-l trimit pe Peter Holmes sau pe John Osborne să vină să te ia din gară.

— John Osborne ai spus?

— Da. Îl cunoşti?

— Un cercetător australian?

— Exact. Un tip înalt, cu ochelari. '

— Suntem oarecum rude... Mătuşa lui s-a căsătorit cu unul din unchii mei. Face parte din echipajul tău?

— Da. Ni s-a alăturat ca ofițer însărcinat cu problemele * ştiințifice.

— E țicnit. E nebun de legat. O să-ți distrugă nava.

— Comandantul a râs.

— Bine atunci vino s-o vezi înainte să apuce s-o facă.

— Mi-ar plăcea foarte mult, Dwight. Ne vedem sâmbătă dimineață.

Towers a întâmpinat-o la gară în dimineața următoare. Fata era îmbrăcată în alb. cu o fustă plisată şi o bluză cu broderie multicoloră, având un stil vag norvegian, pantofi albi. Arăta bine, însă el şi-a făcut griji; cum naiba avea s-o conducă prin labirintul de maşinării unsuroase de pe Scorpion, fără să-i murdărească hainele mai cu seamă că seara avea de gând să iasă cu ea în oraş?

— Buriă dimineața, Dwight, a spus Moira. Aştepți de mult?

— Doar de câteva minute. A trebuit să pleci foarte devreme?

— Nu la fel de dimineață ca data trecută. Tata m-a condus la gară şi am prins un tren imediat după nouă. Cam devreme, totuşi. Îmi faci cinste cu un pahar înainte de masă. nu-i aşa?

El a ezitat.

— Americanii nu permit aşa ceva pe navele lor. Va trebui să alegi între coca-cola şi limonada.
— Nici pe Sidney?
— Nici acolo. Doar n-o să bei alcool în timp ce ofițerii mei beau cola.
Moira a părut neliniştită: > — Vreau să beau ceva..alcool-', aşa cum zici tu, înainte de masă. Îmi simt gura de parcă ai" fi fundul unei cuşti de papagal. Doar nu vrei să m-apuc să țip în fața ofițerilor tăi.
A aruncat o privire în jur.
— Trebuie să existe unNbar pe aici. pe undeva.- Oferă-mi un pahar înainte de a urca la bord şi apoi n-o să fac altceva decât să le suflu damful de coniac.în vreme ce o să beau coca-cola.
— Bine, a spus bărbatul impăciuitor/.Există un local în colț. O să mergem acolo.
S-au îndreptat spre local: el a intrat, a aruncat o privire în jur, nesigur. A condus-o în Barul Doamnelor.
— Cred că aici trebuie să fie.
— Nu ştii? N-ai mai fost niciodată aici? El a scuturat din cap.
— Coniac? a întrebat-o.
— Dublu. Cu gheață şi puțină apă. Tu nu frecventezi niciodată locuri de genul ăsta?
— N-am fost niciodată aici.
— Nu ieşi niciodată la un chef? Seara, când. n-ai ce face?
— La început obişnuiam, a admis Towers, însă mă duceam în Melbourne. N-avea rost s-o fac lată în propia-mi ogradă. După o săptămână sau două am renunțat. Nu prea mi-a plăcut.
— Ce faci serile, când staționezi în port?
— Citesc o revistă sau o carte. Uneori ies la un film.
A apărut barmanul şi Dwight i-a comandat coniac şi un whisky mic pentru el.
— Pare cam nesănătos, a observat Moira. Mă duc până la toaletă. Ai grijă de poşeta mea.
El a izbutit s-o smulgă de la bar după al doilea coniac dublu, a condus-o în port şi au urcat împreună pe Sidney, sperând ca fata să se comporte cum se cuvine în fața ofițerilor săi. Nu era cazul să-şi facă griji: Moira s-a purtat cu eleganță şi curtoazie față de toți americanii. Numai față de Osborne şi-a dat la iveală adevărata fire.

— Bună, John, a spus ea. Ce dracu' cauți aici?

— Fac parte din echipaj, i-a răspuns bărbatul. Mă ocup de observațiile ştiințifice. Şi, în general, încurc lumea.

— Asta mi-a spus şi comandantul Towers. Chiar ai de gând să locuieşti cu ei pe submarin? Zile în şir?

— Aşa se pare. - — Dar ei îți cunosc obiceiurile?

— Poftim?

— Bine, n-am să le spun. Nu mă priveşte.

S-a întors să discute cu comandantul Lundgren. Atunci când acesta i-a oferit ceva de băut Moira â cerut o limonada. Era atractivă în sala de mese de pe Sidney, bând cot la cot cu americanii sub portretul Reginei. În vreme ce ea era ocupată. Towers l-a luat deoparte pe ofițerul de legătură.

— Ascultă, i-a spus cu voce scăzută. Nu poate merge pe Scorpion în hainele astea. Poți să-i faci rost de o salopetă?

Peter a aprobat din cap.

— Găsesc eu una. Dar unde o să se schimbe? Comandantul şi-a frecat bărbia.

— Ştii dumneata vreun loc?

— Nimic mai bun decât cabina dumneavoastră, domnule. Nu va fi deranjată acolo.

— Nu cred că o să-i convină, dar nici nu cred că o să mi-o spună.

— Sunt sigur că nu, a încuviințat Peter.

Moira a prânzit cu americanii, aşezată în capul uneia din mesele lungi, apoi şi-a băut cafeaua cu ei. După aceea sub-ofițerii şi-au văzut de treaba lor, iar ea a rămas cu Dwight şi Peter. Acesta din urmă a pus pe masă o salopetă curată.

— Uite şi salopeta, a zis el. Dwight şi-a dres vocea.

— E cam murdar pe submarin, domnişoară Davidson.

— Moira, l-a întrerupt ea.

— Da, Moira. Mă gândeam că ar fi bine dacă te-ai schimba. S-ar putea să-ți nenoroceşti rochia asta drăguță pe Scorpin.

Fata a luat salopeta şi a desprăfuit-o.

— Da, c-n ordine. Unde pot să mă schimb?

— Mă gândeam că ai putea folosi cabina mea, a sugerat comandantul. Nu te va.deranja nimeni acolo.

— Sper că nu, dar nu sunt aşa sigură, a zis ea. Nu şi după cele ce s-au întâmplat în barca cu pânze.

El a râs.

— În regulă. Dwight. Condu-mă acolo. Orice lucru merită încercat o dată.

Towers a condus-o la cabină şi s-a întors în,salon s-o aştepte. În cuşetă. fata a privit împrejur curioasă. A zărit patru fotografii. Toate reprezentau o tânără brunetă, cu doi copii: un băiat de opt-nouă ani şi o fată ceva mai mică. Una din fotografii era un portret făcut în studio, celelalte erau instantanee mărite. Într-una din ele familia era aşezată pe o trambulină pe malul unui lac. O alta părea făcută pe o pajişte, probabil cea din fața casei, pentru că în fundal se vedea o maşină lungă şi o porțiune dintr-o casă albă de lemn. Moira a examinat fotografiile cu interes; păreau nişte persoane simpatice. Era dificil, dar peste tot era la fel în acele zile. N-avea nici un rost să te consumi zadarnic.

S-a schimbat lăsându-şi hainele şi poşeta pe pat, s-a privit în oglindă, s-a încruntat, a ieşit şi a pornit pe coridor. Towers i-a venit în întâmpinare.

— Ei bine, iată-mă, a zis fata. Arăt ca naiba. Va trebui ca submarinul tău să fie interesant. Dwight. pentru ca să merite toate astea.

El a râs şi a luat-o de braț ca s-o conducă.

— Bineînțeles că e interesant. E cel mai bun submarin din marina americană. S-o luăm pe-aici.

Moira a vrut să-i replice că era probabil singurul din marina americană, dar n-avea sens să-l rănească.

Bărbatul a condus-o pe estacadă, au traversat către puntea submarinului şi a început să-i explice felul în care era alcătuită nava. Ea ştia foarte puține despre nave şi nimic despre submarine, dar era atentă şi o dată sau de două ori l-a surprins cu întrebări inteligente.

— Atunci când vă scufundați, cum 'de nu pătrunde apa prin. portavoce?

— Închizi un anume robinet.

— Şi ce se întâmplă dacă uiți? . ; El a zâmbit.

— Mai există încă unul undeva dedesubt.

A condus-o prin tambuchiurile înguste, către postul central. Moira a petrecut o vreme la periscop privind amuzată de jur-împrejurul portului: problemele balastului şi comenzile pentru

echilibrarea navei o depăşeau însă şi nu s-a arătat interesată. S-a uitat la motoare, fără să înţeleagă nimic, însă zona unde dormea echipajul a intrigat-o. la-fel şi bucătăria navei.

— Ce faceţi cu mirosurile? a întrebat ea. Ce se întâmplă când gătiţi varză şi sunteţi în submersie?

— Încercăm să le evităm. Nu gătim în nici un caz varză proaspătă. Mirosul persistă destul de multă vreme. În cele din urmă dezodorizorul îi vine de hac, pe măsură ce aerul e reoxigenat. După o oră sau două, nu mai rămâne mare lucru.,

I-a oferit o ceaşcă cu ceai în habitaclul minuscul care eră cabina lui. Sorbind-o, fata l-a întrebat:

— Ai primit ordinele? El a aprobat din cap.

— Cairns. Port Moresby şi Darwin, apoi ne întoarcem.

— N-a mai rămas nimic în viaţă în locurile acelea, nu-i aşa?

— N-am de unde să ştiu. Asta trebuie să aflăm.

— O să coborâţi pe ţărm?

— Nu cred. Totul depinde de nivelul de radiaţie. Totuşi nu cred că vom debarca. Probabil că nici măcar.n-o să ieşim pe punte. S-ar putea să rămânem la adâncimea periscopului în cazul în care condiţiile sunt foarte proaste; De aceea îl luăm pe Osborne cu noi ca să avem pe cineva care înţelege cu adevărat riscurile.

Moira a ridicat din sprâncene.

— Dar dacă nu puteţi ieşi pe punte, de unde o ştiţi dacă mai trăieşte cineva pe-acolo?

— Putem folosi staţia de amplificare, a zis bărbatul. Ne apropiem cât mai mult de ţărm şi trimitem semnale sonorei

— I-aţi putea auzi, dacă ei ar răspunde?

— N-am putea comunica. Avem un microfon în exterior, dar ar trebui să fim foarte aproape ca să auzim o persoană care strigă un răspuns.'Totuşi, e ceva.

Ea l-a privit scrutător.

— A mai fost cineva în zona radioactivă, Dwight?

— Bineînţeles. Nu-i periculos dacă eşti prevăzător şi nu-ţi asumi anumite riscuri. Noi am fost în asemenea zone destul de multă vreme, pe când războiul era în plină desfăşurare, de la Iwojma până în Filipine, şi apoi spre sud, până la Yap. Rămâi £n imersiune şi-ţi vezi de treabă ca de obicei. Activitatea e aceeaşi. Bineînţeles, n^are rost să ieşi pe punte.

— Vreau să spun... recent. A fost cineva în zona radioactivă de când a încetat războiul?

Towers a încuviințat din cap.

— Swordfish, celălalt submarin atomic. A făcut un voiaj în Atlanticul de Nord şi s-a întors la Rio de Janeiro cam de o lună. Am tot aşteptat o copie după raportul lui John Dismore, comandantul, dar încă n-am văzut-o. N-a mai plecat nici o navă către America de Sud de multă vreme. Am cerut o copie prin telex, dar radioul are prioritate.

— Ei până unde au ajuns?

— Au fost peste tot, cred. Au trecut pe lângă statele din est, de la Florida până la Mâine şi apoi s-au dus drept către portul New York. au urcat pe râul Hudson, până ce au dat peste ruinele podului George Washington. S-au dus la New Lcndon. la Halfâx şi la St Johri's şi apoi au traversat Atlanticul, au luat-o pe canalul Mânecii şi au încercat să urce spre Londra, dar n-au putut ajunge prea departe. Au aruncat o privire Brestului şi au trecut pe la Lisabona, dar începuseră să ducă lipsă de provizii şi echipajul era într-o formă destul de proastă, aşa că s-au întors la Rio.

A făcut o pauză.

— Încă nu ştiu câte zile au stat sub apă... Mi-ar plăcea să aflu. Oricum, cu siguranță au stabilit un nou record.

— Au găsit pe cineva în viață?

— Nu cred. Am fi auzit dacă s-ar fi întâmplat aşa.

Fata s-a uitat de-a lungul coridorului îngust, plin de conducte şi cabluri electrice, dincolo de perdeaua care forma peretele cabinei.

— Le poți vizualiza, Dwight?

— Ce anume? '

— Toate oraşele acelea, toate câmpiile şi fermele, cu nimeni şi nimic viu. Pur şi simplu, nu pot concepe aşa ceva.

— Nici eu. Nici nu ştiu dacă vreau să încerc s-o fac. Prefer să mă gândesc la toate astea aşa cum erau cândva.

— Eu nu le-am văzut niciodată, a spus Moira. N-am ieşit niciodată din Australia şi acum chiar că n-am s-o mai fac. Nu c-aş mai vrea. Cunosc locurile astea doar din filme şi cărți, adică aşa cum erau cândva. Nu cred că va mai fi vreodată un film despre ele aşa cum sunt acum.

Towers a clătinat din cap.
— N-ar fi posibil. Din câte ştiu, un cameraman n-ar putea trăi la exterior. Cred că nimeni nu va şti niciodată cum arată emisfera de nord acum. cu excepția lui Dumnezeu.
A făcut o pauză.
— Poate că-i mai bine aşa. Nu vrei să-ți aminteşti cum arăta un om.când era mort, vrei să-l ții minte aşa cum era viu. În felul ăsta să mă gândesc eu la New York.
— E prea greu. Nu pot concepe aşa ceva, a repetat fata.
— Şi pentru mine e greu. Nu pot crede cu adevărat. Pur şi simplu nu mă pot obişnui cu ideea. Presupun că-i vorba de o lipsă de imaginație, dar nu vreau să mai am imaginație. Pentru mine toate sunt vii, toate locurile acelea din Statele Unite, aşa cum au fost cândva. Şi aş vrea să rămână aşa până în septembrie viitor.
— Desigur, a spus ea cu blândețe. Towers s-a foit puțin.
— Mai vrei o ceaşcă Cu ceai?
— Nu, mulțumesc.
El a dus-o din nou pe punte; fata s-a oprit acolo, frecân-du-şî o gambă julită, respirând recunoscătoare aerul proaspăt.
— Trebuie să fie îngrozitor să stai sub apă, în submarinul ăsta. indiferent pentru ce perioadă, a comentat. În voiajul ăsta, câtă vreme veți rămâne în submarine?
— Nu mult. Şase sau şapte zile.
— Trebuie să fie teribil de nesănătos.
— Nu din punct de vedere fizic. Suferi doar de lipsa luminii soarelui. Avem câteva lămpi speciale, dar nu-i acelaşi lucru ca şi cum ai fi pe punte. Cel mai rău e efectul psihologic. Unii oameni— oameni normali în orice altă privință— pur şi simplu nu pot suporta. Mai toți devin nervoşi după o vreme, ai nevoie de un temperament echilibrat, chiar placid, aş zice.
Moira a încuviințat din cap, gândindu-se că se potrivea cu felul ei de-a fi.
— Toți sunteți aşa?
— Majoritatea.
— Fii cu ochii pe Osborne, l-a sfătuit ea. Nu cred că-i tipul ăsta de om.

Towers a privit-o surprins. Nu se gândise la aşa ceva, iar savantul se comportase destul de bine în voiajul de încercare. Acum însă căzu pe gânduri.

— Bineînțeles, am s-o fac. a zis el. Mulțumesc pentru sugestie.

Au trecut pe Sidney. În hangarul portavionului se aflau avioane cu aripile pliate. Nava părea moartă şi silențioasă. Fata s-a oprit o clipă.

— Nici unul din avioanele astea n-o să mai zboare, nu-i aşa?

— N-aş crede.

— Există vreunul care zboară acum?

— De multă vreme n-am mai auzit de aşa ceva. Ştiu că duc mare lipsă fde combustibil.

Ea l-a însoțit către cabină, tăcută. În vreme ce a dezbrăcat salopeta şi şi-a pus din'nou hainele, starea de spirit obişnuită i-a revenit. Nenorocitele astea de.nave morbide, realitățile astea blestemate! Abia aştepta să plece de-acolo, să bea, să asculte muzică şi să danseze. În fața oglinzii, în fața fotografiilor cu soția şi copiii lui. Towers. fata şi-a făcut buzele mai roşii, obrajii mai luminoşi, ochii mai scânteietori. Întinde-o de-aici! Ieşi dintre pereții ăştia de oțel nituit, cât mai iute! Nu era un loc pentru ea. Trebuia să fugă în lumea fanteziei, a imaginației şi a coniacurilor duble! Fugi imediat de aici şi întcarce-te în lumea căreia îi aparții!

Din fotografii, Sharon a privit-o cu înțelegere şi aprobare.

În careul ofițerilor, a întâmpinat-o comandantul.

— Mâi să fie! a exclamat el admirativ. Arăți minunat! Ea a zâmbit iute.

— Mă simt îngrozitor. Hai să plecăm de-aici, să luăm aer. Să mergem la barul ăla. să bem ceva şi apoi să găsim un loc unde să dansăm. /

— Cum vrei tu.

A lăsat-o cu John Osborne câtă vreme el s-a dus să se schimbe în haine civile.

— Du-mă pe punte, John, a spus Moira. O să încep să țip dacă mai rămân între pereții ăştia un singur minut.

— Nu sunt sigur că o să nimeresc drumul până afară, a remarcat bărbatul. Sunt nou pe-aici.

Au găsit o scară abruptă'care ducea către o turelă de tun; au coborât din nou au rătăcit pe un coridor de oțel, au întrebat

încotro e ieşirea şi au urcat, ajungând, în cele din urmă, pe punte. Afară, soarele ardea, marea era albastră şi vântul proaspăt.

— Slavă Domnului că am ieşit de-acolo, a suspinat Moira.

— Văd că nu eşti prea îndrăgostită de marina militară, a comentat el. '

— Ţie-ţi piace?

— Da, cred că da. O să fie destul de interesant.

— Să priveşti morţii prin periscop? Îmi pot imagina, şi modalităţi mai agreabile de petrecere a timpului.

Au făcut câţiva paşi în tăcere.

— Totul este cunoaştere, a spus el în cele din urmă. Trebuie să încerci să descoperi ce s-a întâmplat. S-ar putea să fie total diferit de ceea ce credem noi. Elementele radioactive ar fi putut fi absorbite de ceva. Poate că s-a întâmplat cu perioada de înjumătăţire ceva despre care nu ştim nimic. Chiar dacă nu vom descoperi nimic bun, tot descoperire se numeşte. Nu cred că vom găsi ceva care să^ ne dea vreo speranţă. Dar chiar şi-aşa, e distractiv doar să cauţi, să afli.

— Tu numeşti distraţie descoperirea unor lucruri îngrozitoare?
.

— Da, a spus Osborne fermh Unele jocuri sunt distractive chiar şi atunci când pierzi. Chiar şi când ştii că o să pierzi înainte de a începe. E amuzant doar să participi la ele.

— Ai o idee destul de stranie despre amuzament şi jocuri.

— Problema e că tu nu poţi lua lucrurile aşa cum surit. Toate astea s-au întâmplat şi se întâmplă, dar tu nu vrei să le accepţi. Într-o bună zi" va trebui să faci faţă realităţii.

— Bine, a zis ea mânioasă. Trebuie să fac faţă. Dar până în septembrie— dacă ceea ce spuneţi voi o să fie adevărat— mai e timp.

— Faci cum vrei.

A privit-o şi a.zâmbit, apoi a continuat:

—: Eu n-aş paria prea mult. E vorba de septembrie, plus sau minus trei luni. S-ar putea să se întâmple^în iunie sau, dimpotrivă, s-ar putea să ajung să-ţi cumpăr un cadou de Crăciun.

— Nu ştii? s-a răstit Moira.

— Nu, nu ştiu. a replicat el. Nimic de felul ăsta nu s-a mai întâmplat în istoria omenirii.

S-a oprit şi a adăugat, nesigur:

— Dacă s-ar fi întâmplat, n-am mai fi stat aici să discutăm.

— Dacă. mai scoți un cuvânt, îți dau brânci peste bord. Towers a apărut îmbrăcat într-un costum albastru, la două rânduri şi s-a îndreptat spre ei.

—- Mă întrebam unde ați dispărut, a zis el.

— Îmi pare rău, -Dwight, a spus Moira. Ar fi trebuit să lăsăm un mesaj. Am simțit nevoia să iau puțin aer.

— Ar fi mai bine să fiți cu ochii în patru, domnule, a intervenit Osborne. E foarte prost dijspusă. Eu aş sta la distanță în locul dumneavoastră, fiindcă s-ar putea să muşte.

— M-a tachinat tot timpul, s-a plâns fata. Hai să mergem, Dwight.

— Ne vedem mâine, domnule, a zis Osborne. Am să rămân la bord în timpul weekend-ului.

Comandantul s-a îndepărtat împreună cu Moira şi au coborât împreună scările/ Când au trecut pe coridorul de oțel, către estacadă, el a întrebat-o:

— În legătură cu ce, te tachina?

— În legătură cu totul. M-a iritat la culme. Hai să bem ceva înainte de a merge la gară. O să mă simt mai bine dup-aia.

. El a dus-o la acelaşi local, pe strada principală. După ce au fost serviți, a întrebat-o:

— Cât timp avem în seara asta?

— Ultimul tren pleacă la unsprezece şi un sfert. Ar fi bine să-l prind. Mama nu m-ar ierta 1 niciodată dacă mi-aş petrece noaptea cu tine.

— Aşa cred şi eu. Ce o să se întâmple când o să ajungi la Beriwck? Te aşteaptă cineva acolo?

Moira a clătinat din cap.

— Am lăsat o bicicletă în gară azi-dimineață. Dacă o să-mi dai tot ce-ți cer, nu prea o să fiu în stare să pedalez, dar oricum, bicicleta e acolo.

Şi-a terminat primul coniac dublu.

— Mai oferă-mi unul.

— Numai unul, a spus bărbatul. După aceea, ne ducem în tren. Mi-ai promis că mergem să dansăm.

— Aşa-i, a încuviinţat ea. Am rezervat o masă la,.Ma-ro's". Îmi târăsc a-ntâia picioarele când sunt cherchelită.

— Eu nu vreau doar să-mi târăsc picioarele. Vreau să dansez.

Moira a luat paharul.

— Eşti foarte pedant, a spus ea. Nu mă irita şi tu. Pur şi simplu nu mai suport. Oricum, majoritatea bărbaţilor habar n-au să danseze.

—Nici eu nu sunt prea grozav. În America dansam mult, dar n-am mai făcut-o de când a început războiul.

— Cred că duci o viaţă foarte restrictivă, a comentat fata. El a izbutit s-o smulgă din bar după al doilea pahar şi s-au îndreptat către gară, în lumina serii. Au ajuns în oraş o jumătate de oră mai târziu.

— E cam devreme, a zis ea. Hai să ne mai plimbăm puţin.

Bărbatul i-a luat braţul ca s-o conducă prin mulţimea specifică serilor de sâmbătă. Majoritatea magazinelor aveau încă mărfuri de calitate în vitrine, dar puţine funcţionau. Restaurantele şi cafenelele erau ticsite, făcând afaceri înfloritoare. Barurile se închiseseră, însă străzile erau pline de beţivi. Efectul general era unul de nepăsare expansivă, mai degrabă în stilul anilor 1890 decât al lui 1963. Nu exista nici un fel de circulaţie pe străzile largi, cu excepţia tramvaielor, şi lumea se înghesuia pe toată lăţimea drumului. La intersecţia străzilor Swanston şi Collins, un italian cânta la un acordeon mare şi înzorzonat, şi o făcea foarte bine. În jurul lui, oamenii dansau. Când au trecut pe lângă cinematograful Regal, un bărbat a, căzut în faţa lor, s-a oprit o clipă în patru labe şi apoi s-a rostogolit beat mort în rigolă. Nimeni nu i-a acordat nici o atenţie. Un poliţist care se plimba pe trotuar l-a întors, l-a examinat într-o doară şi a plecat mai departe.

— Văd că lumea se distrează de minune pe aici, a remarcat Dwight.

— Nu mai e chiar atât de răii ca înainte, a replicat fata. Imediat după război, a fost mult mai îngrozitor.

— Ştiu. Se pare că au început să se cam sature A făcut o pauză, după care a adăugat:

— Aşa mi s-a întâmplat şi mie. Moira a dat din cap.

— Acum e sâmbătă. În celelalte seri e foarte liniştit pe aici. Aproape ca înainte de război.

S-au îndreptat spre restaurant. Proprietarul i-a întâmpinat pentru că o cunoştea pe fa+ă foarte bine; trecea pe-acolo cel puțin o dată pe săptămână şi chiar mai des. Towers fusese în localul acela doar de câteva ori, preferând clubul lui, însă îi era cunoscut chelnerului-şef ca fiind comandantul submarinului american. Au fost bine primiți şi li s-a oferit o masă în colț, departe de orchestră. Au comandat cina.

— Sunt nişte oameni foarte drăguți, a rostit Dwight apreciativ. Eu nu vin prea des şi atunci când vin nu stau mult.

— Eu vin destul de frecvent, a spus fata. A rămas o clipă pe gânduri.

— Ştii, eşti un tip foarte norocos.

— De ce spui asta?

— Pentru că ai o slujbă care te ține ocupat tot timpul. Până atunci lui nu-i trecuse prin cap că ăsta ar fi fost un noroc.

— Aşa-i, a încuviințat încet. Se pare că nu am timp s-o iau razna.

— Eu am, a zis Moira. E singurul lucru pe care-l am de făcut.

— Nu munceşti deloc? N-ai nici o slujbă?

— Absolut deloc. Uneori' mai mân câte un bou în jurul fermei şi împrăştii bălegarul. Cam atâta fac.

— Am crezut că lucrezi undeva prin oraş.

— Şi eu am crezut c-o s-o fac, a replicat ea puțin cinic, dar nu-i atât de simplu. Am obținut o licență în istorie, chiar înainte de război. Apoi am avut de gând să urmez un curs de steno-dactilografie. Însă ce sens are să studiezi un an de zile pentru asta? N-aş avea timp să termin. Şi dacă aş termina, oricum n-aş putea găsi nici o slujbă.

— Vrei să spui că afacerile nu prea merg? Fata a clătinat din cap.

— Mulți dintre prietenii mei sunt şomeri. Oamenii nu mai muncesc ca pe vremuri şi nu mai e nevoie de secretare. Jumătate din amicii tatei nu se mai duc la serviciu. Stau acasă de parcă ar fi pensionari. O groază de birouri s-au închis, ştii...

— Mi se pare firesc, a remarcat bărbatul. Omul are dreptul să facă ce vrea în ultimele luni de viață, dacă se poate descurca cu banii.

— Chiar şi o fată are dreptul la asta, a zis ea. Chiar dacă ceea ce-şi doreşte e altceva decât să învârtă un bou în jurul fermei ca să împrăştie balega.

— Chiar nu există nici un fel de slujbă pentru tine?

— N-am găsit nici una. Şi am tot căutat. Vezi tu, nu ştiu nici măcar să bat la maşină.

— Ai putea învăța. Te-ai putea duce să urmezi cursul ăla despre care ziceai.

— Ce rost ar avea? N-aş avea timp să-l termin şi nici isă-mi folosească la ceva după aceea.

— Ar reprezenta ceva care să-ți ocupe timpul. O alternativă la coniacurile astea duble.

— Să muncesc doar de dragul muncii? Pare pur şi simplu respingător.

A bătut darabana pe masă, iritată.

— Oricum, mai bine decât să bei doar de dragul de a bea, a observat Towers. În plus, nu ți-ar da dureri de cap.

— Comandă-mi un coniac mare, a spus ea nervoasă, şi dup-aia hai să vedem dacă te pricepi să dansezi.

Bărbatul a dus-o pe ringul de dans, simțind o uşoară milă față de ea. Era deprimată, cufundată în propriile-i necazuri şi probleme. Până atunci lui nu-i trecuse prin cap că şi oamenii tineri, necăsătoriți, aveau propriile frustrări în acele vremuri. S-a hotărât să încerce să-i facă seara cât mai plăcută, vorbind despre filme şi spectacole pe care le văzuseră amândoi, despre prieteni comuni.

— Peter şi Mary Holmes sunt caraghioşi, i-a spus Moira la un moment dat. Ea' e înnebunită după grădinărit. Au închiriat pe trei ani locuința în care stau acum. Ea vrea să planteze în toamna asta nu ştiu ce legume, care să răsară la anu'.

Towers a zâmbit.

— Am impresa că-i o idee bună. Nu se ştie niciodată.—.Am impresia că-i o idee bună. Nu se ştie niciodată.

— Ai văzut filmul cu Danny Kaye de la Piaza?? Iahtingul era un alt subiect lipsit de riscuri şi au discutat despre el o vreme. În timp ce şi-au terminat cina, s-a jucat o reprezentație amuzantă, după care au dansat din nou. În cele din urmă, fata a spus:

— Eu şi Cenuşăreasa. Trebuie să încep să mă gândesc la trenul ăla, Dwight.

Bărbatul a achitat nota de plată. În vreme ce ea s-a îndreptat spre garderobă, şi s-au întâlnit la uşă. Străzile oraşului erau liniştite. Muzica încetase şi cafenelele trăseseră obloanele. Doar beţivii mai rătăceau pe trotuare, sau dormeau prin câte un colţ.

Moira a strâmbat din nas.

— Ar trebui să se facă ceva, a comentat ea. Înainte de război nu era aşa.

— Problema-i destul de gravă, a zis Towers îngândurat. Pe navă vine mereu vorba despre asta. Mă gândesc că un om are dreptul să facă ce vrea atunci când e la ţărm, atâta vreme cât nu deranjează pe alţii. Unii simt pur,şi simplu nevoia să bea în asemenea vremuri.

A observat un poliţist în colţ.

— Se pare că, oricum, asta-i şi părerea poliţiei. Încă n-am văzut vreun beţiv arestat. În orice caz, nu doar pentru faptul că e beat.

La gară, Moira s-a oprit ca să-i mulţumească şi să-i ureze noapte bună.

— A fost o seară minunată, a spus ea. Îţi mulţumesc pentru tot.

— Şi mie mi-a plăcut. Sunt ani de zile de când n-am mai dansat.

— Nu dansezi aşa rău, â surâs fata apoi a întrebat: Ştii când o să plecaţi spre nord?

El a clătinat din cap.

— Nu încă. Am primit un mesaj chiar azi-dimineaţă, în care eram înştiinţat că trebuie să mă prezint luni dimineaţa la birourile Comandamentului Naval, împreună cu căpitanul Holmes. Presupun că acolo vom afla ultimele ordine şi că. probabil vom pleca luni după-amiază.

— Mult noroc! Ai să mă suni când te întorci în Williamstown?

— Bineînţeles. Mi-ar plăcea s-o fac. Poate că o să mai navigam, sau o să repetăm ce-am făcut în seara asta.

— Ar fi drăguţ. Acum trebuie să plec, fiindcă altfel am să pierd trenul. Încă o dată noapte bună şi mulţumesc pentru tot.

— Ne-am distrat bine, a spus el. Noapte bună!

A rămas şi a privit-o îndepărtându-se, până ce s-a pieraut în mulțime. Văzută din spate, în rochia uşoară de vară, semăna cu Sharon— sau i se părea aşa fiindcă începuse să uite şi să încurce lucrurile? Nu, aducea puțin cu Sharon la mers. Nu şi în alte privințe. Probabil că de aceea îi plăcea de ea, pentru că semăna puțin cu soția lui.

S-a întors şi s-a dus să prindă trenul către Williamstown.

În dimineața următoare s-a dus la biserica din oraş, aşa cum obişnuia s-o facă atunci când avea posibilitatea. Luni dimineața la ora zece, era cu Peter Holmes la Comandament, aşteptând în anticameră să fie primiți de amiral, Sir David Hartman.

— Veți intra imediat, i-a anunțat secretarul. Am ințeles că o să vă ducă pe amândoi la guvern.

— Da?

Locotenentul a aprobat din cap. - -. ----A comandat o maşină.

S-a auzit o sonerie şi tânărul a intrat în birou. A reapărut peste o clipă.

— Puteți intra.

Au pătruns în birou. Amiralul s-a ridicat să-i întâmpine.

– Bună dimineața, comandante Towers. Bună dimineața,

Holmes. Primul ministru vrea să stea de vorbă cu voi înainte să plecați şi o să mergem până la el. Înainte însă, vreau să vă dau asta.

S-a întors şi a ridicat un teanc destul de gros de foi dactilografiate.

— Acesta e raportul comandantului de pe Swordfish, asupra voiajului în Atlanticul de Nord.

I s-a înmânat lui Dwight.

— Îmi pare rău că a durat aşa.mult până a sosit dar comunicațiile radio cu America de Sud sunt foarte aglomerate.

Americanul a luat raporatul şi l-a răsfoit.

— O să fie foarte valoros pentru noi. domnule. Există ceva aici care ne-ar putea afecta misiunea?

— Nu cred. Au găsit un nivel ridicat de radioactivitate atmosferică. În întreaga zonă, mai mare în nord decât în sud, aşa cum ne aşteptasem de altfel. Au intrat în imensiune... ia să vedem— a luat din nou raportul şi a întors paginile repede— În dreptul lui Parnaiba la două grade latitudine sud şi au rămas

sub apă tot timpul voiajului, ieşind la suprafață' din nou în dreptul Capului Sao Roque, la cinci grade latitudine sud.

— Cât timp am stat sub apă, domnule?

— Treizeci şi două de zile.

— Asta ar putea fi un record. Amiralul a aprobat din cap.

— Cred că este. Se şi menționează asta în raport, pe undeva. I-a înapoiat hârtiile.'

— Ia raportul cu dumneata şi studiază-l cu atenție. Oferă indicații despre condițiile din nord. Apropo, dacă vrei să iei legătura cu comandantul lui Swordfish, să ştii că şi-a mutat nava în Montevideo.

— Lucrurile s-au înrăutățit în Rio, domnule? a întrebat Peter.

'— Cam aşa ceva. Au părăsit biroul, au ieşit în curte şi au urcat într-o camionetă electrică. Aceasta i-a dus silențios pe străzile pustii ale oraşului, pe bulevardul Collins, străjuit de copaci, până la sediul Guvernului. Peste alte câteva minute, se aflau față în față cu Donald Ritchie, primul ministru, în jurul unei mese.

— Am vrut să te văd înainte de plecare, comandante, a rostit acesta, ca să-ți spun câte ceva despre scopul voiajului şi să-ți urez noroc. Am citit ordinul dumitale de marş şi 'am foarte puține de adăugat. Va trebui să te îndrepți către Cairns, apoi către Port Moresby şi Darwin, pentru a raporta condițiile existente acolo. Ne interesează desigur orice semn de viață, indiferent dacă e vorba de oameni, animale, vegetație ori păsări... dacă poți obține informații de genul ăsta.

— Cred că va fi dificil, domnule, a spus Dwight.

— Da, presupun că da. Totuşi, înțeleg că aveți la bord şi un membru al CSIRO.

— Da, pe John Osborne.

Primul ministru şi-a trecut palma peste față, cu un gest obişnuit.

— Nu m-aştept să-ți asumi nişte riscuri, de fapt îți interzic asta. Vrem să te întorci aici cu nava intactă şi echipajul teafăr. Vei decide singur dacă va fi cazul să te expui sau, dacă îți vei ridica submarinul la suprafață, îndrumat de domnul Osborne. În limitele acestei dispoziții, avem nevoie de toate informațiile pe care le poți obține. Dacă nivelul de radiație va face posibil

acest lucru, vei debarca şi vei cerceta oraşele. Nu cred însă că va fi cazul.

Amiralul a clătinat din cap.

— Mă îndoiesc foarte mult. Cred că va fi necesar să intri în imersiune când vei ajunge la douăzeci şi două de grade latitudine sudică.

Americanul a făcut un calcul rapid.

— Asta înseamnă la sud de Townsville.

— Da, a spus apăsat primul ministru: în Townsville există supravieţuitori dar ţi se interzice să te duci acolo, doar dacă ordinul operaţiunii nu va fi modificat între timp.

A ridicat capul şi l-a privit pe american.

— S-ar putea să ţi se pară dificil, comandante, dar nu-i poţi ajuta şi ar fi mai bine să nu le dai false speranţe. În fond, noi ştim care sunt condiţiile acolo. Menţinem legătura telegrafică cu oraşul.-

— Înţeleg, domnule.

— Cu asta am ajuns la ultimul punct pe care voiam să-l ating, a urmat primul ministru. Ţi se interzice să iei pe cineva la bord în timpul acestei misiuni, exceptând cazul în care vei primi vreun ordin special prin radio. Ştiu că vei înţelege necesitatea ca nici dumneata şi nici alt membru al echipajului să nu vă expuneţi la riscul contactului cu o persoană radioactivă. Am fost destul de clar?

— Foarte clar, domnule. Primul-ministru s-a ridicat în picioare.

— Atunci mult noroc! Aştept cu nerăbdare să discut din nou cu dumneata, comandante Towers, peste două săptămâni.

CAPITOLUL TREI

Nouă zile mai târziu, Scorpion a ieşit la suprafaţă în zori. În lumina cenuşie, în vreme ce stelele se estompau, periscoa-pele au răsărit din marea calmă, în dreptul Capului Sandy, lângă Bundaberg din Queensland, la douăzeci şi patru grade latitudine sudică. A rămas sub nivelul apei timp de un sfert de oră, în vreme ce comandantul şi-a verificat poziţia prin so-nar şi raportându-se la farul de pe ţărm, iar Osborne a controlat nivelul de radiaţie al mării şi atmosferei cu degetele bâjbâind nervoase pe instrumente. Apoi submarinul a ieşit din adâncuri, o carenă lungă, trei sferturi vârâtă în apă, îndrep-tându-se

către sud, cu viteza de douăzeci de noduri. Pe punte, s-a deschis o trapă şi ofițerul de cort, urmat de comandant şi de mulți alții, şi-a făcut apariția. Pe vremea calmă, trambuchiurile de la pupa şi prova au fost deschise şi aerul curat a început să circule prin navă. Pe toată lungimea punții a fost legată o coardă şi membrii echipajului care nu erau de cart au urcat acolo, în aerul proaspăt al dimineții, cu chipurile palide, bucuroşi că puteau zări răsăritul soarelui. Fuseseră în imersiune mai mult de o săptămână.

După o jumătate de oră li s-a făcut foame, mai rău decât de obicei. Când s-a anunțat micul dejun, s-au repezit cu toții să coboare la masă, iar bucătarii au ieşit să tragă şi ei în piept aerul proaspăt. După schimbarea cartului au apărut şi alți membri ai echipajului. Ofițerii s-au suit pe punte ca să fumeze şi submarinul a intrat în rutina operațiunilor de suprafață, îndreptându-se spre sud. pe o mare albastră, urmând coasta Queensland-ului. A fost instalată antena radio şi s-a raportat poziția navei. Apoi au început să recepționeze diferite posturi şi muzica uşoară a umplut interiorul submarinului, amestecându-se cu murmurul turbinelor şi cu zgomotul apei. Pe punte, comandantul i-a spus ofițerului de legătură: v— Raportul ăsta va fi un pic cam dificil de scris. Peter a aprobat din cap.

— Vă gândiți la petrolierul ăla, domnule.

— Da, la petrolier.

Între Cairns şi Port Moresby, în Marea Coralilor, dăduseră peste o navă. Era un tanc petrolier gol, plutind în derivă, cu motoarele oprite. Nava era înregistrată la Amsterdam. Au ocolit-o, apelând-o zadarnic prin instalația de amplificare şi privind-o prin periscop, în vreme ce-i verificau detaliile în Registrul Lloyds. Toate bărcile de salvare erau la locul lor, dar se părea că la bord nu exista nimeni viu. Petrolierul era ruginit, ba chiar foarte ruginit. În cele din urmă au ajuns la concluzia că era o epavă care plutea în derivă încă din timpul războiului. Nu părea să fi suferit nici o avarie, exceptând urmele vremii. Nivelul radioactiv din atmosferă era prea ridicat pentru a le permite să urce la suprafață, ori să încerce să suie la bordul ei, aşa că, după o oră, au abandonat-o, fotogra-fiind-o prin periscop şi notându-i poziția. A fost singura navă întâlnită de-a lungul voiajului.

— Până la urmă, a spus Peter, n-o să iasă decât un raport despre nivelul radioactivității, scris de Cinstitul John.

— Da, cam atât, a fost de acord comandantul. Totuşi, am văzut câinele ăla...

Într-adevăr raportul nu avea să fie uşor de întocmit, pentru că văzuseră şi aflaseră foarte puține lucruri cât durase călătoria. Se apropiaseră la Cairns la suprafață, dar fără să iasă din navă, nivelul radiației fiind prea ridicat pentru a permite expunerea pe punte. Și-au făcut loc cu precauție prin reciful-barieră ca să ajungă cât mai aproape de oraş, petrecând o noapte în port deoarece Towers' considerase că era prea periculos să navigheze în întuneric în astfel de ape, unde nu se puteau baza pe faruri şi luminile de pilotaj. Când în cele din urmă au ajuns la Green Island şi s-au apropiat de țărm, oraşul li s-a părut absolut normal. Țărmul era scăldat în soare şi în spate se zărea lanțul muntos Atherton. Prin periscop puteau vedea străzile comerciale, umbrite de palmieri, un spital şi vilele îngrijite cu un etaj: pe străzi erau maşini parcate şi unul sau două steaguri fâlfâind. Au intrat pe râu până în port. Aici n-au văzut mare lucru cu excepția câtorva ambarcațiuni pescăreşti ancorate în susul râului. Nu -existau nave mai mari. Macaralele se înşirau de-a lungul cheiurilor şi păreau în ordine. Deşi se aflau aproape de țărm. distingeau foarte puțin, întrucât nivelul periscopului nu trecea cu mult peste cel al cheiului şi depozitele le blocau vederea. Tot ceea ce puteau zări erau apele portului, exact aşa cum ar fi arătat într-o duminică sau într-o zi de sărbătoare deşi într-o asemenea zi ar fi existat o oarecare activitate la bordul ambarcațiunilor mai mici. Un câine mare negru a apărut şi a lătrat spre ei de pe un debarcader.

Au rămas pe râu, în fața cheiurilor vreo două ore, făcând apel prin difuzoare, destul de tare ca să poată fi auziți în tot oraşul. Nu s-a întâmplat nimic, pentru că oraşul era adormit.

Au întors submarinul, s-au mai îndepărtat puțin, până ce au putut vedea din nou hotelul „Ştrand" şi o porțiune din centrul comercial. Au rămas acolo o vreme, făcând apeluri repetate şi neprimind nici un răspuns. Apoi au renunțat şi au ieşit din nou în larg, pentru a depăşi reciful înainte de căderea întunericului. Exceptând informațiile cu privire la radioactivitate notate de Osborne, nu aflaseră nimic doar că localitatea Cairns arăta

exact cum arătase şi odinioară. Soarele strălucea pe străzi, arborii se înşirau pe dealurile din depărtare, tendele largi umbreau vitrinele magazinelor. O aşezare unde ar fi fost plăcut să locuieşti, deşi se părea că n-o locuia nimeni cu excepția unui câine.

În Port Moresby fusese la fel. Văzut prin periscop, oraşul părea neafectat. O navă comercială înregistrată în Liverpool, zăcea la ancoră cu o scară de frânghie atârnând într-o parte. Pe plajă se zăreau două nave, probabil ajunse acolo în urma vreunei furtuni. Ei au rămas în preajmă câteva ore, navigând prin radă şi apropiindu-se de docuri, făcând apeluri repetate prin difuzoare. N-au primit nici un răspuns, dar se părea că oraşului nu i se întâmplase nimic. După o vreme au plecat, pentru că n-aveau nici un motiv să mai rămână.

Două zile mai târziu au ajuns la Port Darwin şi s-au oprit în apropierea oraşului. Aici nu puteau vedea decât cheiul, acoperişul clădirii Guvernului şi puțin din hotelul „Darwin". În port erau ancorate câteva vase de pescuit şi le-au dat ocol. făcând apel prin stația de amplificare şi examinându-le prin - periscop. N-au aflat nimic; au dedus numai că, atunci când li se apropiase sfârşitul, oamenii nu rămăseseră pe străzi.

— Aşa fac şi animalele, a spus Osborne. Se târăsc în vi-zuine să moară. Probabil că sunt cu toții în pat.

— Termină cu asta, a zis comandantul. »— E adevărat, a insistat savantul.

— Bine, e adevărat. Şi acum să nu mai discutăm despre asta.

Raportul urma să fie într-adevăr dificil de întocmit.

Părăsiseră Port Darwin aşa cum părăsiseră Cairns şi Port Moresby; se întorseseră prin strâmtoarea Torres şi se îndreptaseră spre sud de-a lungul coastei Queensland-ului, în submersiune. Epuizarea echipajului începea să se vadă; au discutat tot mai puțin între ei până ce au ieşit la suprafață, trei zile mai târziu. Reîmprospătați în scurtul răstimp petrecut pe punte, aveau acum timp să se gândească ce vor spune despre voiajul lor, la întoarcerea în Melbourne.

Au vorbit despre asta după ce au luat prânzul, fumând la masa din careul ofițerilor.

— Cam acelaşi lucru a găsit şi Swordfish, a zis Dwight. Practic n-au văzut nimic, nici în Statele Unite, nici în Europa.

Peter a întins mâna după raportul ferfenițit care se afla în spatele lui, pe dulap. L-a frunzărit din nou, deşi fusese lectura lui constantă în tot timpul călătoriei.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, a spus el încet. Mi-a scăpat, dar acum, că ați adus vorba, îmi dau seama că-i adevărat, N-au consemnat nimic despre condițiile de la țărm.

— Nici ei n-au putut privi țărmul mai mult decât am făcut-o noi. Nimeni n-o să ştie niciodată cu adevărat cum arată uscatul în întreaga emisferă nordică.

— Probabil că-i mai bine aşa, a comentat Peter.

— Poate că ai dreptate, a spus Towers. Există unele lucruri pe care omul nu-i bine să le vadă.

— Mă gândeam la asta chiar aseară, a intervenit Osborne. V-a trecut vreodată prin minte că nimeni, niciodată— niciodată— n-o să mai vadă Cairns? Sau Moresby, sau Darwin?

Ei l-au privit fix. În vreme ce rumegau ideea.

— Nimeni nu va putea vedea mai mult decât am văzut noi, a încuviințat comandantul.

— Cine s-ar mai putea duce acolo, cu excepția noastră? Iar noi n-o vom face. Nici n-am mai avea vreme.

— Aşa e, a zis Dwight pe gânduri. Nu cred că ne-ar mai trimite acolo Nu m-am gândit niciodată la asta, dar cred că ai. dreptate. Noi suntem ultimii oameni în viață care au văzut acele locuri. S-a oprit. Și practic, n-am văzut nimic. Da, să ştii că ai dreptate.

Peter s-a foit neliniştit.— Asta-i un fapt istoric, a spus el. Ar trebui înregistrat undeva, nu-i aşa? Oare scrie cineva o istorie a acestor vremuri?

— Eu n-am auzit, a clătinat din cap Osborne. Dar am să aflu. În fond nu pare să aibă sens să scrii ceva care n-o să mai fie citit de nimeni niciodată..

— Totuşi, ar trebui să existe ceva scris, a zis americanul. Chiar dacă nu va fi citit decât în următoarele câteva luni.

A făcut o pauză, după care a continuat:

— Mi-ar plăcea să citesc o istorie a acestui ultim război. Am participat şi eu puțin, dar nu ştiu nimic despre el. Oare nimeni n-a scris nimic?

— Nu ca istorie, a precizat Osborne. În orice caz, eu n-am auzit. Informațiile pe care le avem sunt accesibile, desigur, dar

nu sub forma unei relatări coerente. Cred că ar fi prea multe pete albe, lucruri pe care pur şi simplu nu le ştim.

— Eu m-aş rezuma la lucrurile pe care le cunoaştem, a opinat comandantul.

— Ce fel de lucruri, domnule?

— Păi, pentru început, câte bombe au fost lansate? Mă refer la bombele nucleare.

— Înregistrările seismice arată că au fost cam patru mii şapte sute. Unele înregistrări au fost destul de slabe, aşa că numărul bombelor a fost probabil mai marc.

— Câte din ele au fost de fuziune, bombe cu hidrogen sau cum naiba le ziceți?

— N-aş putea spune. Probabil majoritatea. Toate cele lansate în războiul ruso-chinez au fost mi se pare cu hidrogen şi cobalt.

— De ce au făcut asta? Vreau să spun de ce au folosit cobaltul a întrebat Peter.

Cercetătorul a ridicat din umeri.

— Război nuclear. Asta-i tot ce pot să spun.

— Mai multe aş putea spune eu, a intervenit Towers. Am urmat un curs pentru comandanți la Yerba Buena, 'în San Francisco, cu o lună înainte de război. Acolo ne-au spus ce s-ar putea întâmpla între Rusia şi China. Dacă au zis ceea ce s-a întâmplat efectiv şase săptămâni mai târziu... e greu de precizat.

— Ce v-au spus? a întrebat Osborne. Comandantul s-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

— Totul pornea de la porturile din apele calde.-Rusia nu avea un port care să nu înghețe iarna, cu excepția Odesei, care era la Marea Neagră. Ca să poată ieşi din Odesa la ocean., trebuiau să treacă prin două strâmtori foarte înguste, amândouă controlate de NATO: Bosforul şi Gibraltarul. Murmansk şi Vladivostok puteau fi ținute deschise pe timp de iarnă, cu ajutorul spărgătoarelor de gheață, dar se aflau prea departe de centrele industriale ruseşti care produceau mărfuri pentru export.

A făcut o pauză.

— Tipul de la contraspionaj care ne-a ținut cursul a zis că de fapt Rusia dorea să pună mâna pe Shanghai.

— Era cel mai aproape de industriile siberiene?

— Exact, a aprobat comandantul. În timpul celui de-al doilea război, ruşii au mutat multe industrii pe calea ferată transsiberiană, la est de Urali, tocmai până lângă lacul Baikal. Au construit ndi oraşe şi tot ce trebuie. Dar e un drum foarte lung de-acolo până la Odesa, jumătate din distanța până la Shanghai.

S-a oprit o clipă.

— Şi ne-a mai spus un lucru, a zis el pe gânduri. China avea populația de trei ori mai mare decât Rusia, cu o densitate sufocantă. Vecinii ruşi dispuneau de milioane de kilometri de teren pe care nu-l foloseau pentru că nu aveau cu cine să-l populeze. Tipul ăla era convins că pe măsură ce industria chineză a luat amploare în ultimii douăzeci de ani, Rusia a început să se teamă de un atac din partea Chinei. Ar fi fost mult mai fericită dacă chinezii ar fi fost cu două sute de milioane mai puțini. În plus, puseseră ochii pe Shanghai. Asta a dus la războiul nuclear...

— Dar folosind cobaltul, nu mai puteau ocupa Shanghai-ul, a observat Peter.

— E adevărat, dar puteau face partea nordică a Chinei de nelocuit pentru mulți ani. Dacă ar fi trimis bombele în locurile potrivite, efectele exploziilor nucleare puteau afecta toată China, până la mare. Restul radioactivității ar fi călătorit spre est, traversând Pacificul. Dacă ar fi ajuns şi în Statele Unite, nu cred că ruşii s-ar fi supărat. Dacă lucrau cum trebuie, ar mai fi rămas foarte puțină radioactivitate atunci când norul termina de ocolit lumea, ajungând din nou în Europa şi în Rusia de vest. Desigur, nu puteau ocupa Shanghai-ul timp de mai mulți ani dar în cele din urmă ar fi pus mâna pe el.

Peter s-a întors către Osborne.

— Cât ar fi durat până ce oamenii ar fi putut trăi în Shanghai?

— Ținând seama de radioactivitatea cobaltului? Nici măcar n-aş încerca să ghicesc. Depinde de multe lucruri. Mai întâi trebuia trimisă acolo o echipă de cercetare. Oricum, mai mult de einci arii— ăsta e timpul de înjumătățire. Mai puțin de douăzeci... tTotuşi-e imposibil de precizat. Dwight a aprobat din. cap.

— Până ar fi ajuns cineva acolo, fie el chinez sau orice altceva, ir-'ar fi găsit pe ruşi deja instalați.

— Chinezii ce credeau despre asta? s-â interesat Osborne.
— Ah, ei aveau cu totul alte idei. Nu vroiau neapărat să-i ucidă pe ruşi. Doreau să-i transforme din nou într-un popor de agricultori, care să nu mai aibă pretenții asupra Shanghai-ului sau asupra altor porturi. Chinezii intenționau să înconjoare zonele industriale ruseşti cu un nor radioactiv, oraş cu oraş, folosind rachetele intercontinentale. Ei voiau ca în următorii zece ani, ruşii să nu se mai folosească de industrie. Plănuiseră o radioactivitate limitată de particule grele care să nu se disipeze prea mult în jurul lumii. Probabil că nici nu doreau să detoneze o bombă chiar în capitală, se gândeau doar la o explozie la vreo cincisprezece kilometri depărtare, lăsând vântul să facă restul.
A făcut, o pauză, după care a continuat: — Industria rusească nemaiexistând, chinezii ar fi intrat în țară oricând ar fi dorit şi ar fi ocupat regiunile neafectate. Apoi, pe măsură ce efectele radiației ar fi slăbit, ar fi ocupat oraşele., .
— Ar fi găsit strungurile cam ruginite, a zis Peter.
— Aşa-i. Dar ar fi fost un război uşor.
— Credeți că aşa s-a întâmplat? a întrebat Osborne.
— N-am de unde să ştiu, a răspuns americanul. Poate că nimeni nu ştie. Asta ne-a povestit ofițerul de la Pentagon.
S-a oprit căzând pe gânduri.
— Rusia avea un avantaj, a mai adăugat el. China n-avea nici prieteni, nici aliați. Dacă Rusia o ataca, nimeni nu avea să-i facă necazuri... să înceapă un război pe un alt front sau ceva de genul ăsta.
Au rămas cu toții în tăcere câteva minute.
— Credeți că asta s-a întâmplat în final? a zis Peter după o vreme. Vreau să zic, după atacurile inițiale ale ruşilor asupra Washington-ului şi Londrei?
Osborne şi comandantul l-au privit cu ochii mari.
— Ruşii n-au bombardat Washington-ul, a spus Dwight. Au dovedit-o în cele din urmă.
Peter a părut la fel de surprins.
— Mă refer la primul atac......
— Exact, primul atac. Erau într-adevăr bombardiere ruseşti, cu rază mare de acțiune, YL 626, însă aveau la bord echipaje egiptene. Au decolat din Cairo.

— Sunteți sigur că-i adevărat?
— E perfect adevărat. Au capturat aparatul care a aterizat în Porto Rico. În drum spre casă. Au descoperit că era egiptean abia după ce noi bombardaserăm Leningradul, Odesa şi instalațiile nucleare din Harkov, Kuibâşev şi Molotov. Lucrurile probabil că s-au întâmplat foarte repede în ziua aceea.
— Vrei să spui că' au bombardat Rusia din greşeală? Era un gând atât de oribil încât părea de necrezut.
— Aşa-i. Peter. a încuviințat Osborne. N-a fost niciodată admis public, dar e adevărat. Prima bombă a fost cea aruncată peste Napoli. A fost opera albanezilor, desigur. A urmat apoi bomba asupra Tel Aviv-ului, despre care nu se ştie cine a lansat-o. După aceea au intervenit britanicii şi americanii şi au făcut demonstrația deasupra Iui Cairo. În ziua următoare, egiptenii au trimis toate bombardierele pe care le aveau, şase la Washington şi şapte la Londra. Unul a ajuns până în America şi două în Anglia. După asta n-au mai rămas în viață prea mulți oameni de stat americani sau britanici.
Dwight a aprobat din cap.
— Bombardierele erau ruseşti şi am auzit că aveau chiar însemne ruseşti. E foarte posibil.
— Dumnezeule! *a* exclamat australianul. Va să zică noi am bombardat Rusia n
— Aşa s-a întâmplat, a spus comandantul apăsat. Osborne a adăugat:
— E de înțeles. Londra şi Washington-ul nu mai existau. Deciziile trebuiau luate de comandanți militari care erau dispersați prin lume şi trebuiau luate rapid înainte de altă serie de bombe. Relațiile erau foarte încordate cu Rusia, după bomba albaneză, iar avioanele acelea au fost identificate ca fiind ruseşti.
S-a oprit o clipă.
— Cineva trebuia să ia o decizie, fireşte, şi s-o ia în câteva minute. Acum, în Canberra se apreciază că persoana care a luat-o a greşit.
— Dar dacă a fost o greşeală, de ce nu s-au adunat cu toții la un loc ca s-o oprească? De ce au continuat?
— E foarte dificil să opreşti un război atunci când toți oamenii de stat au fost ucişi, a aflat Towers.

Cercetătorul a adăugat:
— Problema este că toate drăcoveniile alea deveniseră foarte ieftine. Bomba cu uraniu costa vreo cincizeci de mii de lire. Orice stat sărac, cum era Albania, sau orice țară mică își putea asigura stocuri întregi şi-şi putea închipui că va învinge statele mari printr-un atac surpriză. Asta a fost de fapt problema..
— O altă problemă au reprezentat-o avioanele, a spus comandantul. Ruşii vindeau avioane în Egipt de ani buni. La fel făcea şi Anglia, vânzând în Israel şi Iordania. Marea greşeală a fost că le-au dat avioane cu rază mare de acțiune.
— Aşadar după asta a izbucnit războiul între Rvisia şi puterile vestice, a concluzionat calm Peter. Când a intervenit China?
— Cred că nimeni rii* ştie exact, a răspuns comandantul Eu bănuiesc că s-a repezit imediat cu rachetele şi bombele ei atomice împotriva Rusiei, profitând de ocazie. Probabil că nu ştia cât de pregătiți erau ruşii pentru un război nuclear împotriva Chinei.
A tăcut câteva clipe după care a continuat:
— Totuşi astea nu-s decât supoziții. Majoritatea comunicațiilor s-au întrerupt foarte repede şi supraviețuitorii n-au mai avut timp să discute cu noi sau cu Africa de Sud. Ştim doar că în scurt timp comanda a revenit, în majoritatea țărilor, unor ofițeri inferiori.
Osborne a zâmbit amar.
— Ca de pildă maiorului Chan Sze Lin.
— De fapt cine a fost acest Chan Sze Lin? a întrebat Peter.
— Nu cred că ştie cineva cu adevărat, i-a răspuns Osborne. Un ofițer din aviația chineză care spre sfârşit a deținut comanda. Primul ministru a luat legătura cu el încercând să pună capăt conflagrației. Se pare că avea o mulțime de rachete pregătite pentru lansare în diferite părți ale Chinei. Omologul lui din Rusia a fost probabil cineva la fel de insignifiant. Totuşi nu cred că primul ministru a izbutit vreodată să ia legătura cu ruşii. Oricum, eu n-am auzit nimic.
A urmat o pauză lungă.
— Trebuie să fi fost o situație dificilă, a zis Dwight în cele din urmă. Ce să fi făcut? Era în război şi—i mai rămăseseră destule arme cu care să lupte. Aş zice că acelaşi lucru s-a petrecut în

toate țările, după moartea politicienilor. În felul acesta războiul a fost foarte dificil de oprit.
— Mai precis, imposibil de oprit. N-a încetat decât^ după folosirea tuturor bombelor şi când n-au mai rămas avioane utilizabile. Evident, era prea târziu.
— Dumnezeule, a şoptit americanul. Nu ştiu ce-aş fi făcut în locul lor. Mă bucur că n-am fost.
— Poate că ar fi trebuit să încerci să negociezi, a spus Osbome.
— Cu un inamic care transformase Statele Unite într-un iad şi care ne ucidea populația, în condițiile în care aş fi avut arme la îndemână? Să te opreşti pur şi simplu şi să te predai?
– Mi-ar plăcea să cred că aş fi fost atât de luminat, dar... nu ştiu... N-am fost pregătit pentru diplomație. Dacă aş fi fost pus într-o astfel de situație, n-aş fi ştiut cum să mă descurc.
— Nici ei n-au ştiut, a clătinat din cap cercetătorul. S-a întins şi a căscat.
— Mare păcat. Dar n-are rost să dai vina pe ruşi. Nu ță-ile mari au început ci cele mici. Iresponsabilii.
Peter a zâmbit şi a zis:
— Acum e cam greu pentru noi, ceilalți.
— Ți-au rămas vreo şase luni, a remarcat Osborne. Plus sau minus ceva. Fii mulțumit! Ai ştiut dintotdeauna că o să mori la un moment dat. Acum ştii şi când, asta-i tot. A râs. N-ai decât să profiți de ce ți-a mai rămas.
— Ştiu asta, a încuviințat Peter. Problema este că habar n-am ce aş dori să fac mai mult decât ceea ce fac acum.
— Adică să stai înghesuit în Scorpionul ăsta nenorocit?
— Păi... da. Asta ne c slujba. De fapt am vrut să spun că aici mă simt ca acasă.,
— N-ai imaginație! Mai degrabă ai trece la mahomedanism şi ți-ai face un harem.
Comandantul a râs.
— Poate că n-ar fi o idee rea. Ofițerul de legătură a clătinat din cap.
— Ideea e drăguță, dar nu-i practică. Nu i-ar plăcea Iui Mary.
A încetat să mai zâmbească.
— Mie tot nu-mi vine să cred cu adevărat că se va întâmpla. Voi puteți crede?

— Nici după cele văzute în voiajul ăsta?
— Nu. Dacă aş fi văzut măcar nişte ruine...
— N-ai deloc imaginaţie, a repetat Osborne. Aşa sunteţi toţi ăştia din armată— „Mie nu mi se poate întâmpla aşa ceva". Dar se va întâmpla. Cu siguranţă!
— S-ar putea să n-am imaginaţie, a zis Peter pe gânduri. Dar este... este sfârşitul lumii. Până acum n-a fost nevoie să-mi imaginez aşa ceva.
— Nu-i deloc sfârşitul lumii, a~ chicotit Osborne: -E doar sfârşitul nostru. Lumea va merge mai departe, însă noi nu vom mai fi. Aş îndrăzni să spun că lumea se va descurca foarte bine fără noi.
Towers a ridicat capul.
— Presupun că aşa-i. Cairns şi Port Movcsby păreau în perfectă stare.
, A tăcut, gândindu-se lş copacii înfloriţi pe care îi văzuse pe ţărm prin periscop, la palmierii semeţi şi însoriţi.
— Poate că am fost prea tâmpiţi ca să merităm o asemenea lume, a adăugat el.
— Perfect şi absolut adevărat, a completat Osborne.
Se părea că nu mai erau multe de spus asupra acestui subiect, aşa că au urcat pe punte ca să fumeze la aer proaspăt şi în lumina soarelui.
A doua zi curând după ivirea zorilor, au trecut pe lângă promontoriile care străjuiau intrarea în portul Sidney şi au continuat spre sud, până în strâmtoarea Bass. În dimineaţa următoare se aflau în portul Phillip Bay şi au ajuns Jângă portavion, în Williamstown, cam pe la prânz. Amiralul se afla acolo ca să-i întâmpine şi a urcat la bordul Scorpionului de îndată ce a fost montată pasarela.
Towers l-a salutat şi amiralul i-a întors salutul.
— Ce fel de voiaj aţi avut, comandante?
— Nici o problemă, domnule. Misiunea s-a desfăşurat conform ordinelor. Mi-e teamă însă că rezultatele sunt dezamăgitoare.
— N-ai obţinut nici un fel de informaţii?
— Avem o mulţime de date despre radioactivitate, domnule. La douăzeci de grade latitudine nordică n-am mai putut urca pe punte.
Amiralul a încuviinţat din cap.

— Cazuri de îmbolnăvire?

— Unul singur, domnule. Doctorul spune că-i vorba de pojar. Nimic de natură radioactivă.

Au coborât în cabina minusculă a comandantului. Dwight a scos ciorna raportului, scris în creion pe foi de hârtie, cu o anexă referitoare la nivelurile de radiație din fiecare cart, coloane lungi de cifre minuscule, notate cu scrisul îngrijit al lui Osborne.

— Îl voi trimite imediat la dactilografiat pe Sydney, domnule, a zis Towers. Concluzia este că... am descoperit foarte puține lucruri.

— Nici un semn de viață nicăieri?

— Nimic, domnule. Desigur, prea multe nu se pot observa de la înălțimea periscopului. Înainta de plecare, nu m-am gândit niciodată cât de puține vom putea vedea. Ar fi trebuit totuşi s-o fac. În şenalul principal te afli destul de departe de Cairns şi la fel se întâmplă şi în Moresby. N-am văzut deloc oraşul Darwin, care e sus pe deal, doar portul.,S-a oprit, apoi a încheiat: Iar acolo părea că nu se întâmplase nimic.

Amiralul a răsfoit paginile scrise cu creionul, oprindu-se din când în când să citească câte un paragraf.

— Ați rămas mult timp în fiecare loc? ;

— Aproximativ cinci ore, domnule. Tot timpul am făcut apeluri prin stația de amplificare.

— N-ați primit nici un răspuns?

— Nu, domnule. La început ni s-a părut că ar fi ceva la Darwin, dar nu era decât un lanț de macara care scârțâia pe chei.

— Păsări de mare?

— Deloc. N-am văzut nici un fel de pasăre la nord de douăzeci de grade latitudine. În Cairns însă am văzut un câine.

Amiralul a mai stat douăzeci de minute. În cele din urmă, a zis:

— Întocmeşte raportul cât mai repede şi trimite-mi şi mie o copie prin curier. E un pic dezamăgitor, dar probabil că ați făcut tot ce s-a putut face.,

— Am citit raportul lui Swordfish, domnule, a rostit Towers. Conține foarte puține informații despre situația de la țărm, atât în America cât şi în Europa. Presupun că de la nivelul mării

nici ei n-au văzut mai multe ca noi. A ezitat o clipă. Dar aş avea o sugestie.,

— Care anume, comandante?

— Nivelurile de radiație nu sunt foarte ridicate de-a lungul traseului, domnule. Ofițerul însărcinat cu problemele ştiințifice mi-a spus că un om ar putea ieşi într-un costum special— cu cască, mănuşi şi celelalte. Am putea trimite un ofițer la țărm, într-o barcă pneumatică, dotat cu o butelie de oxigen.

— Odată întors la bord va trebui decontaminat, a spus amiralul. Asta ridică o problemă, deşi nu insurmontabilă. Am să-i sugerez ideea primului ministru şi am să văd dacă doreşte informații asupra vreunui punct anume. S-ar putea să fie de părere că nu merită, dar e o idee.

S-a întors către postul central ca să urce pe scară, către punte.

— Putem acorda permisii, domnule?

— Aveți defecțiuni?

— Nimic semnificativ.

— Zece zile,' a încuviințat amiralul. Dupâ-amiază îți voi trimite o decizie în direcția asta.

După prânz Peter a sunat-o pe Mary.

— Am sosit teafăr, a zie el. Draga mea, voi ajunge acasă diseară, nu ştiu exact când. Mai întâi trebuie să fac un raport, apoi să-l duc personal la Comandament, în drum spre Falmouth— oricum, va trebui să trec pe-acolo. Nu ştiu când am să mă întorc. Nu te obosi să-mi ieşi în întâmpinare. Am să vin pe jos de la gară.

— Cât mă bucur să-ți aud vocea din nou! Probabil că n-o să cinezi pe-acolo, nu-i aşa?

— Nu cred. Am să-mi fac singur nişte ouă, când o să ajung acasă.

Ea s-a gândit repede:

— Am să fac un ghiveci, care s£ poate mânca şi rece.

— Bine. Ascultă, ar mai fi o problemă: avem un caz de pojar la bord, aşa că sunt într-un fel de carantină.

— Vai, Peter! Dar tu ai avut pojar, nu-i aşa?

— Da, când aveam patru ani, însă doctorul zice că m-aş putea molipsi din nou. Perioada de incubație e de trei săptămâni. Tu ai avut pojar?

— La vreo treisprezece ani.,
— Asta înseamnă că pentru tine riscurile sunt infime.
— Dar, Peter, cum rămâne cu Jennifer?
— Ştiu, m-am tot gândit la ea. Va trebui să stau departe.
— Vai de mine... Poate ycineva să se îmbolnăvească de pojar la vârsta ei?
— Nu ştiu, scumpo, dar aş putea să-l întreb pe doctor.
— De unde să ştie el cum e cu bebeluşii? Peter s-a gândit o clipă.
— Ai dreptate, nu cred că a avut prea mare experienţă cu tei.
— Întreabă-l totuşi. O să-l sun şi eu pe doctorul Halloran. O să aranjăm noi într-un fel. E minunat că te-ai întors!
Bărbatul-a pus receptorul în furcă şi şi-a continuat munca în vreme ce Mary şi-a văzut de viciul ei, telefonul. A sunat-o pe doamna Foster, o vecină care se ducea în oraş ia o întrunire ' a Asociaţiei Femeilor şi a rugat-o să-i cumpere o jumătate de kilogram de carne şi câteva cepe. L-a sunat pe doctor, care i-a spus că un copil mic se poate îmbolnăvi de pojar şi că trebuie să fie foarte grijulie. Apoi s-a gândit la Moira Davidson, care îi telefonase cu o seară înainte, s-o întrebe dacă avea ştiri despre Scorpion. A sunat-o şi a găsit-o la ora ceaiului, la ferma de lângă Berwick.
— Draga mea, s-au întors. Peter m-a sunat de pe navă adineaori. Au cu toţii pojar.
— Ce au?!
— Pojar. Chestia aia de care te îmbolnăveşti când eşti la şcoală.
Pe fir s-a auzit un hohot de râs, un pic cam strident şi isteric.
— Nu-i nimic de râs, s-a supărat Mary. Mă gândesc la Jennifer. S-ar putea *să se molipsească de la Peter. El a avut pojar în copilărie dar se poate îmbolnăvi din nou. Totul e atât de îngrijorător.
Râsul a încetat.
— Îmi pare rău, dar mi s-a părut foarte amuzant. N-are nici o legătură cu radioactivitatea, nu-i aşa?
— Ah, nu cred. Peter mi-a spus că nu-i vorba decât de pojar.
A tăcut o clipă.,
— Nu-i îngrozitor? - Domnişoara Davidson a râs din nou.

— Asta numai lor li se putea întâmpla. Să navigheze timp de două săptămâni în zona unde toți oamenii au murit din cauza radiațiilor şi ei să se îmbolnăvească doar de pojar! O să i-O spun lui Dwight, foarte caustic. Au descoperit vreun supra-viețuitor? .

— Nu ştiu, scumpo. Peter n-a spus nimic despre asta. Ori-cum, nu-i important. Ce o să mă fac eu cu Jennifer? Doctorul Halloran spune că se poate îmbolnăvi, iar Peter va fi contagios timp de trei săptămâni.

— Va trebui să doarmă şi să mănânce afară, pe verandă.

— Nu fi caraghioasă! ;

— Atunci las-o pe Jennifer să doarmă şi să mănânce afară.

— Sunt muşte, a zis Mary. Şi țânțari. Ar putea s-o zgârie vreo pisică.

— Poți să pui o plasă de țânțari peste leagăn. '— N-am aşa ceva.

— Cred că avem noi pe undeva, tata le folosea în Queens-land. Probabil că sunt pline de găuri.

— Tare aş vrea să le cauți, scumpo! Mi-e teamă 'mai ales de pisică.

— O să mă uit chiar acum. Dacă am să găsesc vreuna, o s-o pun la poştă diseară. Sau o s-o aduc chiar eu. Aveți de gând să-l invitați din nou pe comandantul Towers, acum că s-au întors acasă?

— Zău că nu m-am gândit. Nu, ştiu dacă Peter vrea să-l mai invite._Poate că nu se mai pot suferi după două săptămâni petrecute în submarinul ăla. Tu ai vrea să-l chemăm la noi?

— Mi-e indiferent, aispus fata nonşalant. Nu-mi pasă da-că-l chemați sau nu.

— Scumpa mea!

— Nu contează. $i mai lasă-mă în pace. Oricum, e un bărbat însurat.

— Imposibil, scumpo. Nu în situația de față.

— Asta-i ce ştii tu. Nu-ți dai seama cât de dificile sunt lucrurile *i* Mă duc să caut plasa aia.,

Seara, când Peter a ajuns acasă, a descoperit că soția lui nu era foarte interesată de voiaj, ci mai degrabă îngrijorată, în legătură cu fetița. Moira o sunase să-i spună că urma să-i trimită o plasă de țânțari. Drept improvizație, Mary prinsese o

bucată lungă de muselină în jurul leagănului, însă n-o făcuse prea grozav şi Peter şi-a petrecut ceva timp în prima lui seară acasă făurind un baldachin potrivit.

— Sper că o să poată respira, a comentat Mary nervoasă. Peter. eşti sigur că o să aibă destul aer?

El s-a străduit s-o liniştească, dar, de trei ori în timpul nopţii, femeia s-a sculat şi a ieşţit pe verandă că să se asigure că nu se întâmplase nimic rău.

Evenimentele din Scorpion erau mai interesante pentru ea decât isprăvile submarinului.

— Ai de gând să-l inviţi din nou pe comandantul Towers?

— Nu m-am gândit la asta. i-a răspuns Peter. Ţi-ar plărea?

— Mi s-a părut simpatic. Moirei i-a plăcut foarte mult de el. Mi se pare ciudat, pentru că nu-i deloc genul ei, e un bărbat foarte liniştit. Dar nu poţi să ştii niciodată...

— Înainte de plecare au ieşit împreună în oraş, i-a explicat el. I-a arătat submarinul şi apoi au cinat la restaurant. Pun pariu că a tras de el să danseze.

— Moira a telefonat de trei ori câtă vreme ai fost plecat, să mă întrebe dacă am ceva ştiri..Nu cred că se referea la tine.

— Probabil că e doar plictiseală.

Peter trebuia să revină a doua zi în oraş pentru o întâlnire, la Comandament, cu Osborne şi cu directorul lui CSIRO. Întâlnirea a luat sfârşit pe la prânz; în vreme ce ieşeau din birou, Osborne i-a zis:

— Apropo, am ceva pentru tine.

A dat la iveală un pachet învelit în hârtie maro, legat cu' sfoară.

— Plasa de ţânţari. Moira m-a rugat să ţi-o dau.

— Mulţumesc. Mary ţinea foarte mult s-o aibă.

— Ce faci la prânz?

— Nu m-am gândit.

— Hai să trecem pe la Clubul Pastoral.

Tânărul ofiţer a făcut ochii mari; clubul era exclusivist şi scump.

— Eşti membru? . . Osborne a încuviinţat din cap.

— Întotdeauna mi-am dorit să fiu membru înainte de a muri. A fost un fel de „acum sau niciodată".

Au luat un tramvai până la club, care se afla în celălalt capăt al oraşului. Peter mai fusese acolo o dată sau de două ori şi rămăsese impresionat. Era o clădire destul de veche pentru Australia, avea peste o sută de ani vechime şi fusese construită în zilele bune, în maniera cluburilor englezeşti de altă dată. Îşi păstrase tradițiile şi părea chiar mai englezesc decât cluburile din Anglia, conservând practic nealterate standardele gastronomice şi serviciul impecabil, încă de la mijlocul secolului XIX. Înainte de război, fusese probabil cel mai bun club din Commonwealth. Acum era singurul.

Şi-au lăsat pălăriile în hol, s-au spălat pe mâini în toaleta de modă veche şi au ieşit în grădină să bea ceva. Aici au întâlnit câțiva membri, majoritatea vârstnici, discutând noutățile zilei. Printre ei, Peter a observat mai mulți miniştri federali şi de stat. Un gentleman le-a făcut semn dintr-un grup care se afla pe pajişte şi s-a îndreptat către ei. Osborne a explicat:

— Este un unchi de-al tatălui meu— Douglas Froude. Fost general de corp de armată.

Peter a aprobat din nou. Sir Douglas Froude comandase armata terestră înainte ca el să se fi născut, pentru ca apoi să se retragă, îndepărtându-se de problemele de stat în obscuritatea unei mici proprietăți de lângă Macedon, unde crescuse ea şi încercase să-şi scrie memoriile. Douăzeci de ani mai târziu, încă se străduia s-o facă, deşi abandona treptat lupta. De câtava vreme, interesul lui de căpetenie se concentrase asupra grădinăritului şi studiului păsărilor australiene. Vizita lui săptămânală în oraş, pentru a lua masa la Clubul Pastoral, era singura activitate socială care îi mai rămăsese. Se ținea încă bine, deşi avea părul alb şi fața purpurie. L-a salutat pe strănepotul lui cu veselie.

— Hei. John, am auzit aseară că te-ai întors. Ai avut o călătorie bună?

Osborne i-a făcut cunoştință cu Peter.

— Destul de bună. N-am descoperit mare lucru, iar unul dintre membrii echipajului s-a îmbolnăvit de pojar. Se mai întâmplă şi-aşa ceva.

— Pojar, ai? Oricum, e mai bine decât holera. Sper că nici unul dintre voi n-aveți aşa ceva. Hai să bem ceva— eu am credit aici.

S-au îndreptat cu toţii către masă. John a zis:
— Mulţumesc, unchiule. Nu mă aşteptam să te văd azi. Am crezut că dumneata vii de obicei vinerea.
Şi-au turnat câte un gin cu tonic.
— Ah, nu! Pe timpuri, era vinerea, aşa-i, dar acum trei ani, doctorul mi-a spus că dacă n-o să încetez să mai beau vinul de Porto al clubului, nu-mi garantează că voi trăi mai mult de un an. Desigur, acum totul s-a schimbat.
Şi-a ridicat paharul.
— Ei, să ciocnim pentru întoarcerea voastră acasă. Presupun că ar trebui să torn puţin şi pe pământ, în semn de libaţie, dar situaţia e prea serioasă pentru aşa ceva. Ştiai că mai avem încă trei mii de sticle de Porto în pivniţele clubului şi că n-au mai rămas decât şase luni— dacă ceea ce spun savanţii e adevărat?
Osborne părea impresionat.
— E un vin bun?
— În condiţie optimă, din toate punctele de vedere. Cel din soiul Fonseca s-ar putea să fie cam prea tânăr, dar soiul Goul Campbell e de calitatea întâi. Am unele reproşuri la adresa Comitetului'Vinicol. Ar fi trebuit să prevadă că se va întâmpla aşa ceva.
Peter şi-a reţinut un zâmbet.
— Cam dificil.să dai vina pe cineva, a spus el împăciuitor. Nu ştiu dacă se putea prevedea cu adevărat aşa ceva.
— Prostii! Eu am prezis că o să se întâmple aşa încă de acum douăzeci de ani. Totuşi, nu mai are nici un rost să învinuieşti pe careva. Singurul lucru de făcut e să profiţi de situaţie.
— Şi ce aveţi de gând să faceţi cu Porto-ul ăla? a întrebat Osborne..
— Se poate face un singur lucru, a zis bătrânul, j
— Care anume?
— Să-l bei, băiete, să-l bei— fiecare picătură. N-are rost să-l laşi pentru cine va apărea dup-aia, timpul de înjumătăţire al cobaltului fiind de cinci ani. Acum vin aici de trei ori pe săptămână şi iau şi acasă o sticlă.
A mai tras o înghiţitură.
— Dacă tot e să mor, mai degrabă să mor de prea mult Porto, decât din cauza holerei. Zici că nici unul dintre voi. nu s-a molipsit în voiajul ăsta? .

Peter a scuturat din cap.
— Ne-am luat precauții. Am fost mai tot timpul în imer-siune.
r— Ei, asta zic şi eu protecție. Le-a aruncat o privire.
— Nu mai e nimeni în viață în North Queensland, aşa-i?
— În Cairns nu există supraviețuitori, domnule. Nu ştim cum e în Townsville.
Bătrânul a clătinat din cap.
— Comunicațiile cu Townsville au încetat joia trecută, şi acum nici cu Bowen nu se mai poate lua legătura. Cineva spunea că au apărut nişte cazuri şi în Mackay.
Osborne a zâmbit,
— Trebuie să te grăbeşti cu vinul ăla, unchiule.
— Ştiu. E o situație teribilă.
Soarele strălucea deasupra lor de pe cerul fără nori. plăcut şi vesel. Castanul uriaş din grădină arunca umbre pestrițe pe pajişte.
— Facem tot ce putem. Secretarul mi-a spus că luna trecută am dat gata mai mult de trei sute de sticle. S-a întors spre Peter. Cum îți place pe nava americană?
— Îmi place foarte mult, domnule. E un pic diferită de navele noastre, desigur, şi eu n-am mai servit pe un submarin, dar sunt nişte oameni foarte interesanți.
— Nu sunt mohorâți? Nu sunt prea mulți văduvi?
El a negat din cap.
— Sunt cu toții destul de tineri, cu excepția comandantului. Nu cred că mulți dintre ei au fost însurați. Comandantul a fost, desigur, şi câțiva subofițeri. Însă majoritatea ofițerilor şi a celorlalți membri ai echipajului au în jur de douăzeci de ani. Mulți dintre ei şi-au găsit prietene pe-aici, prin Australia. S-a oprit, apoi a adăugat: N-aş putea spune că-i o navă mohorâtă. Bătrânul a încuviințat.
— De-acum a trecut şi ceva timp., A sorbit din nou şi apoi a spus:
— Pe comandant îl cheamă Towers?
— Da, domnule. Îl cunoaşteți?
— A fost pe aici o dată sau de două ori şi mi-a fost prezentat. Cred că-i membru onorffic al clubului. Bill Davidson spunea că Moira îl cunoaşte.
— Aşa e, domnule. S-au întâlnit acasă la mine.

— Ei. sper că n-o să-l bage în belea.

În clipa aceea, Moira tocmai îi telefona comandantului, pe Sidney, străduindu-se. să-l corupă.

— I-adevărat ce-am auzit, a început ea, că toți de pe nava ta au pojar?

— Aşa e, a spus Towers, dar asta e informație clasată.

— Cum adică?.

— Adică secretă. Dacă o navă din marina militară americană este scoasă pentru o vreme din circulație, nu ne-apucăm să o spunem lumii întregi.

— Toată maşinăria aia e scoasă din funcțiune de o chestie atât de minoră precum pojarul? Am impresia că pe undeva e vorba de proastă organizare. Crezi că Scorpionul e comandat de omul potrivit?

— Sunt absolut sigur că nu, a chicotit el. Hai să ne întâlnim undeva şi să discutăm despre o posibilă înlocuire. Nici eu nu sunt mulțumit.

— În weekend-ul ăsta o să treci pe la Peter Holmes?

— Nu m-a invitat.

— Dar o să te duci'dacă ai să fii invitat? Sau l-ai pedepsit pentru nesupunere de când nu ne-am mai văzut?

— N-a prins nici un pescăruş. Cred că e singurul lucru pe care i-l reproşez. Totuşi, nu. l-am consemnat în jurnalul de bord.

— Te aşteptai să prindă pescăruşi?

— Bineînțeles. L-am făcut prinzător şef de pescăruşi, dar n-a fost la înălțimea funcției. Primul ministru, domnul Ritchie al vostru, o să fie foarte supărat pe mine că n-am adus nici un pescăruş. Comandantul unei nave nu-i cu nimic mai bun decât ofițerii lui.

— Ai băut ceva, Dwight? a întrebat Moira.

— Mărturisesc că da. Coca-cola.

— Aha, de acolo ți se trage. Ai nevoie de un coniac dublu... sau mai degrabă de un whisky. Pot vorbi cu Peter Holmes?

— Nu, nu poți. Ia masa cu John Osborne pe undeva. S-ar putea să fie la Clubul Pastoral.

— Din rău în mai rău, a comentat fata. Dacă cumva o să te invite, ai să vii? Mi-ar plăcea să văd dacă poți naviga cu

bărcuța aiajnai bine decât data trecută. Mi-am cumpărat şi un lacăt pentru sutien.

El a râs. *

— Mi-ar face plăcere să vin. Chiar şi în condițiile astea.

— S-ar putea să nu te invite, a subliniat ea. Nu-mi place deloc cum sună chestia asta cu pescăruşii. Am impresia că pe nava ta sunt probleme grave.

— Hai să le discutăm.

— Sigur, a încuviințat Moira. Sunt curioasă să aud ce ai de spus.

A închis şi a izbutit să-l prindă pe Peter la telefon, tocmai când acesta se pregătea să plece de la club. Fata a intrat direct în subiect:

— Peter, vrei să-l inviți pe Dwight Towers la voi pe timpul weekend-ului? Eu o să mă autoinvit.

El a ocolit întrebarea.

— Mary mă omoară dacă Jennifer face pojar.

— O să-i spun că l-a luat de la tine. Îl inviți?

— Dacă vrei tu. Dar nu cred că va veni.

— Ba o să vină.

L-a întâmpinat la gara Falmouth, în cabrioleta ei, ca şi prima oară.

— Ia spune, ce s-a întâmplat cu compleul tău roşu? a întrebat-o bărbatul.

De data asta, ea era îmbrăcată în'kaki. pantaloni şi bluză, uşoare şi practice.

— N-am fost sigură dacă era cazul să mă îmbrac în hainele alea când o să te întâlnesc. N-am vrut să le boțesc prea tare.

El a râs.

— Ai o părere cam stranie despre mine..

— O fată nu poate fi niciodată îndeajuns de prevăzătoare, a zis Moira, aparent serioasă. Nu cu atâta fân împrejur.

S-au îndreptat către locul unde se aflau calul şi trăsura ei.

—- Cred că ar-fi bine să punem la punct afacerea cu pescăruşii înainte s-o întâlneşti pe Mary, a spus ea. Vreau să spun că nu-i ceva despre care să poți discuta într-o companie lărgită. Ce zici de hotelul Pier?

— N-am nimic împotrivă.

S-au urcat în trăsură şi au mers pe străzile pustii până la hotel. Fata a legat frâul de bara de protecție a aceleiaşi maşini şi au intrat, din nou în Barul Doamnelor.

Dwight a comandat un coniac dublu pentru ea şi un whisky pentru el.

— Ce-i cu povestea cu pescăruşul? a întrebat Moira. Ar fi mai bine s-o spui de-a dreptul, indiferent dacă ar discredita

– sau nu pe cineva.

— Înainte de a pleca în călătorie l-am văzut pe primul-ministru. M-a dus amiralul acolo. Am vorbit despre tot felul de lucruri şi, printre altele, a vrut ca să aflăm tot ce putem despre viața păsărilor de mare în zona radioactivă.

-— Înțeleg. Ați descoperit ceva în sensul ăsta?

— Nimic. Nimic despre păsări, peşti... de fapt nimic despre orice altceva.

— N-ați pescuit nimic? Bărbatul i-a zâmbit.

— Dacă cineva e în stare să spună cum se poate pescui dintr-un submarin în submersie, sau cum să prinzi un pescăruş când nu poți ieşi pe punte, aş vrea să aflu şi eu. S-ar putea face cu un echipament special, orice e posibil. Dar problema asta s-a pus abia la întrunirea finală, cu o jumătate de oră înaintea plecării.

,— Deci n-ai adus nici un pescăruş?

— , Primul-ministru a fost necăjit?

— Nu.

— Nu ştiu. N-am îndrăznit să mă duc să-l văd.

— Nu mă surprinde. S-a oprit şi a luat o înghițitură din pahar. Apoi, cu mai multă seriozitate, a zis: Spune-mi. n-a rămas nimeni în viață acolo, nu-i aşa?

El a clătinat din cap.

— Nu cred. E dificil de spus cu exactitate— doar dacă s-ar trimite, un om la țărm, în costum protector. Privind retrospectiv, cred că asta ar fi trebuit să facem în unele locuri. Dar de data asta n-am primit ordine şi nici n-am avut echipament adecvat. Decontaminarea ar reprezenta şi ea o problemă, la întoarcerea pe navă.

— „Da data asta", a repetat Moira. Vrei să spui că o să pleci din nou?

— Cred că da. N-am primit încă ordinul,'însă am o presimțire că ne vor trimite în America.

Fata a făcut ochii mari.

— Puteți ajunge până acolo?

— E drum lung şi o să petrecem foarte multă vreme sub apă. Va fi greu pentru echipaj. Totuşi... se poate. Swordfish a făcut un voiaj de genul ăsta, aşa că putem şi noi.

I-a povestit despre Swordfish şi despre călătoria submarinului în Atlanticul de Nord.

— Problema este că prin periscop se vede prea puțin. Am primit raportul comandantului despre voiajul lor şi, în general, n-au aflat mare lucru. Nu poți vedea decât cheiul, de la o înălțime de şapte metri. Poți vedea eventualele distrugeri provocate de bombe într-un oraş sau port, dar cam atât. La fel ni s-a întâmplat şi nouă. Am aflat foarte puține lucruri în călătoria asta. Pur şi simplu am stat locului, făcând apeluri prin stația de amplificare şi. când nu ne-a răspuns nimeni, am presupus că au murit toți.

A făcut o pauză.

— De fapt, altceva nu poți presupune. Moira a aprobat din cap.

— Cineva zicea că au pățit-o şi în Mackay. Crezi că-i adevărat?

— Da. Radioactivitatea înaintează constant către sud, aşa cum au prevăzut savanții.

— Dacă va continua în ritmul ăsta, cât va mai dura până când o să ajungă aici?

— Cam până în septembrie. S-ar putea să fie şi mai devreme.

Fata s-a sculat nervoasă.

— Mai adu-mi ceva de băut.

Când bărbatul i-a adus băutura, ea a zis:

— Aş vrea să merg undeva... să fac ceva... să dansez!

— Orice vrei.

/— Nu putem sta pur şi simplu aici, jelindu-ne despre ce o să ni se întâmple!

— Ai dreptate, a încuviințat bărbatul. Dar ce ai vrea tu să faci, mai mult decât faci acum?

— Nu mai fi atât de rațional, s-a încruntat ea. Nu mai vreau aici.

— Bine, a zis Dwight împăciuitor. Termină-ți paharul şi să mergem să ne întâlnim cu familia Holmes. Pe urmă o să facem o plimbare cu barca.

Când au ajuns acasă la Peter şi Mary, au aflat că aceştia plănuiseră o cină pe plajă. Era mai ieftin decât o petrecere şi mai plăcut în zăpuşeala verii; în plus, conform opiniei cam confuze a lui Mary, cu cât bărbații erau ținuți mai departe de casă, cu atât existau şanse mai puține ca fetița să se molipsească de pojar. În după-amiaza aceea, Moira şi Dwight s-au dus la clubul nautic, după un prânz luat la repezeală, pentru a participa la o cursă de ambarcațiuni, în vreme ce Peter şi Mary i-au urmat cu copilul în remorca bicicletei, câteva ore mai târziu.

Cursa a decurs destul de bine de data asta. Au lovit geamandura la start şi s-au angajat într-o întrecere palpitantă în turul doi care s*a terminat cu o coliziune minoră— fiindcă nici un echipaj nu cunoştea prea bine regulile— dar astfel de incidente erau frecvente, iar protestele doar formale. Au terminat pe locul şase, cu un timp mai bun decât în cursa precedentă. S-au îndreptat apoi către plajă, au tras ambarcațiunea pe un banc de nisip şi s-au alăturat lui Peter şi Mary la o ceaşcă de ceai cu prăjiturele.

Au făcut plajă sub razele amurgului; în costume de baie, au coborât velele bărcii şi au pus-o pe locul ei obişnuit de pe țărm. Soarele a coborât la orizont şi ei s-au îmbrăcat, şi-au luat paharele şi s-au dus la capătul debarcaderului ca să vadă apusul, în vreme ce Peter şi Mary se ocupau de pregătirea cinei.

Stând lângă Dwight, aplecată peste balustradă, privind luminile roşictice reflectate în marea calmă şi savurând binecuvântarea serii călduțe, Moira a rostit:

— Povesteşte-mi despre voiajul lui Swordfish. Ziceai că s-a dus până în Statele Unite?

— Aşa e. Au mers cât au putut de-a lungul coastei estice, dar n-au văzut decât câteva porturi mici. golful Delaware. râul Hudson şi, desigur. New London. Şi-au asumat mari riscuri aruncând o privire New York-ului.

Fata s-a arătat uimită.

— A fost periculos? Dwight a aprobat din cap.

— Există baraje de mine... propriile noastre mine. Fiecare port important sau estuar de pe coasta estică a fost protejat prin zone minate. Oricum, aşa bănuim noi. La fel s-a întâmplat şi pe coasta vestică.

S-a oprit o clipă, pe gânduri.

— Probabil că au fost plantate acolo înainte de război. Dacă aşa este, sau dacă le-au pus după. Ori dacă n-au fost puse de fapt niciodată... pur şi simplu nu ştim. Ştim doar că acolo ar trebui să fie mine, şi, dacă n-ai planul lor, nu poți răzbate.

— Vrei să spui că, dacă atingi una, te poți scufunda?

— Bineînțeles. Dacă n-ai harta minelor, nici nu îndrăzneşti să te apropii.

— Ei au avut harta minelor când s-au apropiat de New York?

Bărbatul a negat din cap.

— Aveau una veche de opt ani, purtând ştampila A NU SE FOLOSI. Lucrurile astea sunt secrete: Nu se scot la iveală decât dacă o navă trebuie neapărat să meargă acolo. N-au avut decât harta veche. Probabil că au ținut tare mult să ajungă şi au luat în calcul eventualele schimbări ce ar fi putut interveni, reținând traseele sau însemnele principale, care indicau şenalele sigure. S-au gândit că n-ar fi fost posibile prea multe schimbări față de harta pe care o aveau. Au riscat, au intrat şi au scăpat teferi. Poate că nici nu existau mine.

— Au aflat ceva important când au ajuns în port?

— Nimic în afară de ceea ce ştiau deja. Cam asta-i situația când explorezi în felul ăsta. Nu poți descoperi prea multe.

— Nu mai trăia nimeni?

— Oh, nu! Tot relieful era modificat, iar zona era puternic radioactivă.

Au rămas o vreme în tăcere, fumând şi privind strălucirea apusului.

— Care a fost celălalt loc în care spuneai că s-au dus? a întrebat fata în cele din urmă.tNew London?

— Da.

— Pe unde-i asta?

— În Connecticut. În partea estică a statului, la gura râului Tamisa.

— Au riscat foarte mult mergând acolo? El a clătinat din cap.

— Nu. acolo era baza lor. Aveau harta la zi a zonelor minate. S-a oprit, apoi a urmat: E baza principală a marinei americane de pe costa estică. Presupun că majoritatea membrilor echipajului locuiau acolo sau în împrejurimi. Ca şi mine.

— Acolo ai locuit tu?

Dwight a aprobat din cap, fără un cuvânt.

— Şi au găsit aceeaşi situație ca peste tot?

— Se pare că da. N-au consemnat multe detalii în raport, doar nivelurile radioactivității. Erau destul de ridicate. S-au dus direct la bază, chiar în locul de unde plecaseră. Trebuie să fi fost destul de straniu să revii aşa, dar n-au scris nimic despre asta în raport. Cei mai mulți ofițeri şi membri ai echipajului trebuie să fi fost foarte aproape de casele lor, însă nu puteau face mare lucru, desigur. Pur şi simplu au stat acolo. O vreme, apoi au plecat şi şi-au continuat misiunea. Comandantul a menționat în raport că au ținut un fel de serviciu religios în submarin. Probabil că a fost foarte dureros.

Strălucirea caldă şi roşietică a soarelui încă oferea impresia că exista frumusețe pe lume,

— Mă întreb de ce s-au mai dus acolo? a întrebat Moira.

— Şi eu m-am întrebat, însă doar la început, a spus bărbatul. Cred că şi eu m-aş fi dus. Deşi... mă rog, nu ştiu... Totuşi gândindu-mă din nou, aş zice că trebuiau s-o facă. Era singurul loc pentru care aveau harta barajelor de mine— pentru locul acela şi pentru golful Delaware. Erau singurele locuri de care se puteau apropia în siguranță. Pur şi simplu au profitat de avantajul ăsta.

Ea a aprobat din cap. '— Tu ai locuit chiar'acolo?

— Nu chiar în New London. Baza e de cealaltă parte a râului, pe coasta estică. Am avut o casă la vreo douăzeci şi cinci de kilometri depărtare. În susul râului. O localitate mică, denumită West Mystic.

— Nu trebuie sa vorbeşti despre asta dacă n-ai chef, a zis fata.

El a privit-o,

— Nu mă deranjează să le povestesc unora. Dar n-aş vrea să te plictisesc.

I-a zâmbit cu blândețe.

— Şi nici să încep să plâng pentru că am văzut-o pe Jennifer.

Moira s-a îmbujorat puțin.

— Când mi-ai permis să-ți folosesc cabina ca să mă schimb, a zis, am văzut fotografiile. Sunt ale familiei tale?

El a aprobat din cap.

— Da, soția mea, Sharon, şi cei doi puşti. Dwight Junior merge la şcoala primară, iar Helen o să înceapă la toamnă. Acum se duce la o grădiniță din cartier.

Moira ştia de câtăva vreme că soția şi copiii lui erau pentru bărbat foarte vii. cu mult mai reali decât simulacrul de viață dintr-un colț îndepărtat al lumii, unde fusese nevoit să trăiască după război. Devastarea emisferei nordice nu era ceva real pentru Dwight, cum nu era nici pentru fată. Ei doi nu văzuseră nimic din distrugerile provocate de război; gândindu-se la soția şi la casa lui, era imposibil pentru el să le vizualizeze în, alte circumstanțe decât acelea în care le părăsise. Avea foarte puțină imaginație şi asta îl ajuta în mare măsură să poată suporta Australia.

Fata ştia că explora acum zone foarte periculoase. Vroia să fie amabilă cu el şi trebuia să spună ceva. A întrebat, timidă:

— Ce o să se facă Juniorcând o să crească?

— Aş vrea să urmeze Academia Navală. Să intre în marina militară, ca şi mine. E o viață bună pentru un băiat— nu cunosc alta mai bună. Dacă va fi în stare să treacă examenul... ei bine, asta-i altă problemă. Nu-i prea grozav la matematică, deşi e cam devreme să-mi dau seama. O să împlinească zece ani abia la anul, în iulie. Dar aş vrea foarte mult să-l văd intrând la Academie. Cred că şi el îşi doreşte.

— Îi place marea? a întrebat Moira.

— Locuim chiar lângă țărm, a răspuns bărbatul. Cât ține vara e tot timpul în apă, înotând sau mergând cu barca. S-a oprit, pe gânduri, după care a urmat: Se bronzează ca un țigan. Toți puştii par să fie la fel. Uneori am impresia că se bronzează mai mult decât noi, chiar dacă stăm acelaşi timp la soare.

— Şi aici e la fel, a remarcat ea. Încă nu l-ai învățat să navigheze?

— Nu. Am de gând să cumpăr o barcă cu pânze când o să mă întorc acasă, în permisia următoare.

Dwight s-a ridicat de pe balustrada pe care se sprijiniseră amândoi şi a stat o clipă, privind strălucirea apusului.

— Presupun că asta se va întâmpla în septembrie viitor, a adăugat el calm. E cam târziu pentru navigația cu pânze, la noi în Mystic. - -:

Fata a rămas tăcută, neştiind ce să spună. Dwight s-a întors spre ea.

— Îți închipui probabil că sunt nebun, a rostit el apăsat. Dar aşa văd eu lucrurile şi se pare că nu pot gândi altfel. Oricum, nu-mi vine să plâng când văd copii mici.

Moira s-a ridicat la rândul ei şi au pornit amândoi înapoi, pe debarcader.

— Nu cred că eşti nebun, i-a spus ea.

Au mers împreună tăcuți, până pe plajă. *i*

CAPITOLUL PATRU

În dimineața următoare, duminică, toți cei din casa familiei Holmes s-au trezit bine dispuşi, cu totul altfel decât în cealaltă duminică pe care Towers o petercuse. cu ei. Se culcaseră destul de devreme, după o seară rezonabilă. La micul dejun, Mary l-a întrebat pe Dwight dacă dorea să meargă la biserică, fiind convinsă că, dacă îl ținea departe de casă, reducea şansele ca Jennifer să se molipsească de pojar.

— Aş vrea să mă duc, a spus el, dacă nu vă deranjează.

— Bineînțeles că nu. Faceți cum doriți. M-am gândit să lăum ceaiul la club în după-amiaza asta, dacă nu aveți alte planuri.

Bărbatul a clătinat din cap.

— Mi-ar plăcea să mai înot puțin, dar va trebui să mă întorc pe navă diseară, după cină, probabil.

— Nu mai puteți rămâne până mâine dimineață?

El a negat din nou, ştiind cât de îngrijorată era gazda lui de posibilitatea pojarului.

— Va trebui să plec diseară.

A ieşit în grădină imediat după micul dejun, să fumeze o țigară, gândindu-se că aşa o va linişti pe Mary. Moira l-a găsit acolo atunci când a ieşit şi ea, după ce a ajutat-o pe gazdă să spele vasele; stătea într-un şezlong şi privea golful. S-a aşezat lângă el.

— Chiar te duci la biserică? l-a întrebat.

— Da.

— Pot să vin şi eu?

El a întors capul'şi a privit-o surprins.

— Bineînțeles. Te duci în mod regulat?

— Din an în Paşte, a recunoscut fata. Dar ar fi fost mai bine dacă m-aş fi dus mai des. Poate că nu m-aş mai fi apucat de băut.

Dwight s-a gândit la asta o clipă.

— S-ar putea, a spus el nesigur. Totuşi nu ştiu dacă are vreo legătură.

— Eşti sigur că n-ai vrea să te duci mai degrabă singur?

— Bineînțeles că nu. Mi-ar plăcea să mă însoțeşti.

În timp ce ei plecau spre biserică, Peter scotea furtunul ca să ude grădina, înainte ca soarele să devină prea fierbinte.

— Unde-i Moira? a întrebat Mary, care ieşise şi ea din casă.

— A plecat cu comandantul la biserică.

— Moira? La biserică?

Peter a zâmbit. '

— Chiar dacă mă crezi sau nu, acolo s-a. dus. Mary a rămas tăcută o vreme.

— Sper că totul va fi în regulă, a spus ea în cele din urmă.

— De ce n-ar fi? Americanul e un om cinstit şi nici ea nu-i soi rău, dacă apuci s-o cunoşti. S-ar putea chiar să rămână împreună.

Ea a scuturat din cap.

— Mi se pare ciudat. Sper că totul va fi în regulă.

— Oricum, nu ne priveşte pe noi, a spus bărbatul. O mulțime de lucruri sunt un pic cam ciudate în ziua de azi.

Mary a încuviințat şi a început să se plimbe prin grădină, în vreme ce soțul ei stropea.

— Ştii la ce m-am gândit? a rostit ea după o vreme. Crezi că am putea scoate copacii ăia doi?

El i s-a alăturat şi a privit pomii.

— Va trebui să-l întreb pe proprietar. De ce vrei să-i scoatem? ,

— Avem prea puțin spațiu pentru legume şi ele sunt aşa de scumpe la piață! Dacă am scoate copacii ăştia şi am muta gardul de nuiele, am putea face o grădină de legume de toată frumusețea, de aici până aici, a indicat cu brațul. Sunt sigură că am economisi aproape o liră pe săptămână dacă) ne-am cultiva singuri legumele. Şi ar fi şi amuzant.

Peter s-a dus să cerceteze copacii mai îndeaproape.

— I-aş putea doborî' foarte uşor, a zis el. Sunt nişte lemne de foc,excelente, de.-altfel. Ar fi verzi, desigur, prea verzi ca să-i ardem iarna asta. dar îi putem pune deoparte timp de un an. Singura dificultate e scoaterea rădăcinilor. E o treabă cam grea.

— Nu sunt decât doi, a spus femeia. Te-aş putea ajuta şi eu— aş curăța crengile câtă vreme ai fi tu plecat. Dacă i-am scoate în iarna asta şi apoi am săpa pământul, aş putea planta la primăvară şi am avea legume toată vara următoare.

S-a oprit.

— Mazăre, fasole, dovlecei. Aş face gem de dovlecei.

— Bună idee, a încuviințat el. A.privit copacii. Nu sunt foarte înalți, iar pinul de-acolo s-ar simți mai bine dacă l-am scoate.

— Încă un lucru pe care as vrea să-l fac, a spus Mary, este să plantez un eucalipt aici. Cred că ar arăta minunat vara.

— Dar îi ia cam cinci ani să înflorească.

— Nu contează. Un eucalipt ar arăta tocmai bine aici. Zvelt, pe fundalul albastru al oceanului. L-am vedea de la fereastra dormitorului.

Peter a rămas visător, gândindu-se la strălucirea florilor purpurii din copacul cel mare, pe fundalul oceanului albastru sub soarele strălucitor.

— Cu siguranță ar fi minunat când o să fie în floare, a spus el. Unde l-ai pune? Aici ?

— Ceva mai încolo. Când o să crească, am putea sta la umbra lui. A făcut o pauză, după care a continuat: Am fost până la pepiniera lui Wilson când ai fost plecat. Are câțiva puieți de eucalipți care nu costă decât zece lire. Crezi că am putea planta unul toamna asta?

— Sunt cam delicați, a reflectat Peter. Cred că ar trebui să punem doi, destul de aproape unul de altul, aşa încât, să-ți rămână totuşi unul dacă celălalt nu se prinde. Apoi să-l scoți pe celălalt peste vreo doi ani.

— Problema e că n-ajungi niciodată s-o faci, a observat ea.

Au continuat să-şi facă planuri în privința grădinii pentru următorii zece ani şi dimineața a trecut foarte repede. Când Moira şi Dwight s-au întors, ei încă mai discutau despre acelaşi lucru. Le-au cerut şi lor părerea despre cum să-şi aranjeze grădina. Apoi Peter şi Mary au intrat în casă, ca să aducă de băut şi să pregătească prânzul.

Moira i-a aruncat o privire americanului.,
— Cineva e nebun, a şoptit ea. Oare eu sau ei?
— De ce spui asta?
— Ei nu vor mai exista peste câteva luni. Nici eu, nici tu nu vom mai exista. Nu vor mai avea nevoie de legume la anu'.
Dwight a rămas tăcut o clipă, privind marea albastră şi curba lungă a ţărmului.
— Şi ce-i cu asta? a spus el în cele din urmă. Poate că ei nu o cred. Poate că-şi închipuie că vor putea lua totul cu ei acolo unde se vor duce, cine ştie în ce loc. N-am de unde să ştiu.
A făcut o pauză.
— Problema e că le place să facă planuri. Nu le strica plăcerea, asta spunându-le că sunt nebuni.
— N-aş face aşa ceva. A tăcut o vreme.
— Nici unul dintre noi nu crede că se va întâmpla cu adevărat, a zis ea într-un târziu. În nici un caz, nu nouă. În privința asta, toată lumea e nebună. Într-un fel sau altul.
— Ai foarte multă dreptate, a încuviințat apăsat bărbatul.
Au apărut, băuturile şi cu asta conversația s-a terminat, pentru că apoi a urmat prânzul. După masă, Mary i-a alungat pe bărbați în grădină, fiind convinsă că sunt molipsitori, şi ea a rămas să spele vasele cu Moira. Stând în şezlonuri cu o ceaşcă de cafea, Peter l-a întrebat pe comandant:
— Ați auzit ceva despre următoarea noastră misiune, domnule?
Americanul i-a aruncat o privire.
— Nimic. Dar dumneata?
— Nu prea. La ultima întrunire s-a spus totuşi ceva care m-a pus pe gânduri.
— Ce anume? _
— Ceva despre faptul că vom fi dotați cu aparatură radio direcțională de nu ştiu ce fel. Ați auzit de asta?
Dwight a clătinat din cap.
— Avem destulă aparatură radio.
— Asta-i ca să ne orientăm... cu precizie. Probabil că atunci când suntem în submersie la nivelul periscopului. Cu echipamentul actual nu-i posibil, nu-i aşa?
— Nu tocmai. Dar de ce vor să facem asta?

— Nu ştiu. Punctul ăsta nu era trecut în ordinea de zi. Am auzit vorbindu-se în culise.

— Vor să detectăm semnalele radio? *f*

— Cinstit să fiu, nu ştiu, domnule. A venit vorba despre asta atunci când au întrebat dacă detectorul de radiații ar putea fi mutat la periscopul de la prova, astfel încât aparatura cea nouă să poată fi pusă pe periscopul de la pupa. Osborne a zis că se poate, dar că va discuta problema cu dumneavoastră.

— Are dreptate. Se poate muta pe periscopul de la prova. Eu am crezut că vor să pună două detectoare.

— Nu cred, domnule. Cred că vor să instaleze aparatul ăsta nou în locul celuilalt care a fost la pupa.

Americanul a privit fumul ridicându-se din țigară, apoi a rostit:

— Seattle.

— Ce ați spus, domnule?

— Seattle. S-au recepționat nişte semnale radio venind din Seattle. Ştii cumva dacă le mai prind încă? /

Peter â clătinat din cap uimit.

s— N-am ştiut nimic despre asta. Vreți şă spuneți că cineva încă mai operează un transmițător? Comandantul a ridicat din umeri.

— S-ar putea. Dacă aşa stau lucrurile, e vorba de cineva care nu se pricepe la transmisiuni. Uneori se percepe un grup dp semnale, alteori un cuvânt clar. Dar în majoritatea timpului nU'Se înțelege nimic. E ca şi cum un copil s-ar juca cu stația radio.

— Asta se întâmplă permanent?

— Nu cred. Se emite neregulat, la răstimnuri. Ştiu că frecvența asta e urmărită permanent. Cel puțin aşa a fost până la Crăciun. De atunci n-am mai auzit nimic.

— Asta trebuie să însemne că cineva e în viață acolo, a zis Peter.

— E doar o posibilitate. Nu poți avea un radio fără energie, ceea ce înseamnă să foloseşti un generator de curent. Unul uriaş, care să facă să funcționeze o stație de radio mare, cu o arie de transmisie globală. Dar... nu ştiu. Ai zice că un tip care a putut porni o instalație de o asemenea mărime ar trebui să

cunoască alfabetul Morse. Chiar dacă ar fi nevoit să transmită câte două cuvinte pe minut, cu manualul în față.

— Credeți că vom merge acolo?

— S-ar putea. Au cerut informații despre Seattle încă din octombrie trecut. Au vrut să afle tot ce ştiam despre instalațiile radio americane pe care le aveam.

— Le-ați oferit ceva care să le fie de folos? Dwight a scuturat din cap.

— Nu am avut informații decât despre stațiile radio aparținând marinei militare, foarte puține despre cele ale armatei terestre şi ale forțelor aeriene. Practic nimic despre stațiile civile. Iar pe coasta de vest sunt o mulțime de instalații radio.

În după-amiaza aceea, Pşter, Dwight şi Moira s-au plimbat pe plajă şi au făcut baie, lăsând-o pe Mary cu fetița acasă. Stând întinsă pe nisipul cald, între cei doi bărbați, tânăra a întrebat:

— Dwight, unde se află Swordfish acum? Vine încoace?

— Nu ştiu, a replicat el. Ultimul lucru pe care l-am auzit despre el a fost că se afla în Montevideo.

— Ar putea apărea aici în orice clipă, a spus Holmes. Are destul combustibil.

Americanul a încuviințat.,

— Aşa e. Poate că-l vor trimite într-o zi cu ceva poştă sau pasageri. Cu diplomați sau ceva în genul ăsta.

— Unde-i Montevideo? a întrebat fata. Presupun că ar trebui să ştiu, dar...

— E în Uruguay, a răspuns Dwight. În estul Americii de Nord.

— Parcă spuneai că. era la Rio de Janeiro. Asta nu-i în Brazilia?

El a negat din cap.

— Atunci când a făcut voiajul în Atlanticul de Nord, a avut baza la Rio. Dar dup-aia s-au mutat mai jos, în Uruguay.

— Din cauza radiației?

— Da.

— Nu ştiu dacă a ajuns acolo încă, a intervenit Peter. N-au transmis nimic prin radio. E pe tropice, nu-i aşa?

— Exact, a zis Dwight. Ca şi Rockhampton.

— Au pățit-o şi în Rockhampton? s-a interesat Moira.

— Încă n-am auzit, a spus Peter. Azi dimineață s-a transmis la radio că norul radioactiv a ajuns în Salisbury, în sudul Rhodeziei. Cred că asta-i ceva mai la nord.

— Aşa zic şi eu, a fost de acord comandantul. Este în mijlocul unei suprafețe de pământ şi, oricum, e. altceva. Celelalte locuri despre care se discută... sunt toate pe țărm.

— Dar Alice Springs nu se află la tropice?

— S-ar putea. Nu ştiu. Dar e sigur în mijlocul unei suprafețe de uscat.

— Se întâmplă mai repede în teritoriile situate pe țărm? a întrebat fata.

Dwight a clătinat din cap.

— Nu ştiu, dar nici nu cred că are cineva dovezi în privința asta.

Peter a râs.

— Se va afla când va ajunge aici. Atunci o vor putea grava pe sticlă.

Tânăra a ridicat din sprâncene.

— Cum adică s-o graveze pe sticlă?

— N-ai auzit despre chestia asta? Ea a scuturat din cap.

— John Osborne mi-a povestit ieri. Se pare că un colectiv din Csiro consemnează ceea ce ni se întâmplă. O fac pe cărămizi din sticlă. Gravează evenimentul pe sticlă, apoi lipesc o altă cărămidă deasupra ei, astfel ca scrisul să rămână în mijloc.

Dwight s-a întors interesat.

— N-am auzit despre asta. Și ce o să facă cu ele?

— O "Să le pună în vârful muntelui Kosciusko. a zis Peter. Este piscul cel mai înalt din Australia. Dacă Pământul va fi, cine ştie când, din nou locuit, probabil că oamenii vor ajunge şi acolo. Și nu-i un vârf atât de înalt încât să fie inaccesibil.

i— Măi să fie! Chiar o fac? #

— Aşa povestea John. Au acolo un soi de subterană de ciment. Aşa, ca la piramide.

— Și cât de lungă e istoria asta? a întrebat Moira.

— Nu ştiu. Nu cred că poate fi prea lungă. Pun însă şi pagini din cărți. Le sigilează între straturi de sticlă groasă.

— Dar poate că oamenii ăştia care vor veni după, a zis Moira, nu vor şti să citească. Ar putea fi... animale.

— Cred că s-au preocupat şi de chestia asta. Au un soi de dicționar. Poza unei pisici, apoi cuvântul PISICA şi tot felul de lucruri similare. John zicea.că până acum asta a fost cam tot ce au reuşit să termine. A făcut o pauză. Oricum, e o preocupare pentru înțelepți, îi mai face să uite de necazuri.

— Poza unei pisici n-o să-i ajute prea mult. a remarcat fata. Nu vor mai exista astfel de animale. N-or să ştie ce-i aia „pisică".

— Poza unui peşte ar fi mai potrivită, a zis Dwight. PEŞTE. Sau— să zicem— poza unui pescăruş.

— S-ar complica dificultățile de scriere şi pronunție. Moira s-a întors către Peter, curioasă.

— Ce fel de cărți vor pune ia păstrare? Cărți care explică cum se face o bombă cu cobalt?

— Doamne fereşte! Au izbucnit în râs.

— Nu ştiu ce vor pune. Aş zice că un exemplar din Enciclopedia Britanică n-ar fi o idee rea, numai că-i cam voluminoasă. Chiar că nu ştiu ce-au făcut. Ar putea să ştie John Osborne... sau ar putea afla.

— Eram doar curioasă, a zis Moira. Oricum n-o să ne afecteze nici pe mine, nici pe voi.

S-a uitat la Peter cu o consternare prefăcută.

— Dar să nu-mi spui că păstrează şi ziare! N-aş putea suporta aşa cev,a.

— Nu cred, a replicat el. Doar nu sunt atât de tâmpiți. Dwight s-a ridicat de pe nisip.

— Păcat de apa asta minunată că stă degeaba, a remarcat el. Cred că ar trebui s-o folosim.

Moira i-a urmat exemplul.

— Să ne'bucurăm cât mai putem, a fost ea de "acord. Oricum, n-a mai rămas prea mult.

Peter a căscat.

.— Voi doi bucurați-vă de apă. Eu am să mă bucur de soare.

L-au lăsat întins pe plajă şi au intrat împreună în mare. În vreme ce înotau, fata a zis:

— Eşti foarte rapid în apă, nu-i aşa? Dwight s-a oprit şi a venit lângă ea.

— Am înotat mult când eram tânăr. Într-o vreme am concurat chiar pentru Academia Navală împotriva Academiei militare Westpoint.

— Mă gândisem eu că ai făcut înot. Acum nu mai concurezi?, ;

El a scuturat din cap.

T, Nu. Este genul de activitate la care trebuie să renunți repede, dacă n-ai timp să te ocupi serios de antrenamente. A râs. Am impresia că apa e mai rece acum decât atunci când eram tânăr. Nu aici. desigur. Vreau să spun. În Mystic.

— Acolo te-ai născut? a întrebat Moira. Bărbatul a negat din cap.

— M-am născut pe Long Island Sound, într-un loc pe nume Westport. Tatăl meu e medic acolo. A fost chirurg în marina militară în primul război, apoi a practicat în Westport.

— E pe malul oceanului?

El a aprobat şi a spus:

— Când eram copil, nu făceam toată ziua decât să înot, să pescuiesc şi să mă plimb cu barca.

— Câți ani ai, Dwight?

— Treizeci şi trei. Tu câți ai?

— Ce întrebare nepoliticoasă! Am douăzeci şi patru. A făcut o pauză.

— Sharon e tot din Westport?

— Într-un fel. Tatăi ei este avocat în New York şi locuieşte într-un apartament de pe strada 84, lângă parc. Au o casă de vară în Westport.

— Deci acolo ai întâlnit-o. El a încuviințat din cap..

— Aşa se întâmplă

—: Probabil că te-ai.căsătorit destul de tânăr.

— Imediat după absolvire. Eu aveam douăzeci şi doi de ani şi eram sublocotenent pe Franklin. Sharon avea nouăsprezece ani. N-a mai apucat să dea la facultate. Hotărâsem cu mai bine de un an în urmă să ne căsătorim. Când şi-au dat seama că n-aveam de gând să ne răzgândim, părinții noştri s-au întâlnit şi au hotărât că ar fi mai bine să ne ajute. Tatăl ei a fost foarte cumsecade. Am fi putut amâna nunta, până am fi făcut rost de bani, dar ei s-au gândit că asta nu ne-ar fi fost de nici un folos. Aşa că ne-au lăsat să ne căsătorim.

— V-au asigurat o rentă?

— Da, dar n-am avut nevoie de ea decât trei sau patru ani. Dup-aia â murit o mătuşă, eu am fost avansat şi lucrurile s-au aranjat. '. . T j

Au fost până la debarcader, au ieşit şi s-au aşezat la soare. Apoi s-au întors la Peter, au fumat cu el câte o ţigară şi s-au dus să se schimbe. S-au reîntâlnit pe plajă, cu pantofii în mână, târându-şi leneşi picioarele prin nisipul cald. Curând. Dwight s-a scuturat şi a început să-şi pună ciorapii.

,— Cum naiba poţi să umbli cu asemenea şosete? a întrebat Moira,

Comandatul i-a aruncat o privire.

— Nu-s rupte decât la călcâi. Nu se vede.

— Nu numai la călcâi.

S-a aplecat şi i-a ridicat piciorul

— Mi se pare că am mai văzut o gaură.

— Oricum nu se vede. a spus el. În nici un caz atunci când sunt încălţat.

— N-are cine să ţi le cârpească?

— Pe Sidney n-a mai rămas mult personal de serviciu, încă mi se mai face patul, dar nimeni nu se ocupă de cârpitul ciorapilor. Uneori mi-i cârpesc singur, dar în general pur şi simplu îi arunc şi-mi cumpăr alţii.

— Ai şi un nasture lipsă la cămaşă.

— Nici asta nu se vede. E jos, intră sub curea.

— Nu eşti deloc un ofiţer model, a remarcat fata. Ştii ce ar zice amiralul dacă te-ar vedea umblând aşa? Ar zice că Scorpionul are nevoie de alt comandant.

— Dar n-ar avea cum să observe, a replicat Dwight. Doar dacă m-ar pune să-mi dau pantalonii jos.

— Conversaţia asta ia o turnură fără rost. Câte perechi de şosete sunt în halul ăsta?

— Habar n-am. A trecut multă vreme de când n-am mai umblat prin dulap.

— Dacă mi le dai, o să ţi le cârpesc eu. El a privit-o.

— E foarte drăguţ din partea ta să te oferi să faci aşa ceva, dar nu-i nevoie. Oricum era timpul să-mi cumpăr altele. Astea nu mai sunt bune de nimic.

— Poți să-ți faci rost de alte şosete? a întrebat Moira. Tata n-a reuşit. A zis că nu se mai găsesc. Ca şi multe alte lucruri. Nu se mai găsesc nici batiste.

— Aşa e, a intervenit Peter. Ultima oară când am încercat, n-am putut găsi nişte şosete care să mi se potrivească. Cele pe care le-am cumpărat erau cu cinci centimetri mai lungi.

Moira a insistat:

— Ai încercat recent să-ți cumperi altele noi?

— Păi... nu. Ultimul lot l-am cumpărat astă iarnă. Peter a căscat.

— Ar fi mai bine să i le dați să vi le cârpească, domnule. O să vă fie greu să găsiți altele.

— Dacă aşa stau lucrurile, a zis Dwight. aş fi foarte recunoscător.

S-a întors către fată.

— Dar nu-i nevoie s-o faci tu.. Aş putea să le cârpesc chiar eu. A zâmbit. Mă pricep, să ştii.

Ea a pufnit.

— La f^l de bine cum mă pricep eu să-ți conduc submarinul. Mai bine ar fi să faci un pachet cu tot ce trebuie recondiționat şi să mi-l trimiți. Inclusiv cămaşa. Ai nasturele?

— Cred că l-am pierdut.

— Altădată să fii mai atent. Când ți se desprinde un nasture, nu trebuie să-l arunci.

— Dacă vorbeşti în felul ăsta, a spus el amenințător, chiar că am să-ți dau tot ce am. Am să te îngrop în haine rupte.

-— Ei, aşa mai zic şi eu, a chicotit Moira. Am crezut că ascunzi lucruri. Ar trebui să pui totul într-un cufăr, sau în două, şi să mi le trimiți.

— Asta înseamnă foarte mult.

— Ştiu. Dacă n-o să răzbesc singură, am să-i pasez şi mamei câte ceva. Iar ea o să le distribuie în întregul district. Amiralul locuieşte lângă noi— mama o să-i dea probabil lui lady Hartman izmenele tale la cârpit.

El a privit-o prefăcându-se alarmat.

— Atunci, Scorpionul o să aibă nevoie precis de alt comandant.

— Conversația asta se învârte în cerc, a zis Moira. Trimite-mi tot ce trebuie reparat şi am să văd dacă te pot îmbrăca aşa cum se cuvine pentru un ofițer naval.

— Bine. Unde să le aduc? Fata s-a gândit o clipă.,

– — Eşti în permisie, nu-i aşa?

— Din când în când. Vom pleca peste vreo zece zile, dar n-am aşa mult timp liber. Comandantul trebuie să stea pe nava lui, sau să lase celorlalți impresia că o face., .

— Probabil că navei i-ar fi foarte bine şi singură. Ce-ar fi să aduci toate lucrurile la mine acasă, la Berwick şi să rămâi vreo două nopți. Te pricepi să mâni un bou?

— N-am mai făcut-o, dar pot să încerc. - Ea l-a studiat o clipă.

— Cred că o să te descurci. Dacă poți comanda un submarin, probabil că n-o să faci mult rău unui bou. Tata are şi un cal de căruță, Prince îl cheamă, totuşi nu cred că o să te lase să te atingi de el. Probabil că o să-ți dea doar unul din boi.

— N-am nimic împotrivă, a zis el supus. Dar ce să fac cu el?

— Să împrăştii baliga. Are un ham care trage de un lanț de care e legată o grapă. Tu mergi pe lângă el şi-l conduci. Ai şi un băț ca să-l mai pocneşti. E o ocupație foarte relaxantă. E bună pentru nervi.

— Sunt sigur. Dar la ce bun? Vreau să spun. de ce o faceți?

— Pentru că obții o păşune foarte bună, a explicat Moira. Dacă laşi balegile pe loc, iarba răsare în smocuri aspre şi animalele nu _^e ating de ea. Apoi, o păşune grăpată este de două ori mai bună decât una obişnuită. Tata ține foarte mult la operațiunea asta. Pe vremuri o făceam cu un tractor. Acum folosim un bou.

— Toate astea numai că să obțină o păşune mai bună în anul care vine?

— Da, a spus ea ferm. E-n regulă, nu-i nevoie s-o repeți. Ceea ce face tata e un lucru foarte bun, pe care-l fac numai fermierii pricepuți.

— Dar n-aveam de gând s-o spun. Câte pogoane are ferma?

— Cam cinci sute..Creştem vite Angus pentru carne, şi oi.

— Tundeți oile pentru lână?

— Da.

— Când faceți asta? N-am văzut niciodată cum se tund oile.

— De obicei le tundem în octombrie. Tata e puțin îngrijorat că dacă anul ăsta o să lăsăm pe octombrie n-o să mai apucăm s-o facem. Zicea că poate o să le tundem în august.

— E un lucru înțelept, a zis Dwight grav. S-a aplecat să-şi pună pantofii.

— N-arp mai fost la o fermă de multă vreme, a urmat el. Aş vrea să vin să petrec o zi sau două, dacă mă suporți. Cred că mă pot face util într-un fel sau altul.

— Nu-ți face probleme. Tata o să aibă grijă să te folosească. Pentru el o mână de bărbat în plus o să fie ca o mană cerească.

Dwight a zâmbit.

— Şi chiar vrei să-ți aduc toate hainele care trebuie cârpite? ^

— N-am să te iert niciodată dacă ai să apari doar cu două şosete şi ai să-mi spui că pijamaua ta e în regulă. Pe deasupra, lady Hartman abia aşteaptă să-ți repare nădragii. Ea n-o ştie încă. dar aşa o să fie.

.;— Te cred pe cuvânt, în seara aceea l-a dus la gară cu trăsura. După ce Dwight a coborât, fata a zis:

— Am să te aştept marți după amiază la gara din Berwick. Dacă poți, sună-mă să-mi spui la ce oră soseşte trenul. Dacă n-ai samă suni. am să vin pe la patru.

— Am să te sun. Chiar ai vorbit serios, apropo de cârpeli?

— N-am să te iert dacă n-o să le aduci.

— Bine.

Bărbatul a ezitat.

— O să fie întuneric când ai să ajungi acasă, i-a spus. Să fii atentă.

— Mă descurc eu, a zâmbit Moira. Ne vedem marți. Noapte bună, Dwight!

— Noapte bună, a răspuns el uşor răguşit.

Fata s-a îndepărtat. Comandantul a rămas pe loc privin-du-i cabrioleta, până ce a cotit după un colț şi a dispărut din vedere.

Moira a ajuns acasă pe la zece. Tatăl ei a auzit calul şi a venit s-o ajute să-l deshame şi să ducă trăsura în grajd. În lumina difuză, în vreme ce împingeau vehiculul sub acoperiş, ea a zis: -

— L-am invitat pe Dwight Towers aici pentru vreo două zile. Soseşte marți.

— Vine aici? a întrebat el surprins.

— Da. Le-au dat permisie înainte de noul voiaj. Nu te deranjează, nu-i aşa?

— Sigur că nu, deşi cred că o să se cam plictisească. Ce ai să faci cu el toată ziua?

— I-am spus că va putea mâna boul în jurul păşunii. E un om foarte practic.

— Mi-ar prinde bine o mână de ajutor la siloz, a spus bătrânul.

— Păi, cred că o poate face. În fond, dacă-i în stare să comande un submarin nuclear, ar trebui să poată face orice.

Au intrat în casă. Mai târziu în noaptea aceea, bătrânul a anunțat-o pe nevastă despre vizitatorul lor. Ea s-a arătat foarte impresionată.

— Crezi că-i ceva la mijloc?

— Nu ştiu. Poate că-i place de el.

— Ea n-a mai avut nici o legătură de când cu băiatul ăla, Forrest. Înainte de război. /

Tatăl Moirei a aprobat din cap.

— Îmi amintesc. Nu prea era mare lucru de capul lui. Mă bucur că s-a terminat.

— Maşina lui o atrăgea, *a* precizat bătrâna. Nu cred că a ținut la el vreodată.

— Asta nou are un submarin. Probabil că-i vorba de acelaşi lucru.

— Totuşi nu poate s-o plimbe cu el pe şosea, cu o sută cincizeci de kilometri la oră. S-a oprit şi apoi a zis: Bineînțeles, trebuie să fie văduv acum.

El a aprobat din cap.

— Toată lumea zice că-i un om cumsecade.

— Chiar sper să iasă ceva din asta. Mi-ar plăcea s-o văd fericită, aranjată şi cu copii.

— Va trebui să se cam grăbească dacă vrei să vezi aşa ceva.

— Vai de mine, uit întruna. Dar ştii la ce mă refer. Dwight a sosit marți după-amiază şi Moira l-a aşteptat cu trăsura. El a coborât din tren şi a privit în jur, inspirând adânc aerul de țară.

— Aveți un peisaj minunat pe-aici. În ce direcție e casa ta?

Ea a arătat spre nord.

— Acolo, cam la cinci kilometri.

— În sus, pe dealurile alea?

— Nu chiar în sus. Doar o parte a drumului urcă. Comandantul avea o valiză, pe care a aruncat-o în şaretă şi a împins-o sub banchetă.

— Asta-i tot ce ai adus? l-a întrebat fata.

— Da. E plină cu haine de cârpit.

— Nu par multe. Sunt sigură că mai aveai şi altele.

— Nu. Am adus. tot ce era de adus. Pe cuvânt de onoare!

— Sper că-mi spui adevărul.

Au pornit către sat. Aproape imediat, Dwight a exclamat:

— Uite un fag! Şi dincolo altul!

— Ea l-a privit curioasă.

— Cresc mulți pe aici. Pe dealuri e mai răcoros. Bărbatul privea în jur vrăjit.

— Uite şi un stejar. E uriaş! Nu cred să fi văzut vreodată un stejar atât de mare. Uite şi arțarii! S-a întors spre ea. Să ştii că seamănă perfect cu un drum către un orăşel din Statele Unite!

— Da? Tot aşa e şi în America?

— Cu siguranță. Aici aveți toți copacii din emisfera nordică, în zonele din Australia pe care le-am văzut până acum nu creşteau decât eucalipți şi salcâmi.

— Nu te întristează să-i vezi? a întrebat Moira.

— Dimpotrivă. Îmi place grozav să revăd copacii din nord.

— Sunt o mulțime din ăştia în jurul fermei, a spus ea.

Au intrat în sat, străbătând şoseaua de bitum pustie, apoi au luat-o pe drumul către Harkaway. În curând au început să urce. Calul a încetinit şi a început să se opintească în hamuri.

— Aici trebuie să coborâm şi să o luăm la picior, a spus fata.,

S-au dat jos din trăsură şi au suit dealul, trăgând calul după ei. După aerul stătut din port şi căldura degajată de navele de oțel, aerul de țară i se părea lui Dwight proaspăt şi răcoros. S-a dezbrăcat de haină, a pus-o în cabrioletă şi şi-a desfăcut gulerul cămăşii. Pe măsură ce suiau, panorama a început să se desfăşoare în spatele lor, o privelişte largă a câmpiei până la mare, către portul Phillip Bay. aflat la cincisprezece kilometri depărtare. Au continuat drumul în aceeaşi manieră, când în trăsură, când pe jos, timp de jumătate de oră. Treptat, au pătruns într-un tărâm cu ferme pitoreşti,, dealuri ondulate, păşuni bine întreținute întrepătrunse de crânguri dese.

— Eşti foarte norocoasă să locuieşti într-un asemenea ținut, a zis bărbatul.

Moira i-a aruncat o privire.

— Şi nouă ne place aici foarte mult. Deşi uneori e îngrozitor de plictisitor.

El s-a oprit şi a rămas în drum. privind la peisajul care îl înconjura.

— Nu ştiu dacă am văzut vreodată un loc mai frumos, a zis după o vreme.

— Chiar aşa? a întrebat fata. Vreau să spun, e la fel de frumos ca locurile din Anglia sau America?

— Bineînțeles. Nu cunosc Anglia aşa de bine. Mi s-a povestit că acolo sunt pur şi simplu tărâmuri de basm. Şi în Statele Unite sunt multe peisaje splendide, dar nu cunosc nici un loc care să semene cu ăsta. Nu, ăsta e cu adevărat frumos, privit prin prisma oricărui standard din lume.

— Mă bucur să te aud vorbind aşa, a replicat ea. Şi mie îmi place aici, dar n-am mai văzut niciodată altceva. Am crezut că în Anglia sau America trebuie să fie locuri mult mai pitoreşti. Asta arată foarte bine, dar nu înseamnă prea mult.

Dwight a clătinat din cap.

— Nu-i deloc aşa. Locul acesta e frumos după orice standard pe care ți l-ai putea imagina.

Au ajuns pe un platou şi, continuându-şi drumul în trăsură, fata a cotit către o poartă. O alee scurtă, străjuită de pini, ducea spre o casă de lemn cu un singur etaj, o casă destul de mare, zugrăvită în alb, care se pierdea printre acareturile fermei. O verandă largă parțial acoperită cu sticlă îi înconjura fațada. Fata a condus trăsura dincolo de casă şi a intrat în curtea fermei.

— Îmi pare rău că trebuie să te introduc pe uşa din spate, a zis ea, dar iapa n-ar avea răbdare, aflându-se atât de aproape de grajd.

Lou, singurul angajat al fermei, a venit s-o ajute, iar tatăl Moirei le-a ieşit în întâmpinare. Ea i-a făcut cunoştință cu Dwight, au lăsat calul şi trăsura în grija lui Lou şi au intrat în casă ca s-o întâlnească pe doamna Davidson.

Mai târziu, s-au aşezat pe verandă, în soarele cald al amurgului, ca să bea ceva înainte de cină. De-acolo se putea

admira priveliştea pastorală, crângurile şi păşunile, iar în depărtare se vedea câmpia, undeva sub copaci. Dwight a adus din nou vorba despre frumuseţea peisajului.

— Da, e drăguţ aici, a aprobat doamna Davidson, dar nu se compară cu Anglia. Anglia e cu adevărat frumoasă.

— V-aţi născut acolo? a întrebat americanul.

— Eu? Nu. M-am născut în Australia. Bunicul meu a venit în Sidney în primii ani, însă n-a fost puşcăriaş. A preluat nişte pământ în Riverina. Unii membri ai familiei mele sunt încă acolo.

A făcut o pauză şi apoi a continuat:

— N-am fost în Anglia decât o singură dată. Am făcut o excursie în -ţara-mamă şi pe continent în 1948. Mi s-a părut o ţară extrem de frumoasă. Presupun că acum s-a schimbat mult...

A plecat în casă, împreună cu Moira, ca să pregătească ceaiul şi Dwight a rămas cu domnul Davidson.

— Hai să-ţi mai pun un whisky, a zis bătrânul.

— Mulţumesc.

Au stat relaxaţi, sorbindu-şi băuturile în soarele călduţ. După o vreme, fermierul a spus:

— Moira ne-a povestit despre voiajul pe care l-ai făcut în nord.

Comandantul a aprobat din cap.

— N-am descoperit mai nimic.

— Aşa spunea şi ea.

— Nu poţi vedea mare. lucru de la nivelul apei, prin periscop. Lucrurile arată ca şi înainte, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat acolo. Numai că lipsesc oamenii.

— Era foarte radioactiv, nu-i aşa? Dwight a aprobat din cap.

— Pe măsură ce înaintezi spre nord, e din ce în ce mai rău. Când am ajuns noi în Cairns, un om ar fi putut trăi câteva zile. În Port Darwin însă nimeni n-ar fi putut supravieţui aşa mult.

— Când ai fost în Cairns?

— Acum două săptămâni.

— Presupun că intensitatea a crescut şi acolo între timp.

— Probabil că da. Aş zice că situaţia se înrăutăţeşte în mod constant, pe măsură ce trece timpul. În cele din urmă, nivelul radioactivităţii va fi acelaşi pretutindeni.

— Se zice că norul va ajunge aici în septembrie.

— Cam aşa ceva. Radioactivitatea creşte în mod constant în întreaga lume. Toate locurile situate pe aceeaşi latitudine par să fie afectate în acelaşi timp.

— Am auzit la radio că s-a întâmplat şi în Rockhampton.

— Da, am auzit şi eu, a aprobat comandantul. Şi la Alice Springs. Înaintează constant.

Gazda a zâmbit trist.

— N-are rost să ne punem cenuşă în cap pentru asta. Mai ia un whisky.

— Cred că n-o să mai beau acum. Mulțumesc. Domnul Davidson. şi-a turnat pentru sine unul mic.

— Oricum, la noi o să ajungă la urmă de tot.

— Aşa pâr să fie lucrurile, a zis Dwight. Dacă înaintează în ritmul actual, în Cape Town o să se întâmple puțin înainte de Sidney şi cam în, acelaşi timp cu Montevideo. Atunci n-o să mai rămână nimic viu în Africa şi în America de Sud. Melbourne este cel mai important oraş sudic din lume, aşa că vom fi printre ultimii.

S-a gândit o clipă.

— Noua Zeelandă s-ar putea să mai dureze puțin. Şi Tasmania. Două sau trei săptămâni... Nu ştiu dacă locuieşte cineva în Antarctica. Dacă da, e posibil ca ei să reziste destul de mult.

— Dar Melbourne este ultimul mare oraş?

— Pentru moment, aşa se pare. Au rămas tăcuți o vreme.

— Dumneata ce ai să faci? a întrebat fermierul în cele din ucmă. O să pleci cu submarinul?

— N-am hotărât nimic, a spus încet comandantul. Poate -că nu va trebui s-o decid eu. Există un ofițer american care îmi este superior, comandantul Shaw, din Brisbane. Nu cred că el va pleca, pentru că nava lui nu se poate deplasa. Poate că îmi va trebui ordin, nu ştiu...

— Dar dumneata ai pleca, dacă ar fi să iei singur hotărârea asta?

— Nu m-am decis, a repetat Dwight. Nu văd ce aş avea de câştigat. Aproape patruzeci la sută din oamenii de pe nava mea s-au legat de fete din Melbourne"— unii chiar s-au căsătorit. Să zicem că m-aş muta în Hobart. Nu pot să-i iau, cu mine, iar ei nu pot ajunge acolo în alt mod. Şi dacă ar, putea, n-ar avea

unde să locuiască. Este cam dificil să despart oamenii de femeile lor în ultimele zile, cu excepția cazului în care ar exista vreun motiv obligatoriu în interesul marinei militare.

S-a ridicat zâmbind.

— Oricum, nici nu cred că m-ar urma. Majoritatea probabil că ar sări de pe navă.

— Da", probabil. Cred că ar prefera să rămână cu femeile. Americanul a aprobat din cap.

— Mi se pare de înțeles. Și n-are nici un sens să dai, ordine pe care ştii că nu le va îndeplini nimeni.

— Ai putea pleca pe mare fără ei?

— Da. Pentru o călătorie scurtă. Hobart ar însemna un voiaj destul de scurt, numai şase sau şapte ore. Aş putea ajunge acolo doar cu o duzină de oameni.sau chiar mai puțin, însă n-am intra în imersiiine cu un echipaj atât de mic şi n-am putea naviga prea mult. Dar dacă am ajunge acolo, sau chiar în Noua Zeelahdă, să zicem în Christchurch, fără un echipaj complet n-am putea fi total operaționali.

A făcut o pauză.

— N-am fi decât nişte refugiați. O vreme au rămas tăcuți.

,— Unul dintre lucrurile care m-au surprins, a spus fermierul, este faptul că există atât de puțini refugiați. Foarte puțină lume vine din "nord, Din Cairns, din Townsville sau alte locuri ca astea.

*- Chiar aşa? s-a mirat comandantul. Totuşi, e aproape imposibil să obții un pat în Melbourne în ziua de azi.

— Ştiu că au venit câțiva; dar nu atâția cât rri-aş fi aşteptat. '

— Probabil din cauza radioului, a zis Dwight. Discursurile primului-ministru au avut un efect liniştitor. E mai bine că li se spune oamenilor cum stau lucrurile cu adevărat. În fond, nu are sens să pleci de acasă şi să vii aici ca să locuieşti într-un cort sau într-o maşină abandonată, pentru a ți se întâmpla acelaşi lucru cu o lună sau două mai târziu.

— Poate. Am auzit de oameni care s-au întors în Queens-land după câteva săptămâni. Dar nu sunt. sigur că-i adevărat. Am impresia mai degrabă că nimeni nu crede cu adevărat că se va întâmpla— În orice caz, nu lor— până în momentul în care încep să se simtă rău. Iar atunci e mult mai simplu să rămâi

acasă, în patul tău. Nu-ți mai poți reveni din boală după ce începe, nu-i aşa? ,

— Nu ştiu, dar cred că-ți poți reveni, dacă ieşi din zona radioactivă şi ajungi într-un spital unde să capeți un tratament adecvat. În spitalele din Melbourne au o mulțime de cazuri venite din nord.

— N-am ştiut.

— Nu se spune nimic despre asta la radio. În fond, la ce ar folosi? Şi-aşa se vor îmbolnăvi din nou în septembrie.

— Frumoasă perspectivă, a spus fermierul. Acum mai vrei un whisky?

— Mulțumesc, cred că da.

S-a ridicat şi şi-a turnat singur un pahar.

(— Ştii, a rostit el, acum că m-am obişnuit cu ideea, cred" că-i bine aşa. Cu toții trebuie să murim într-o zi, unii mai curând, alții mai târziu. Întotdeauna problema a fost că nu eşti pregătit, pentru că nu ştii când o să se întâmple. Ei bine. acum ştim şi nu putem face nimic. Într-un fel, îmi place aşa. Îmi place gândul că voi fi perfect sănătos până la sfârşitul lui august şi apoi... gata! Prefer situația asta decât să bolesc între şaptezeci şi nouăzeci de ani.

;— Eşti ofițer al marinei militare, i-a zis fermierul. Probabil că eşti mai obişnuit decât mine cu lucruri de genul ăsta.

— O să vă evacuați? a întrebat comandantul. Veți pleca în altă parte când o să se apropie? În Tasmania?

— Eu? Să părăsesc locul ăsta? Nu, n-am să plec. Când o să sosească, o să mă găsească aici, pe verandă, în scaunul ăsta, cu ceva de băut în mână. Sau dacă nu, în patul meu.

|Nu voi pleca de-aici.

— Cam ăsta-i felul în care gândesc majoritatea oamenilor, acum că s-au obişnuit cu ideea.

Au rămas pe verandă în apusul soarelui, până ce Moira a venit să-i anunțe că ceaiul era gata.

— Terminați-vă paharele şi veniți, dacă mai puteți merge.

— Nu-i frumos să vorbeşti aşa cu oaspetele nostru, i-a spus fermierul.

— Tu nu-l cunoşti la fel de bine ca mine, tată. Îți spun cu, pur şi simplu nu-l poți scoate afară din cârciumă. Din orice fel de cârciumă.

— Mai degrabă el nu te poate scoate pe tine. Au intrat în casă.

Au urmat două zile pline pentru Dwight. A înmânat celor două femei o boccea plină cu lucruri de cârpit şi ele le-au sortat şi s-au apucat de treabă. Din zori şi până la apus, el a fost ocupat cu munca la fermă. Domnul Davidson l-a învățat să tundă oile şi să încarce nutrețul pentru a-l distribui animalelor. A petrecut ore lungi mergând pe lângă bou, pe păşunile arse de soare. Schimbarea i-a făcut bine, după viața restrânsă în perimetrul submarinului şi pe nava-mamă. În fiecare seară s-a culcat devreme şi a adormit imediat, trezindu-se înviorat a doua zi.

În ultima dimineață a şederii sale, Moira l-a găsit în uşa unei magazii de lângă spălătorie, folosită acum în chip de depozit pentru tot felul de lucruri nefolosite. Fuma o țigară şi privea obiectele disparate din interior. Ea a zis:

— Aici punem lucrurile când facem cutat în casă, zicân-du-ne că le vom trimite la târgul de vechituri. Dar n-apucăm s-o facem niciodată.

Bărbatul a zâmbit: v

— Avem şi noi o magazie din asta, numai că nu-i ațâț de plină. Poate pentru că n-am locuit acolo prea mult.

Privea cu interes îngrămădirea de obiecte.

— Ia spune, a cui a fost tricicleta aia?

— A mea.

— Probabil că erai destul de mică atunci când mergeai pe aşa ceva.

Moira s-a uitat la tricicletă.

— Pare minusculă acum, nu-i aşa? Cred că aveam patru sau cinci ani.

— Uite şi un Pago! *

A întins mâna şi l-a tras afară. Arcurile bățului au scâr-țâit ruginite.

— Au trecut ani de zile de când n-am mai văzut aşa ceva. Cândva umblam nebuni după chestia asta.

— Într-o vreme dispăruse, dar pe urmă iar au fost la modă, a zis ea. O mulțime de copii de pe aici se joacă cu Pogo acum.

— Câți ani aveai când te jucai cu el? Fata s-a gândit o clipă.

— Cred că după tricicletă, după trotinetă şi înainte de bicicletă. Aveam vreo şapte ani.

Dwight l-a ținut în mână cufundat în gânduri.

— Da, e o vârstă potrivită pentru Pogo. Poţi să cumperi aşa ceva în magazinele de pe aici?
— Presupun că da. Mulţi copii se joacă cu ele. El a lăsat'jucăria jos.
— Au trecut ani de zile de când n-am mai văzut aşa ceva în Statele Unite. Moda lor vine şi trece, aşa cum spui şi tu.
A aruncat o privire în jur.
— Picioroahgele ale cui au fost?
— Întâi ale fratelui meu, apoi ale mele. Eu l-am rupt pe acela.
— Fratele tău a fost mai mare ca tine, nu-i aşa?
— Cu doi ani mai mare... doi şi jumătate.
— E în Australia acum?
— Nu. E în Anglia.
Bărbatul a încuviinţat din cap. N-avea nici un comentariu de făcut pe tema aceea.
— Picioroangele sunt cam înalte, a remarcat el. Probabil că erai deja mai mare.
— Aveam zece sau unsprezece ani.
— Uite şi nişte schiuri! Le-a măsurat cu privirea. Astea sunt clar pentru o vârstă mai mare.
— N-am schiat înainte de şaisprezece ani, dar le-am folosit pe-astea până a început războiul. Îmi erau de-acum puţin cam mici. Cealaltă pereche a fost a lui Donald.
Dwight şi-a aruncat privirea asupra celorlalte obiecte din încăpere.
* Baston prevăzut cu arcuri şi proptele pentru picioare, cu care sar copiii (Nota trad.).
— Ia uite: o pereche ele schiuri nautice!
— Da, pe astea încă le mai folosim... Sau le-am folosit, până a început războiul. A făcut o pauză, după care a continuat: Obişnuiam să mergem la Barwon Heads în vacanţa de vară. Mama închiria aceeaşi casă în fiecare an...
A tăcut o clipă, amintindu-şi căsuţa însorită de lângă golf, nisipul cald şi curentul de aer răcoros care îi vâjâia pe lângă urechi în vreme ce zbura în spatele şalupei, împroş-când în jur stropii reci.
— Acolo e lopăţica cu care construiam castele de nisip, când eram foarte mică...
El i-a zâmbit.

— E destul de straniu să te uiți la nişte jucării şi să încerci să-ți. Închipui cum arătau oamenii care le-au folosit la diferite vârste. Pot să mj te imaginez când aveai şapte ani, sărind de colo-coîo cu bățul Pogo.

— Şi enervându-mă în fiecare clipă, a adăugat Moira. A rămas o clipă, privind pe gânduri.

'— Nu i-aş permite mamei să-mi arunce nici o jucărie. Ziceam că am de gând să le păstrez pentru copiii mei, dar, acum nu va mai fi cazul.

— Păcat, a spus comandantul. Și totuşi, aşa stau lucrurile, A închis *uşa*, zăvorârid înăuntru atâtea speranțe sentimentale.

— Cred că după-amiază va trebui să mă întorc pe navă. să văd dacă nu s-a scufundat. Ai idee la ce oră e un tren?

— Nu ştiu, dar putem suna la gară să aflăm. Nu poți rămâne încă o zi?

— Mi-ar plăcea, totuşi nu cred că ar fi bine. Mă aşteaptă o mulțime de documente ds rezolvat.

— Mă interesez eu de tren. Ce ai de gând să faci în dimineața asta?

— I-am spus tatălui tău că voi termina de grăpat păşunea de pe deal.

— Am ceva treabă în jurul casei, o oră sau două. Probabil că dup-aia am să vin să te însoțesc.

— Ar fi bine. Boul vostru e muncitor, dar nu prea face conversație.

După prânz, femeile i-au dat hainele cârpite. Dwight şi-a exprimat mulțumirea pentru tot ce făcuseră pentru el, şi-a împachetat bagajul şi Moira l-a condus la gară. La Galeria Națională era o expoziție de picturi religioase australiene.

S-au înțeles să meargă s-o vadă înainte de închidere; Dwight urma s-o sune într-una din zile. Apoi el a suit în trenul de Melbourne, în drum spre slujba lui.

A ajuns pe port-avion pe la ora şase. Aşa cum presupu-sese, pe birou îl aşteptau o mulțime de documente, inclusiv un plic sigilat, cu mențiunea SECRET. L-a deschis şi a găsit înăuntru un ordin de operațiuni cu o notiță adresată lui personal, din partea amiralului. În care i se cerea să sune pentru a fixa o întâlnire.

Dwight a aruncat o privire asupra ordinului. Semăna foarte mult cu ceea ce se aşteptase să vadă. Nava lui avea capacitatea de a executa misiunea, presupunând că pe coasta de vest a Statelor Unite nu existau mine, deşi părerea lui era că asta ar fi fost o presupunere cam îndrăzneață.

În seara aceea l-a sunat pe Peter acasă.

— Ascultă, i-a spus, am găsit un ordin pe biroul meu. Mai era şi o scrisoare de la amiral. În, care îmi cere să mă prezint la el. Aş dori să vii la bord mâine, să vezi şi dumneata despre ce-i vorba. Dup-aceea, poate ar fi bine să mă însoțeşti la amiral.

— Am să fiu la bord mâine dimineață, a spus ofițerul de legătură.

— Perfect. Îmi pare rău că trebuie să-ți scurtez permisia, dar asta e situația.

— E-n regulă, domnule. N-avem altceva de făcut decât să dobor un copac.

A ajuns pe portavion a doua zi dimineață, pe la nouă şi jumătate şi s-a aşezat împreună cu Towers în cabina care îi servea drept birou, studiind ordinul.

— E cam ceea ce ați crezut şi dumneavoastră că o să fie, nu-i aşa? a întrebat Peter.

— Mai mult sau mai puțin, a spus comandantul. S-a întors către măsuța de alături, unde era o hartă.

— E tot ce avem despre barajul de mine. Stația asta radio pe care vor ei s-o investigăm se află undeva în zona Seattle. În ceea ce ne priveşte, nu sunt mari probleme.

A arătat către hartă.

— Aici e schema principală a zonelor minate din Juan de Fuca şi Puget Sound. Am putea naviga în siguranță până în portul din Bremerton. Nu-i nici o problemă în ce priveşte Pearl Harbor, dar nu ni se cere să mergem acolo. Golful Panama, San Diego şi San Francisco... despre ele n-avem nici un fel de informație.

Peter â aprobat din cap.

— Va trebui să-i explicăm asta amiralului. De fapt, cred că o ştie deja. Şi e un om destul de deschis pentru o discuție generală.

— Despre Dutch Harbor, a spus comandantul, n-avem nici cea mai mică informație.

— S-ar putea să întâlnim gheață?

— Foarte posibil. Și ceață, multă ceață. În partea asta a anului nu-i indicat să călătoreşti pe acolo fără oameni de cart pe punte. Va trebui să averrynare grijă.

Mă întreb de ce vor să mergem acolo?

i— N-am nici o idee. Poate că ne va spune amiralul.

O vreme s-au mai uitat pe hărți.

— Cum vom naviga? a întrebat în cele din urmă ofițerul de legătură.

— La suprafață de-a lungul paralelei treizeci, prin nordul Noii Zeelande. la sud de Pitcairn, până o să atingem meridianul o sută douăzeci. Apoi în sus pe meridian. Asta ne va duce până în Statele Unite, în California, în dreptul Sântei Barbara. Când ne vom întoarce din Dutch Harbor, vom proceda la fel. Drept spre sud. ținând longitudinea o sută şaizeci şi cinci, pe lângă Hawaii. Presupun că o să aruncăm şi o privire în Pearl Harbor, dacă tot suntem acolo. Apoi o să coborâm din nou spre sud, până în insulele Friendly. unde vom putea iesi la suprafață.

— Cât vom rămâne în submersiune? Comandantul s-a întors şi a luat o hârtie de pe birou.

— Am încercat să socotesc asta aseară. Nu cred că vom sta» prea mult într-un loc, aşa ca data trecută. Am socotit distanța cam la două sute de grade, deci vreo douăzeci de mii de kilometri în submersiune. Să zicem şase sute de ore de călă-torie— deci douăzeci şi cinci de zile. Plus vreo două zile pentru investigații şi eventuale întârzieri. Să zicem douăzeci şi şapte de zile.

— Destul de mult.

— Swordfish a stat şi mai mult în imersiune: treizeci şi două de zile. Problema e că trebuie s-o iei uşor şi cu calm.

Ofițerul de legătură a studiat harta Pacificului. Şi-a plimbat degetul pe aglomerarea de recifuri şi insule situate la sud de Hawaii.

— N-o să fim prea relaxați când o să navigam prin toate chestiile astea. În submersiune. Și pe deasupra ăsta se va în-tâmpla la sfârşitul călătoriei.

— Ştiu.

Dwight a privit harta.

— Poate că ne vom deplasa puțin spre vest şi vom cobori către Fiji. A făcut o pauză. Mă îngrijorează mai mult Dutch Harbor decât drumul înapoi către casă, a adăugat el.

Au examinat hărțile şi ordinul operațional încă o jumătate de oră. În cele din urmă, Peter a zis:

— O să fie un voiaj destul de dificil. A zâmbit şi a continuat: Ceva care o să merite povestit nepoților.

Comandantul i-a aruncat o privire iute şi a zâmbit.

— Ai perfectă dreptate.

Peter v. aşteptat câtă vreme Dwight l-a sunat pe secretar, la Comandamentul naval. Întâlnirea a fost stabilită în dimineața următoare la ora zece. Peter nu avea de ce să mai rămână; urma să-l întâlnească pe Towers a doua zi, în biroul secretarului. A luat primul tren până la Falmouth, a ajuns acolo înainte de prânz şi a plecat cu bicicleta de la gară. Când a ajuns acasă îi era foarte cald şi a fost bucuros să facă un duş înainte de a mânca ceva rece. A găsit-o pe Mary îngrijorată de îndrăzneala fetiței.

— Am lăsat-o în hol, pe covoraş, şi m-am dus în bucătărie să curăț cartofii. Când m-am întors, era în fața uşii. E un drăcuşor. Se deplasează acum cu o viteză incredibilă.

S-au aşezat la masă. ^

— Trebuie să-i facem rost de un țarc în care să se joace, a zis bărbatul. O chestie din lemn, care se pliază.

Mary a încuviințat din cap.

M-am gândit şi eu la asta. Un țarc cu bile pe o parte, aşa ca un abac.

— Sper că se mai găsesc, a spus Peter. Nu cunoşti pe cineva care are vreunul rămas de la un copil, unul de care nu mai are nevoie?

— Nu ştiu. Toți prietenii noştri au copii mici.

— Am să văd ce pot găsi, a zis el.

Abia după prânz Mary a fost în stare să se gândească şi la altceva decât la fetiță. Atunci a întrebat:

— Cum a mers treaba cu Towers?

— A primit nişte ordine. Presupun că-i vorba de ceva confidențial, aşa că nu discuta cu nimeni. Vor să facem un drum destul de lung prin Pacific— Panama, San Diego, San

Francisco, Seattle, Dutch Harbor şi înapoi acasă, probabil pe lângă Hawaii. Deocamdată totul e aproximativ.

Femeia nu era prea sigură pe cunoştinţele ei de geografie..

— E un drum îngrozitor de lung, nu-i aşa?

— Da. destul de lung. Nu cred că-l vom face pe tot. Dwight nu e de acord să mergem prin golful Panama, pentru că nu are informaţii despre zonele minate, şi, dacă n-o să mergem acolo, asta înseamnă câteva mii de kilometri mai puţin. Dar chiar şi aşa e un drum lung.

— Cât va dura?

— N-am calculat exact. Probabil vreo două luni. Ştii, i-a explicat, nu putem "merge direct către San Diego, de pildă. El vrea să scurteze la minimum timpul cât vom sta -sub apă. Asta înseamnă că o vom lua spre est, pe o latitudine la care să fim în siguranţă, şi vom rămâne la suprafaţă până ce vom parcurge două treimi din Pacificul de sud. Abia apoi vom urca spre nord, până în California. Drumul este mai lung aşa, dar înseamnă un timp mai scurt petrecut în submersiune.

— Cât timp veţi rămâne sub apă, Peter?

— După socoteala lui. cam douăzeci şi şapte de zile.

— E teribil de mult, nu-i aşa?

— Da. destul. Dar nu-i un record. Totuşi, înseamnă multă vreme fără aer proaspăt. Aproape o lună.

— Când e plecarea?

— Nu ştiu exact. Ar fi trebuit să plecăm pe la mijlocul lunii viitoare, dar acum avem nenorocitul ăla de pojar. Nu putem porni până nu scăpăm de el.

— Au mai apărut cazuri?

— Încă unul... alaltăieri. Totuşi medicul e de părere că ar fi vorba de ultimul caz. Dacă are dreptate s-ar putea să plecăm pe la sfârşitul lunii. Dacă nu— dacă mai apare vreun caz— amânăm până în martie.

— Asta înseamnă că o să vă întoarceţi prin iunie?

— 'Cam aşa ceva. Oricum, vom scăpa de pojar în jur ele zece martie. Deci ne vom întoarce acasă cam pe zece iunie.

Faptul că adusese vorba de pojar, a făcut-o să se îngrijoreze din nou.

— Sper din tot sufletul că Jennifer n-o să se îmbolnăvească.

Şi-au petrecut după-amiaza în grădină. Peter s-a apucat să doboare copacul. Era foarte înalt şi a avut destule dificultăţi să-l taie şi să-l tragă cu o frânghie, astfel încât să cadă pe pajişte şi nu pe casă. Până la ora ceaiului îi retezase deja ramurile şi le stivuise pentru a le folosi ca lemne de fcc. Mary a venit cu fetiţa abia trezită din semn, a pus un covoraş pe pajişte şi a aşezat-o acolo. S-a întors ca să ia tava cu ceaiul. Când a revenit, Jennifer era la vreo trei metri de covoraş, încercând să înghită o bucată de scoarţă de copac. Mary şi-a certat soţul şi l-a pus s-o păzească până aducea ea ceainicul.

— Zadarnic! Trebuie neapărat să-i facem rost de un ţarc. Peter a aprobat din cap.

— Mâine dimineaţă mă duc în oraş. Avem o întâlnire la Comandament şi probail dup-aia voi fi liber. Am să trec pe la „Myers", să văd dacă mai au aşa ceva.

— Sper că au. Nu ştiu ce o să ne facem dacă n-o să găsim un ţarc.

— I-am putea lega o curea în jurul mijlocului şi să o priponim de un ţăruş.

— Nici vorbă de aşa ceva, Peter! s-a indignat femeia, îşi poate înfăşură cureaua în jurul gâtului şi să se sugrume!

Bărbatul a liniştit-o, obişnuit cu acuzaţia că ar fi un tată lipsit de inimă. Şi-au petrecut ora următoare jucându-se cu fetiţa pe pajişte, în soarele călduros, încurajând-o să se târască pe iarbă. În cele din urmă, Mary a luat-o înăuntru să-i facă baie şi s-o hrănească. În vreme ce Peter a continuat să taie buşteni.

În dimineaţa următoare, s-a întâlnit cu Towers la Comandamentul Naval şi împreună au intrat în biroul amiralului, unde se mai găsea şi un căpitan de la Divizia Operaţiuni. I-au întâmpinat cu căldură şi i-au invitat să ia loc.

— Ei bine, a început amiralul, aţi aruncat o privire asupra ordinului de operaţiuni pe care vi l-am trimis?

— L-am studiat cu mare grijă, domnule, a răspuns comandantul.

— Care este părerea dumitale, în general?

— Mă îngrijorează zonele minate, a spus Dwight. Unele dintre obiectivele pe care le-aţi numit vor fi cu siguranţă minate.

Amiralul a aprobat din cap.

— Avem informații complete despre Pearl Harbor şi despre zonele de lângă Seattle. dar nimic referitor la celelalte obiective.

O vreme au discutat traseul în detaliu. În cele din urmă. amiralul s-a lăsat pe spate în scaun.

— Ei, acum am o imagine generală. Asta şi vroiam. A făcut o pauză.

— Cred că-i timpul să ştiți despre ce este vorba. O parte dintre savanți consideră că radioactivitatea atmosferică s-ar putea disipa. Argumentul general este că precipitațiile din emisfera nordică, ploaia şi zăpada, ar putea purifica aerul, ca să zicem aşa.

Americanul a încuviințat tăcut.,

— Conform acestei teorii, elementele radioactive din atmosferă ar cădea pe sol sau în ocean mai repede decât am anticipat noi. În acest caz, uscatul din emisfera nordică ar continua să fie de nelocuit încă multe secole de acum încolo, dar înaintarea radioactivității spre noi s-ar reduce treptat şi viața.ar putea să continue aici, sau în orice caz în Antarctica. Profesorul Jorgensen susține această teorie cu multă tărie.

A tăcut câteva clipe, după care a continuat:

— Mă rog, ăsta-i doar un rezumat al teoriei. Majoritatea savanților nu sunt de acord cu ea şi cred că Jorgensen este prea optimist. Din cauza opiniei majoritare, nu s-a anunțat nimic până acum la radio şi nici în presă. N-are rost să dăm speranțe zadarnice oamenilor. Totuşi e o chestiune care trebuie investigată.

— Înțeleg asta. domnule, a spus Dwight. E foarte importantă. Asta e adevăratul obiectiv al călătoriei?

Amiralul a aprobat din cap.

— Da. Dacă Jorgensen are dreptate, pe măsură ce înaintați spre nord. radioactivitatea ar trebui să fie constantă o vreme şi apoi să descrească. Nu brusc, dar de la un anumit punct diferența ar trebui să fie evidentă. De aceea dorim să înaintați cât mai mult în nordul Pacificului, până la Kodiak şi Dutch Harbor. Dacă Jorgensen are dreptate, nivelurile ar trebui să fie mai scăzute acolo. Poate chiar apropiate de normal, în cazul ăsta, s-ar putea să ieşiți şi pe punte.

A făcut o pauză.

— Desigur, la țărm. radioactivitatea solului ar fi încă foarte intensă, dar pe ocean viața ar putea fi posibilă.

— Există vreo dovadă practică a acestei teorii, domnule? a întrebat Peter.

Amiralul a clătinat din cap.

— Nu mare lucru. Forțele aeriene au trimis ieri un aparat. Ați auzit despre asta?

— Nu, domnule.

— Ei, bine, au trimis un bombardier Victor cu rezervoarele pline. A zburat de la Perth către nord şi a ajuns în Marea Chinei, cam pe la treizeci de grade latitudine nordică, pe undeva la sud de Shanghai, înainte de a fi nevoit să se întoarcă. Nu-i o distanță edificatoare pentru savanți, dar atât a avut autonomie de zbor. Dovezile pe care le-au cules au fost neconcludente. Radioactivitatea atmosferică continuă să crească, dar către extremitatea nordică a rutei descreştea încet. A zâmbit.

— Înțeleg că problema asta încă se dezbate. Jorgensen, desigur, spune că-i confirmă teoria. Mai susține că veți întâlni o reducere a radioactivității în jur de cincizeci sau şaizeci de. grade latitudine nordică.

— Şaizeci? a repetat comandantul. Asta înseamnă golful Alaska. Acolo nu există decât gheață.

O vreme, au discutat detaliile tehnice ale operațiunii. S-a decis să se ia pe submarin echipament de protecție, pentru a permite ca un om sau doi să iasă pe punte trecând apoi, la intrare, prin încăperea specială pentru decontaminare. Aveau să mai ia şi o barcă pneumatică, iar o nouă antenă direcțională urma să fie montată pe periscopul de la pupa.

În cele din urmă amiralul a zis:

— În ceea ce mă priveşte, cred că lucrurile sunt clare. Ultima etapă va fi probabil organizarea unei conferințe CSIRO, unde vor fi invitați toți cei interesați. Am să aranjez asta pentru săptămâna viitoare. Între timp, comandante, discută cu unul dintre adjuncții mei pentru punerea la punct a navei. Doresc să poți pleca la sfârşitul lunii viitoare.

— Cred că va fi posibil, domnule, a încuviințat Dwight, Nu mai e mult de lucru. Singura problemă care ne-ar putea ține pe loc e pojarul. \

Amiralul a râs scurt.

— Soarta umanității e în joc şi pe noi ne ține în loc o boală atât de prozaică. Bine, comandante, ştiu că vei face tot ce îți va sta în putință.

Când au părăsit biroul, cei doi ofițeri s-au despărțit; Dwight ca să-l contacteze pe adjunctul amiralului, iar Peter ca să se ducă la Osborne, în biroul lui de pe strada Albert. I-a spus acestuia ce aflase de la amiral.

— Cunosc teoria lui Jorgensen, a comentat Osborne. Bătrânul e cam nebun. Nu-i decât aşa. O speranță.

— Totuşi nu iei în considerare ce a descoperit avionul— rata redusă a nivelului radioactivității pe măsură ce înainta spre nord? - — Nu pun la îndoială evidența. Este posibil ca efectul Jorgensen să existe. Dar nimeni în afară de el nu crede că e semnificativ.

Peter s-a ridicat în picioare.

— Să-i lăsăm atunci pe savanți să descurce problema, a spus el sardonic. Trebuie să caut un țarc pentru fiică-mea.

— Unde te duci?

— La „Myers".

Osborne s-a ridicat din scaun.

— Vin şi eu ca tine. Vreau să-ți arăt ceva pe strada Elisabeta.

N-a vrut să-i spună despre ce era vorba. Au mers împreună pe mijlocul străzilor lipsite de trafic, au cotit pe o străduță lăturalnică şi s-au oprit înaintea unui garaj. Osborne a dat la iveală o cheie din buzunar, a deschis uşile duble şi le-a împins în lături.

Fusese garajul unui comerciant de maşini. Automobile silențioase stăteau înşiruite de-a lungul pereților, toate acoperite de praf, cu cauciucurile desumflate. În mijlocul garajului se afla o maşină de curse roşie, cu un singur loc. Era un automobil jos, foarte mic, cu capota din față alungită. Cauciucurile îi erau umflate şi fusese spălat şi lustruit cu atenție. Strălucea în lumina care venea dinspre uşă. Părea extrem de rapid.

— Dumnezeule! a exclamat Peter. Ce-i asta?

— Un Ferrari, a spus Osborne. Cel cu care Donezetti a concurat cu un an înainte de război. Cel cu care a câştigat Grand Prix-ul de la Syracusa.

— Cum a ajuns aici?

— Johnny Bowles l-a cumpărat şi l-a expediat cu vaporul. Apoi a venit războiul şi el n-a mai apucat să concureze.

— Al cui este acum?

— Al meu.

— Al tău?

Osborne a încuviinţat din cap.

— Toată viaţa mi-au plăcut cursele de maşini. Asta am dorit dintotdeauna să fac, dar niciodată nu mi-au ajuns banii. După aceea am auzit de acest Ferrari. Bowles rămăsese în Anglia. M-am dus la văduva lui şi i-am oferit o sută de mii. A crezut că sunt nebun, desigur, dar a fost bucuroasă să-l vândă.

Peter a înconjurat maşina cu roţi mari, cercetând-o de aproape.

— Îi dau dreptate. Ce naiba ai de gând să faci cu ea?

— Încă nu ştiu. Ştiu doar că sunt proprietarul celei mai rapide maşini din lume.

— Pot să m-aşez în ea? a întrebat Peter, fascinat.

— Dă-i drumul.

Ofiţerul s-a strecurat pe locul strâmt dinapoia parbrizului de plastic.

— Cam ce viteză prinde?

— Nu ştiu precis. Oricum, peste trei sute de kilometri la oră.

Peter a pipăit volanul şi comenzile. Maşina i se părea încântătoare.

— Ai mers vreodată cu ea?

— Încă nu.

A coborât cu părere de rău.

— Ce»ai de gând să foloseşti în loc de benzină? Celălalt a zâmbit.

— Nu-i trebuie aşa ceva.

— Nu merge cu benzină?

— Merge cu un amestec special de eter şi alcool, care nu-i bun la maşinile obişnuite. Am opt butoaie pline în grădina din spate a maică-mii. A zâmbit, adăugând: Am făcut rost de ele înainte de a cumpăra maşina.

A ridicat capota şi au rămas o vreme examinând motorul. După întoarcerea din voiaj, Osborne îşi petrecuse toate orele

libere lustruind şi aranjând Ferrari-ul. Spera să-l încerce peste vreo două zile.

— Măcar un lucru e îmbucurător, a spus el. N-o să am de ce să-mi fac griji în privința circulației.

Au părăsit maşina cu părere de rău şi au închis uşile garajului, dar au mai rămas locului câteva clipe.

— Dacă plecăm în voiajul ăsta la sfârşitul lunii, a zis Peter, o să ne întoarcem la începutul lui iunie. Mă gândesc la Mary şi la copil. Crezi că nu vor păți nimic în tot timpul ăsta?

Ofițerul a aprobat din cap.

— Părerea mea e la fel de bună ca a^ oricărui altul, a ridicat din umeri Osborne. Norul poate veni mai repede sau mai încet. Deocamdată a înaintat constant în întreaga lume. Acum e la sud de Rockhampton. Dacă va continua la fel, o să ajungă la sud de Brisbane pe la începutul lui iunie. Să zicem, la o mie trei sute de kilometri nord de Melbourne.

Dar, după cum îți spuneam, poate veni mai repede sau mai încet. Mai mult de atât, n-am ce să adaug. Peter şi-a muşcat buza.

— E destul de îngrijorător. Sigur că n-am de gând să creez panică acasă, totuşi m-aş simți mai bine dacă Mary ar şti ce are de făcut în lipsa mea.

S-ar putea să nu mai ajungi niciodată acasă, a zis Osborne. Există o sumedenie de pericole în călătoria asta— altele decât radiația. Zone minate, gheață... tot felul de chestii. Nu ştiu ce o să se întâmple cu noi dacă o să ne izbim de un aisberg la viteză maximă, în vreme ce suntem în submer-siiine.

— Eu ştiu, a murmurat Peter. Cercetătorul a râs.

— Păi atunci n-avem decât să ținem pumnii strânşi şi să sperăm că nu se va întâmpla. Vreau să apuc să mă întorc, ca să încerc chestia asta.

A făcut semn cu capul către maşina care se afla în spatele uşii.

— E destul de îngrijorător, a repetat Peter. Am sentimentul că trebuie să fac ceva înainte de plecare.

Au revenit în strada principală. Osborne s-a întors către biroul lui.

– Ai acelaşi drum? .

Peter a negat din cap.—- Mă duc să văd dacă pot găsi un țarc pentru fetiță. Mary spune că trebuie neapărat să fac rost de el, fiindcă altfel Jennifer poate păți ceva.

Au pornit îh direcții diferite şi cercetătorul s-a îndepărtat, gândindu-se recunoscător la faptul că nu era însurat.

Peter a izbutit să găsească un țarc chiar în al doilea magazin în care a intrat. Un țarc pliat e un obiect destul de incomod de transportat printr-o mulțime de oameni; s-a chinuit să-l, ducă până la tramvaiul care mergea spre gară, A ajuns cu el la Falmouth pe la ora patru după-amiază. L-a lăsat în sala de aşteptare până ce avea să se întoarcă să-l ia în remorca bicicletei şi a pornit încet către casă. A trecut pe la farmacia pe al cărei proprietar îl cunoştea. A întrebat-o pe vânzătoare dadS domnul Goldie era acolo.

Când farmacistul îmbrăcat în alb şi-a făcut apariția, Peter l-a întrebat:

— Putem vorbi ceva între patru ochi?

— Bineînțeles, căpitane.

L-a condus în încăperea din spate.

— Voiam să discut cu dumneata despre boala de radiație, a început Peter.

Chipul farmacistului a rămas inexpresiv.

— Eu trebuie să plec, a continuat căpitanul. Voi călători la bordul submarinului american Scorpion. O să lipsesc destul de multă vreme. N-o să ne întoarcem până la sfârşitul lui iunie, cel mai devreme.

Farmacistul a încuviințat încet din cap.

— Nu e un voiaj uşor. Există posibilitatea să nu ne mai întoarcem deloc.

O vreme au rămas tăcuți.

— Îți faci griji probabil despre doamna Holmes şi Jennifer.

— Trebuie să mă asigur că Mary înțelege cum stau lucrurile, înainte de a pleca.

Peter a făcut o pauză, după care a întrebat:

— Spune-mi, de fapt, ce ți se întâmplă?

— Ai grețuri, a zis farmacistul. Asta e primulsimptom. Apoi vomiți şi ai diaree. Scaune cu sânge. Toate aceste simp-tome sporesc treptat. S-ar putea să-ți revii uşor, dar numai

temporar. În cele din urmă, moartea se datorează epuizării extreme.
A tăcut câteva clipe.
— La sfârşit de tot, infecția sau leucemia pot fi' cauza reală a morții. Țesuturile sangvine sunt distruse ca urmare a lipsei sărurilor din fluidele corpului.
y— Cineva mi-a spus că seamănă cu holera.
— Aşa-i, a încuviințat domnul Goldie. Seamănă mai degrabă cu holera.. ..
— Ai vreun medicament?
— Nu pentru vindecare.
— Nu mă refer la asta. Ca să se termine mai repede.
— Deocamdată n-avem voie să vindem aşa ceva, căpitane. Cam cu o săptămână înainte de sfârşit, va fi făcut un comunicat oficial şi ni se va permite să distribuim medicamentul celor care-l vor solicita. /
A făcut o pauză.
— Se pot ivi complicații teribile cauzate de aspectul religios al sinuciderii, a'completat el. Presupun însă că asta-i o problemă personală.
— Trebuie ca soția mea să înțeleagă despre k ce e vorba, a zis Peter. Va fi nevoită să se îngrijească de copil... ^i s-ar putea ca eu să nu fiu aici. Vreau să mă asigur că totul e clar înainte să plec.
— Când va veni vremea, aş putea să-i explic eu doamnei Holmes.
— Aş prefera mai degrabă s-o fac eu însumi. O să fie un pic cam tulburată.
— Desigur...
Farmacistul a stat o clipă în cumpănă, apoi a zis:
— Vino în depozit.
A intrat într-o altă cameră care avea uşa încuiată. Într-un colț se găsea o ladă cu capacul pe jumătate ridicat. L-a deschis complet. Înăuntru se aflau cutiuțe roşii, de două dimensiuni.
Domnul Goldie a luat câte una dis fiecare şi s-a întors. A desfăcut cutiuța mai mică. Conținea un flacon de plastic cu două tablete. L-a deschis, a scos pastilele, le-a pus deoparte cu grijă şi a pus în locul lor două aspirine. A vârât flaconul înapoi în cutia roşie şi a închis-o. I-a înmânat-o lui Peter.

— Asta-i pentru oricine va dori să ia o pastilă. O poți lua ca să i-a arăți doamnei Holmes. Una cauzează moartea aproape instantaneu. Cealaltă e de rezervă. Când va veni vremea, le vom distribui la tejghea.

— Mulțumesc. Cum se procedează cu copilul? Farmacistul a luat a doua cutie.

— Pentru un copil sau un animal mai mic, cum ar fi un câine sau o pisică... E doar puțin mai complicat.

A deschis cutiuța şi i-a arătat o seringă.

— Ți-am pus aici una folosită. Trebuie să urmezi instrucțiunile scrise pe cutie. O injecție sub piele şi fetița va adormi aproape instantaneu.

A închis cutia şi i-a înmânat-o împreună cu cealaltă. Peter le-a luat recunoscător.

— E foarte amabil din partea dumitale, a spus el. Deci va putea să ia de-aici aşa ceva, atunci când va veni vremea?

— Exact.

— Va trebui să plătească ceva?

— Nu, nici un ban, a zis farmacistul. Sunt pe lista de gratuități.

CAPITOLUL CINCI

Țarcul a fost cel mai apreciat dintre cele trei obiecte pe care Peter le-a adus acasă în seara aceea.

Era un țarc nou-nouț, vopsit în verde pastel, cu bile colorate îmntr-o parte. Înainte de a intra în casă l-a pus pe pajişte şi apoi a strigat-o pe Mary, să iasă să-l vadă. Ea a venit şi l-a examinat, încercându-i stabilitatea, ca să se asigure că fetița n-o să-l răstoarne peste ea.

— Sper că vopseaua nu se va coji. E îngrozitor de periculoasă, conține substanțe otrăvitoare.

— M-am interesat la magazin, a spus Peter. Nu-i vopsea cu ulei, ci Duco. Jennifer ar trebui să aibă acetonă în salivă ca s-o poată dizolva.

— Să ştii că poate, să desprindă vopseaua de pe multe lucruri.

S-a dat înapoi câțiva paşi şi a privit țarcul.

— E o culoare foarte drăguță. Se va potrivi de minune cu perdelele din camera ei.

— Şi eu m-am gândit la asta, a rostit Peter. Aveau şi unul albastru, dar mi-am spus că ăsta o să-ți placă mai mult.

— Da, sigur că da. E un cadou minunat! Şi-a pus braţele în jurul lui şi l-a sărutat.

— Probabil că a fost îngrozitor să-l cari cu tramvaiul.

— Nu-i nici o problemă. Sunt bucuros că-ţi place. Femeia a intrat în casă. a luat-o pe Jennifer şi a pus-o în ţarc. Apoi şi-au luat câte ceva de băut şi s-au aşezat pe pajişte, fumând şi privind-o pe fetiţă cum înşfacă una dintre bare cu pumnii ei mititei.

— Nu crezi că acum având de ce să se ţină se va ridica prea curând în picioare? a întrebat Mary îngrijorată. Vreau să spun, fără ţarc n-ar învăţa încă multă vreme să meargă. Dacă merg prea curând, copiii cresc crăcănaţi.

— Nu cred, a zis Peter. Atâta lume are ţarcuri... şi eu am avut unul când eram mic şi n-am crescut crăcănat.

— Probabil că dacă nu s-ar ajuta de bare, s-ar servi de altceva, de un scaun sau ceva în genul ăsta.

Când Mary a luat-o pe Jennifer să-i facă baie şi s-o pregătească de culcare, Peter a dus ţarcul în casă şi l-a pus în camera fetiţei. Apoi a aranjat masa pentru cină. Pe urmă s-a aşezat pe verandă, pipăind cutiile roşii din buzunar şi întrebându-se cum naiba să-i spună de ele soţiei lui.

S-a dus să-şi toarne un whisky.

A deschis discuţia chiar în seara aceea, puţin înainte de culcare.

— Înainte de a pleca în voiajul ăsta, vreau să discut cu tine ceva, i-a zis cam încurcat.

Femeia a ridicat privirea.

— Ce anume?

— Despre boala de radiaţie de care ne vom înbolnăvi cu toţii. Există câteva lucruri pe care ar trebui să le ştii.

— Ah, despre asta? N-o să apară decât în septembrie. Nu vreau să discut acum.

— Mi-e teamă că va trebui totuşi să stăm de vorbă, a insistat eL

— Nu văd de ce. Poţi să-mi spui tot ce e nevoie când va sosi timpul. Când vom şti că se apropie. Doamna Hildred mi-a zis că soţul ei a auzit de la cineva că până la urmă n-o să mai apară deloc. Înaintarea ei încetineşte, sau aşa ceva. N-o să mai ajungă până aici.

— Nu ştiu cu cine a vorbit soțul doamnei Hildred. dar pot să-ți spun că nu-i nimic adevărat în asta. O să vină şi aici, nici o problemă. S-ar putea să se manifeste în septembrie, dar poate veni şi mai curând.

Ea a făcut ochii mari.

— Vrei să spui că o vom păți cu toții?

— Da, o să murim cu toții din cauza ei. De aceea vreau să-ți spun câteva lucruri..

— Nu poți să mi le spui mai încolo„ când va veni vremea, când vom şti cu siguranță că se va întâmpla?

El a clătinat din cap.

— Mai degrabă ți-aş spune acum. Vezi tu, s-ar putea să nu fiu aici când se va întâmpla. Sau să vină mai repede decât se prevede, ori să mă calce vreun autobuz... S-ar putea întâmpla orice.

— Nu exista nici un autobuz, a replicat.ea calmă. Te referi la submarin.

— Cum vrei tu, dar aş fi mai fericit, câtă vreme voi Jipsi, dacă ştiu că tu cunoşti despre ce-i vorba.

— Bine, a aprobat ea fără entuziasm. Și-a aprins o țigară. Dă-i drumul şi spune-mi.

El s-a gândit o clipă.

— Cu toții trebuie să murim într-o zi. Nu ştiu dacă moartea în felul ăsta e mai rea decât alta. Ceea ce se întâmplă e că te îmbolnăveşti, începe să-ți fie rău, din ce în ce mai rău. vomiți, ai diaree şi te simți tot mai slăbit. S-ar putea să-ti revii pentru scurtă vreme, dar boala se întoarce din nou. Și, în cele din urmă, devii atât de slăbit. Încât pur şi simplu... mori.

Ea a suflat un nor de fum.

— Cât durează asta?

— N-am întrebat. Cred că depinde de individ. S-ar putea să dureze două sau trei zile. Bănuiesc că dacă apuci să-ți revii durează două sau trei săptămâni.

A urmat o scurtă pauză.

— E groaznic, a spus ea în cele din urmă. Dacă toată lumea se îmbolnăveşte în acelaşi timp, nu mai are cine să te ajute. Nu mai există nici doctori şi nici spitale, nu-i aşa?

— Aşa cred. E o chestie cu care trebuie să te lupți de unul singur.

..— Dar tu vei fi aici, Peter?

— Voi fi, a consolat-o el. Îți spun asta doar aşa. ca să previn orice risc. x

— Dacă am să fiu singură, cine o să aibă grijă de Jennifer?

— Las-o pe Jennifer o clipă. O să ne întoarcem la ea mai târziu. S-a aplecat spre Mary: Problema e următoarea: nu există vindecare, dar nici nu eşti obligat să mori în felul ăsta îngrozitor. Poți muri decent, atunci când lucrurile devin insuportabile.

A dat la iveală una din cele două cutii roşii pe care le avea în buzunar. Femeia a privit-o fascinată.

— Ce-i asta? a şoptit ea.

Peter.a desfăcut cutia şi a scos flaconul.

— Cam aşa arată, a spus el. Pastilele astea nu sunt veritabile Goldie mi le-a dat ca să *ți* le arăt, să ştii ce ai de făcut.

Pur şi simplu înghiți p pastilă cu ceva de băut. Orice fel de băutură, ce-ți place ție mai mult. Apoi te întinzi şi cu asta s-a sfârşit.

— Adică... mori?

Țigara i s-a stins între degete. Bărbatul a aprobat din cap.

— Când situația devine insuportabilă, asta e ieşirea.

— Cealaltă pastilă la ce foloseşte? a şoptit ea.

— Asta-i de rezervă. Presupun că ți-o dau în cazul în care ai pierde una din ele.

Mary a tăcut cu ochii fixați pe cutia roşie.

— Când va sosi vremea, a adăugat bărbatul, vor comunica totul la radio. Apoi trebuie doar să te duci la farmacia lui Goldie şi să-i ceri vânzătoarei cutia ca s-o ai în casă. O să ți-o dea. O poate obține oricine va dori.

Ea a întins mâna, lăsând să cadă țigara stinsă şi i-a luat cutia. A citit instrucțiunile tipărite în negru. În cele din urmă, a zis:

— Peter, oricât de bolnavă aş fi, n-aş putea s-o fac. Cine ar mai avea grijă de Jennifer?

— O să ne îmbolnăvim cu toții, a spus el. Orice ființă vie. Și câinii şi pisicile şi copiii— toată lumea. Și eu. Și tu. Și Jennifer.

Mary a făcut ochii mari.

— Jennifer o să se îmbolnăvească de soiul ăsta de... holeră?

— Mi-e teamă că da, scumpo. O să ne îmbolnăvim cu toţii. Femeia şi-a plecat privirea.

— Dar e animalic, a spus ea cu vehemenţă. Nu-mi pasă aşa de mult de mine. Dar totul e... e absolut îngrozitor.

— E sfârşitul tuturor, a încercat el s-o consoleze. Noi vom pierde viitorul pe care l-am fi avut în faţă, iar Jennifer' nu va apuca să trăiască deloc. Însă pentru ea nu trebuie să fie prea dureros. Când lucrurile vor fi fără speranţă, poţi să-i uşurezi sfârşitul. Va trebui un pic de curaj din partea ta, dar tu îl ai. Iată ce va trebui să faci, dacă eu nu voi fi aici.

A scos cealaltă cutie roşie şi a început să-i explice procedura.

Mary l-a privit cu ostilitate crescândă.

— Ascultă, a spus ea— şi vocea îi era mânioasă— tu încerci să-mi spui ce trebuie să fac ca s-o omor pe Jennifer?

Peter ştia că se vor ivi necazuri, dar trebuia să le înfrunte.

— Exact, a încuviinţat. Dacă va fi necesar, vei fi nevoită s-o faci.

— Cred că eşti nebun! a exclamat Mary. N-aş face niciodată aşa ceva, oricât de bolnavă ar fi. Aş îngriji-o până la sfârşit. Problema e că tu n-o iubeşti, n-ai iubit-o niciodată. Te-a deranjat tot timpul. Ei bine. pentru mine, fetita nu-i o pacoste. Tu eşti! Şi acum ai ajuns să-mi explici mie cum s-o omor.

S-a ridicat în picioare, albă de mânie.

— Dacă mai spui un singur cuvânt, am să te ucid pe tine! N-o mai văzuse niciodată atât de furioasă. S-a sculat şi el în picioare.

— Cum vrei, a zis obosit. Nu trebuie să foloseşti chestiile astea, dacă n-o să vrei.

— Există o şmecherie pe aici pe undeva. Încerci să mă faci s-o omor pe Jennifer şi să mă sinucid. Ca să fii apoi liber să te încurci cu altă femeie.

Peter nu crezuse că va fi chiar atât de râu.

— Nu fi tâmpită, a ridicat el tonul. Dacă am să fiu aici. O voi folosi şi eu. Iar dacă nu voi fi aici şi va trebui să faci faţă lucrurilor de una singură, se va întâmpla pentru că eu voi fi deja mort. Gândeşte-te la asta şi încearcă să-ţi vâri ideea în capul ăla prost. O să fiu mort!

Ea l-a privit cu ochi mari, cu furie reţinută.

— Mai există un lucru pe care ar trebui să-l ştii, a adăugat bărbatul. S-ar putea ca Jennifer să trăiască mai mult decât tine.

A ridicat prima cutie roşie.

— Poți să arunci astea la coşul de gunoi. Te poți chinu oricât înainte să mori. Dar Jennifer s-ar putea să nu fie moartă. S-ar putea să mai trăiască câteva zile. plângând şi vomitând în pătuțul ei, zăcând în propria-i murdărie, cu tine moartă pe podea, fără nimeni care s-o ajute. Vrei ca ea să sfârşească în felul ăsta? Dacă tu vrei, ei bine, eu n-o vreau.

I-a întors spatele.— Gândeşte-te la astea şi nu mai fi aşa tâmpită. Mary a rămas tăcută. Timp de o clipă, Peter a crezut că avea să cedeze nervos, dar era acum prea furios ca s-o ajute.

— E un moment în care trebuie să dovedeşti puțin curaj şi să faci față situației, a mai spus el.

Femeia s-a întors şi a ieşit din cameră alergând; după aceea a auzit-o suspinând în dormitor. Nu s-a dus după ea. Şi-a turnat un whisky, a ieşit pe verandă şi s-a aşezat în şezlong privind marea.

Femeile astea proaste, îndepărtate de realitate, trăind ca într-un vis, într-o lume proprie, a imaginației sentimentale! Dacă ar ține piept lucrurilor, ar putea ajuta un bărbat, l-ar putea sprijini enorm. Dar câtă vreme se agățau de lumea visurilor, nu erau decât nişte pietre de moară în jurul gâtului.

Pe la miezul nopții, s-a dus în dormitor. Mary era în pat, cu lumina stinsă. Peter s-a dezbrăcat pe întuneric, de teamă să n-o trezească. Ea era cu spatele; s-a întins alături şi a adormit, ajutat şi de whisky. La două noaptea s-a trezit şi a auzit-o suspinând. A întins o mână ca s-o consoleze.

Femeia s-a răsucit către el.

— Peter, îmi pare rău c-am fost aşa de proastă...

N-au mai discutat nimic despre cutiile roşii, dar în dimineața următoare el le-a pus în dulăpiorul cu medicamente din baie, ceva mai în spate, să nu sară în ochi, totuşi, la vedere, în fiecare cutie a pus câte un bilețel în care îi repeta că nu sunt flacoanele originale şi-i amintea de unde le putea obține pe cele adevărate. A adăugat câteva cuvinte de iubire, gân-dindu-se că s-ar putea să le citească atunci când el va fi mort.

Vremea călduroasă a durat până în martie. Pe Scorpion n-au mai apărut cazuri de pojar, iar munca la submarin a progresat repede şi datorită faptului că muncitorii din docuri nu aveau altceva de făcut. Peter a tăiat şi cel de-al treilea copac, l-a transformat în lemne de foc pe care le-a pus la uscat, ca să le poată arde în anul următor, şi a început să sape în grădina de zarzavat.

Osborne şi-a pornit Ferrari-ul şi l-a scos pe şosea. Nu existau prohibiții cu privire la circulația maşinilor. Nimeni nu avea benzină fiindcă, oficial, nu mai exista în toată țara. Stocurile rezervate pentru medici şi spitale fuseseră epuizate. Totuşi, ocazional, se mai vedeau automobile. Toți şoferii aveau canistre ascunse în cine ştie ce loc. provizii făcute când începuse penuria, şi la rezervele acelea se apela uneori, în cazul unor urgențe disperate. Apariția Ferrari-ului pe şosea n-a declanşat nici o acțiune a poliției, nici măcar atunci când tânărului i-a alunecat piciorul pe acceleratorul care nu-i era familiar, şi a ajuns la o sută patruzeci de kilometri pe strada Bourke, în mij-locul oraşului. Cu excepția cazului în care ar fi ucis pe cineva, poliția nu-l băga în seamă.

N-a ucis pe nimeni, dar s-a speriat destul de unul singur, în Souch Gippsland, exista un circuit de curse lângă un loc pe nume Tooradin, aflat în proprietatea unui club de entuziaşti. Aici era un circuit de cinci kilometri de şosea largă de bitum, care era închis publicului. Circuitul avea o porțiune lungă şi dreaptă şi mai multe curbe sinuoase. Încă se mai desfăşurau curse aici, cu destui de puțini spectatori din cauza lipsei trans-portului. De unde făceau rost entuziaştii de benzină rămânea un secret bine păstrat, sau mai multe secrete, pentru că fiecare concurent părea să aibă propria lui sursă, aşa cum şi Pohn ascunsese opt butoaie de combustibil special în grădina mamei sale.

John Osborne îşi adusese Ferrari-ul de mai multe ori în locul acela, inițial pentru antrenamente şi apoi ca să participe la întreceri, curse scurte datorită economiei de combustibil. Maşina căpătase un anume rol în existența lui. care fusese aceea a unui savant, împărțindu-şi timpul între laborator şi birou. John nu dusese o viață activă, nu fusese obişnuit să-şi asume riscuri personale, să-şi pună viața în pericol şi existența

lui fusese mai săracă din punctul acesta de vedere. Atunci când i se anunțase numirea pe submarin, *ea* ofițer însărcinat cu problemele științifice, fusese în mod plăcut tulburat de întreruperea rutinei sale, dar în secret se îngrozise de câte ori intraseră în submersie. Izbutise să se controleze şi să-şi îndeplinească îndatoririle fără să-şi trădeze prea mult tensiunea nervoasă, în timpul voiajului de o săptămână către nord, însă devenise iritat de perspectiva noii călătorii, de aproape o lună. care urma să aibă loc.

Automobilul de curse schimbase însă totul. Il excita de câte ori îl pilota. La început nu condusese foarte bine. După ce alungea la două sute cincizeci de kilometri pe oră în linie dreaptă, nu încetinea corect pentru a vira în siguranță. Fiecare viraj reprezenta un fel de pariu cu moartea şi de două ori derapase şi ieşise pe iarba ce mărginea pista, alb la față şi tremurând din cauza şocului, ruşinat că-şi tratase astfel maşina. Fiecare cursă sau antrenament de pe circuit îl făcea să-şi dea seama de greşelile pe care nu trebuia să le mai repete şi de faptul că moartea îl ocolise de puțin.

Cu aceste momente palpitante ocupându-i mintea, apropiata călătorie cu Scorpionul încetase să-l mai îngrozească. În voiajul acela nu exista vreun pericol comparabil cu cele pe care le întâlnise în cursele auto. Interludiul naval deveni un episod plictisitor, o pierdere din timpul atât de prețios, până ce avea să se poată întoarce în Melbourne ca să mai participe la curse încă trei luni, înainte de sfârşit.

Ca oricare alt pilot de curse, John îşi cheltuia mult timp încercând să se aprovizioneze cu combustibil.

Sir Dayid Hartman şi-a ținut întrevederea aşa cum fusese stabilit. Dwight Towers a fost prezent în calitate de comandant al Scorpionului, însoțit de ofițerul său de legătură. De asemenea, l-a luat şi pe ofițerul însărcinat cu problemele radio şi electrice, un anume locotenent Sunderstrom. pentru că urmau probabil să se discute amănunte legate de transmisia radio din Seattle. Csiro era reprezentat de directorul său şi de John Osborne. Mai erau prezenți şi alți ofițeri din comandament, plus câțiva consilieri ai primului ministru.

La început, amiralul a subliniat dificultățile operațiunii.

— Este dorința mea, a spus el, și acestea sunt și ordinele primului ministru, ca Scorpionul să nu fie expus nici unui pericol major pe durata acestui voiaj. În primul rând, avem nevoie de rezultatele observațiilor științifice care vor rezulta. Datorită înălțimii reduse a antenei radio și a necesității ca submarinul să rămână în submersiune multă vreme, nu ne putem aștepta să avem o bună legătură radio. Din acest motiv, trebuie neapărat ca submarinul să se întoarcă în bune condiții, altminteri toată valoarea operațiunii va fi pierdută. În plus, este singura navă cu rază mare de acțiune care ne-a mai rămas la dispoziție pentru a ține legătura cu Africa și America de Sud. Ținând cont de aceste lucruri, am făcut unele modificări ale itinerariului față de ultimele noastre discuții. Cercetarea Canalului Panama a fost anulată, din cauza zonelor minate. Comandantul Towers ne va spune pe scurt cum stăm în privința acestor zone.

Dwight a ținut o mică dizertație despre mine și despre lipsa unor informații recente.

— Seattle ne este accesibil, ca și întregul Puget Sound, a spus el. De asemenea, Pearl Harbor. Aș zice că nu trebuie să ne temem de nimeni nici în jurul golfului Alaska. Mai degrabă gheața constituie o problemă la acele latitudini, iar Scorpion nu este un spărgător de gheață. Totuși, după opinia mea, ne putem croi drum până acolo, fără mari riscuri. Nu sunt sigur dacă vom putea ajunge până la șaizeci de grade latitudine, dar vom face tot ce ne stă în putere. Aș zice că putem realiza majoritatea obiectivelor pe care le doriți.

Au discutat apoi despre semnalele radio recepționate din zona Seattle. Sir Phillip Goodall, directorul CSIRO. a prezentat a sinteză a mesajelor monitorizate de la începutul războiului.

— Aceste semnale sunt în majoritate ininteligibile, a spus el. Sunt emise la intervale întâmplătoare, mai frecvent iarna decât vara. Frecvența de emisie este 4,92 megaherți.

Ofițerul radio și-a notat pe un carnețel.

— Am monitorizat o sută șaizeci și nouă de transmisiuni. Dintre ele, trei conțineau grupe codificate recognoscibile, șapte grupe cu totul. Ara descifrat doar două cuvinte în engleză: APE și LEGĂTURĂ.

Sir David Hartman a întrebat:

— Câte ore de transmisie ați monitorizat?
— O sută şase.
— Îri tot acest timp, doar două cuvinte au fost transmise în clar? Restul e de neînțeles?
— Exact.
— Nu cred că semnificația cuvintelor are vreo importanță, a spus amiralul. E probabil o transmisie întâmplătoare. În fond, dacă un număr infinit de maimuțe încep să se joace cu un număr infinit de maşini de scris, una dintre ele va scrie o piesă de Shakespeare. Adevărata problemă care trebuie investigată este modul cum au loc aceste transmisiuni. Pare clar că în zona Seattle mai există energie electrică şi se poate ca ea să fie produsă de oameni. Nu e foarte probabil, dar este posibil.
Locotenentul Sunderstrom s-a aplecat către comandant şi i-a şoptit ceva. Dwight a rostit apoi cu glas tare:
— Domnul Sunderstrom cunoaşte instalațiile radio din zona respectivă, domnilor.
Locotenentul a început cu prudență:
— N-aş spune că le cunosc pe toate. Acum vreo cinci ani am urmat un curs de comunicații navale pe insula Santa Maria. Una dintre frecvențele pe care le-am folosit a fost 4,92.
— Unde se află insula Santa Maria? a întrebat amiralul.
— Chiar lângă Bremerton, în Puget Sound, domnule. Acolo se află principala şcoală de comunicații navale din zonă.
Towers a desfăcut o hartă şi a indicat insula cu degetul.
— Aici e, domnule. Are legătură cu uscatul prin podul din Manchester, aflat chiar lângă golful Clam.
— Cam ce rază de acțiune ar avea stația pe de insula Santa Maria? s-a interesat amiralul.
— Nu sunt sigur, a răspuns locotenentul, dar presupun că este globală.
— Arată ca o stație globală? Are antenele foarte înalte?
— Da, domnule. Antenele de acolo sunt destul de înalte. Cred că face parte dintr-un sistem de comunicații care acoperă întreaga zonă a Pacificului, totuşi nu sunt sigur. Eu n-am urmat decât şcoala de comunicații.
— N-ai comunicat niciodată direct cu stația aceea de pe vreo navă?
— Nu, domnule, am operat pe alte frecvențe.

Au discutat o vreme despre problemele tehnice ale transmisiunilor radio.
— Dacă se va dovedi că e vorba de Santa Maria, a zis Dwight în cele din urmă, aş zice că o vom putea investiga fără dificultăţi.
A aruncat o privire hărţii pe care o indicase înainte, ca. să-şi confirme bănuielile.
— Adâncimea apei depăşeşte doisprezece metri în apropierea insulei. Vom putea probabil acosta chiar lângă chei. În cazul acesta, avem barca pneumatică. Dacă nivelul de radiaţie este acceptabil, putem trimite un ofiţer pe ţărm, în costumul protector, desigur.
— Sunt gata să mă ofer voluntar, a intervenit locotenentul. Cunosc instalaţiile destul de bine.
Au discutat apoi despre efectul Jorgensen şi observaţiile ştiinţifice necesare pentru a-l confirma sau nu.
După conferinţă, Dwight s-a dus să ia masa cu Moira Davidson. Fata alesese ca loc de întâlnire un mic restaurant din oraş.. »
I-a propus să bea' ceva înainte de prânz. Ea a dorit un coniac cu sifon.
— Dublu? _a întrebat el, în vreme ce chelnerul aştepta.
— Nu, a zis Moira.
Dwight i-a făcut semn chelnerului, fără să comenteze, apoi a aruncat o privire genţii ei diplomat, care stătea pe scaunul de alături.
— Ai fost la cumpărături?
— Eu, la cumpărături? a exclamat ea indignată.
— Atunci? Te duci undeva după ce mergem la expoziţie?
— Nu, a replicat fata amuzată de curiozitatea lui. Te las să ghiceşti de trei ori ce am în geantă.
— Coniac, a sugerat el.
— Nu, ăsta îl port în mine.
— Un cuţit. Ai de gând să desprinzi din ramă unul din tablourile alea religioase ca să-l iei şi să-l atârni în baie?
—, Nu mai ai dreptul la o încercare.
— Ceva ce croşetezi?
– —Nu mă ocup cu aşa ceva. Eu nu fac nimic odihnitor. Ar fi trebuit s-o ştii de pe-acum.

Chelnerul le-a adus băuturile.
— Bine, a spus Dwight. Ai câştigat. Ce-i înăuntru? Moira a deschis geanta. Conținea un creion, un caiet şi un manual de stenografie.
Bărbatul a privit cu ochii mari.
— Ei, lasă-mâ! Chiar te-ai apucat de învățat?
— De ce nu? Tu însuți ai spus cândva că ar trebui s-o fac. '
El şi-a amintit vag ceea ce-i spusese odată. Într-un moment de relaxare.
— Urmezi un curs sau ceva în genul ăsta?
— În fiecare dimineață, trebuie să fiu pe strada Russell, la nouă şi jumătate. Nouă şi jumătate... Îți dai seama ce înseamnă asta pentru mine? ! Trebuie să mă trezesc înainte de şapte!
— E rău, într-adevăr, a zâmbit el. De ce o faci?
— Ca să am o preocupare. M-am săturat să tot impră.ştu balegă.
— De când te-ai apucat?
— De trei zile. Am început să mă pricep destul de bine Sunt deja în stare să mâzgălesc câte ceva.
— Dar o să ştii ce ai scris după aceea?
— Încă nu, a admis ea şi-a luat o gură de coniac. Aşa ceva înseamnă să fii avansat.
— Urmezi şi cursul de dactilografie? Moira a aprobat din cap.
— Şi secretariat. Toate chestiile. Bărbatul a privit-o admirativ.
— O să fii o secretară pe cinste când o să termini.
— La anul. Voi putea obține o slujbă bună atunci.
— Fac mulți chestia asta? a întrebat-o. E o şcoală sau aşa ceva?
Ea a încuviințat din nou.
— Sunt mai mulți decât crezusem. Cred că-i cam jumătate din numărul obişnuit. Imediat după război nu prea au fost elevi şl au pus pe liber majoritatea profesorilor. Acum numărul cursanților a crescut şi-sunt obligați să angajeze iarăşi profesori.
— Deci sunt mulți?
— Mai ales adolescenți. Mă simt ca o bunică printre, ei. Cred că părinții lor s-au plictisit să-i țină acasă şi i-au trimis la muncă.
. A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Acelaşi lucru se întâmplă şi la universitate. Sunt mult mai mulți studenți acum decât în urmă cu câteva luni.

Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla aşa ceva. a remarcat Dwight.

— E plictisitor să stai acasă, fără să faci nimic. Acolo îşi întâlnesc prietenii.

Bărbatul i-a sugerat încă un pahar, dar ea l-a refuzat; au comandat prânzul.

— Ai auzit de John Osborne şi de maşina lui?

— Sigur că da, a râs Dwight, Mi-a arătat-o. Am impresia că o arată oricui vrea să vină s-o vadă. E o maşină vfoarte frumoasă.

— E absolut nebun. O să moară într-un accident. Dwight şi-a sorbit supa.

— Ce contează atâta vreme cât nu are accidentul înainte de a porni în călătorie? Se distrează de minune.

— Când plecați? a întrebat fata.

— Presupun că săptămâna viitoare.

— Va fi foarte periculos? A urmat o scurtă tăcere.

— Ah, nu, a spus el. Ce te face să crezi asta?

— Am vorbit ieri la telefon cu Mary Holmes. Părea un pic îngrijorată, apropo de ceva ce i-a zis Peter.

— Legat de călătorie?

— Nu în mod direct. Cel puțin aşa cred. Mai degrabă ceva în genul că şi-ar fi făcut testamentul.

— Asta-i întotdeauna un lucru bun de făcut, a observat bărbatul. Toată lumea ar trebui să-şi facă un testament, adică fiecare bărbat căsătorit.

Chelnerul a adus fripturile.

— Spune-mi, e periculos? a repetat ea întrebarea. Dwight a clătinat din cap.

— E un voiaj destul de lung. O să lipsim aproape două luni, iar jumătate din drum vom fi în submersiune. Dar nu-i mai periculoasă decât orice altă operațiune în apele nordice. A făcut o pauză după care a continuat: Întotdeauna e periculos să călătoreşti în ape unde ar fi putut avea loc explozii nucleare. Mai ales în submersiune. Niciodată nu ştii cu adevărat ce poți întâlni. Chiar şi fundul oceanului poate să fi suferit transformări. Poți să dai peste vreo navă scufundată, despre

care nu ştiai că-i acolo. Trebuie să fii cu ochii în patru şi să înaintezi cu grijă.Dar n-aş zice că e deosebit de periculos.

— Să tc întorci teafăr, Dwight.

— Bineînțeles, o să ne întoarcem cu toții teferi. Aşa ni s-a ordonat. Amiralul vrea ca acest submarin să se întoarcă în port.

Ea s-a lăsat pe spate şi a râs.

— Eşti imposibil! De câte ori devin sentimentală, mă.... pur şi simplu mă dezumfli.

— Probabil că nu sunt tipul sentimental. Aşa zice şi Sharon.

— Da?

— Da, se supără mereu pe mine din cauza asta.

— Nu mă surprinde. Îmi pare rău pentru ea.

Au terminat prânzul şi au ieşit din restaurant, îndreptân-du-se către Galeria Națională, ca să viziteze expoziția de tablouri religioase. Toate erau picturi în ulei, în special în stil modern. Au făcut turul sălii rezervate celor patruzeci de tablouri. Moira nu era interesată, iar Dwight nu înțelegea nimic. Nici unul dintre ei n-avea nimic de comentat despre Crucificările verzi sau despre pânzele roz, înfățişând Naşterea lui Hristos. În schimb, cele cinci sau şase picturi care tratau aspectele religioase ale războiului i-a mişcat într-atât. Încât' au izbucnit controverse. S-au oprit în fața tabloului care câştigase premiul, un Hrist îndurerat, pe fundalul unei metropole în ruine.

— Cred că ăsta spune ceva, a zis fata. Uite, în sfârşit, de data asta sunt de acord cu juriul.

— Mie nu-mi place deloc

— Ce nu-ți place la el?

— Absolut nimic. Pentru mine, nu-i decât un fals. Nici un pilot cu mintea întreagă n-ar zbura atât de jos, în vreme ce bombele termonucleare explodează împrejur. Ar lua foc numaidecât.

— Compoziția e bună şi coloritul la fel.

— Ah, sigur, a replicat Dwight. Dar subiectul este fals.

— În ce sens?

— Dacă asta vrea să fie clădirea RCA, înseamnă că pictorul a pus podul Brooklyn în New Jersey şi Empire State în mijlocul Central Park-ului.

Moira a cercetat catalogul.

— Nu spune nicăieri că ar fi vorba de New York.

— Indiferent ce intenţiona să fie, e un fals, a insistat bărbatul. Nu putea să arate astfel. E prea dramatic. S-a întors şi a privit în jur cu dezgust. Nu-mi place nimic din toate astea.
i— Nu îndrăzneşti nimic din fiorul religios "' a întrebat Moira.
I se părea ciudat, deoarece comandantul se ducea mereu la biserică şi ea crezuse că expoziţia avea să-l mişte. El a luat-o de braţ.
— Nu sunt un individ religios. Asta-i vina mea. nu a artiştilor. Ei văd lucrurile altfel decât le văd eu.
Au părăsit sala aceea.
— Te interesează picturile, sau de fapt te plictisesc?
— Nu mă plictisesc, a spus Dwight. Îmi plac atunci când sunt pline de culoare şi nu încearcă să te înveţe nimic. Există un pictor pe nume Renoir, nu-i aşa?
Fata a aprobat din cap.
— Au câteva tablouri de-ale lui. Ţi-ar plăcea să le vezi? Au găsit sala cu artă franceză şi bărbatul a rămas în faţa unui tablou cu un râu, o alee umbrită de pomi, case albe şi magazine, folosite colorat şi foarte franţuzesc.
— Ăsta-i soiul de pictură care-mi place, a zis el. Pentru aşa ceva mi-aş pierde timpul.
S-au mai plimbat prin galerie o vreme, discutând şi privind tablourile. Apoi Moira a trebuit să plece. Mama ei nu se simţea bine şi ea îi promisese că se va întoarce mai devreme acasă. Dwight a condus-o până la gară cu tramvaiul.
În aglomeraţia de la intrare, Moira s-a răsucit spre el.
— Mulţumesc pentru prânz şi pentru toată după-amiaza. Sper că celelalte picturi au meritat, dacă cele.' religioase nu te-au entuziasmat.
— Cu siguranţă, a râs Dwight. Mi-ar plăcea să mă întorc acolo, să văd mai multe. Cât despre religie, pur şi simplu nu-i genul meu.
— Dar te duci la biserică în mod regulat, s-a mirat Moira.
— Ei, mă rog, asta-i altceva.
Fata nu putea să-l contrazică şi nici n-ar fi încercat asta în mijlocul mulţimii. A spus. În schimb:
— Ne mai putem întâlni înainte să pleci?
— În timpul zilei voi fi ocupat. Am putea merge la un film într-o seară, dar trebuie s-o facem cât de curând. Vom pleca imediat

ce se vor termina lucrările, iar ele înaintează destul de iute acum.

Au aranjat să cineze în marțea următoare şi fata i-a făcut semn de adio, dispărând în mulțime. Dwight nu se grăbea să revină în port şi mai era încă o oră până la închiderea magazinelor. A mers pe străzi, privind vitrinele. Curând, a dat peste un magazin de articole sportive. A ezitat un moment, apoi a intrat în raionul cu articole de pescuit şi s-a adresat vânzătorului:

— Aş dori o mulinetă, o lansetă şi nişte fir de nailon.

— Sigur că da, a spus vânzătorul. Pentru dumneavoastră? Americanul a clătinat din cap.

— E un cadou pentru un băiat de zece ani. Prima lui undiță. Aş vrea ceva de bună calitate, dar destul de uşor. Aveți ceva din fibră de sticlă?

— Mi-e teamă că, pentru moment, nu mai avem aşa ceva. A luat dintr-un raft o undiță şi i-a arătat-o: Asta e o lansetă mică şi bună, din oțel.

— Nu rugineşte în apă sărată? Locuieşte lângă mare şi ştiți cum sunt puştii.

— Rezistă foarte bine, a zis vânzătorul. Am vândut o mulțime pentru pescuit în mare.

În vreme ce Dwight examina lanseta, vânzătorul a dat la iveală câteva mulinete.

— Pentru pescuitul marin, avem mulinetele astea din plastic sau vă pdt oferi una multiplicatoare din oțel inoxidabil. Este mai bună, desigur, "dar mult mai scumpă.

Dwight le-a examinat.

— Cred că am s-o cumpăr pe cea din oțel.

A ales şi o gută, iar vânzătorul a împachetat cele trei articole.

— E un cadou drăguț pentru un băiat, a observat el.

— Sigur. O să se distreze de minune,

A plătit, a luat pachetul şi s-a dus la raionul unde se vindeau biciclete şi trotinete pentru copii.

— Aveți cumva un băț Pogo? a întrebat-o pe vânzătoare.

— Un băț Pogo? Nu cred. Să-l întreb pe şef. Şeful raionului s-a apropiat.

— Mi-e teamă că nu mai avem aşa ceva, domnule, i-a zis el. Jucăriile astea nu prea s-au căutat în ultima vreme şi l-am vândut pe ultimul acum câteva zile.

— O să mai primiți?

— Am comandat o duzină. Nu ştiu când vor sosi. Aprovizionarea cam scârțâie acum. Îl doreştipentru un cadou, nu-i aşa?

— Pentru o fetiță de şase ani.

— Trotinetele astea sunt potrivite pentru asemenea vârste. Dwight a negat din cap.

— Are deja una.

i— Poate o bicicletă atunci.

Erau prea voluminoase şi cam rudimentare, dar n-a spus-o.

— De fapt, vroiam doar un băț Pogo. Cred că am să mai încerc şi în altă parte şi, dacă n-o să găsesc, am să mă întorc aici.

.— Căutați la..McPhails", a spus omul amabil. S-ar putea să le mai fi rămas vreunul.

Comandantul a ieşit şi a încercat la..McPhails", dar şi acolo se terminaseră bețele Pogo. A intrat şi în alte magazine, cu acelaşi rezultat. Se părea că asemenea jucării nu se mai găseau. Cu cât era mai frustrat, cu atât i se părea că nu dorea altceva decât un băț Pogo şi că nimic altceva nu l-ar fi putut înlocui. A cotit pe strada Collins. căutând alt magazin, dar ieşise din zona magazinelor de jucării, intrând în cea a mărfurilor de lux.

Chiar înainte de închidere, s-a oprit în fața vitrinei unei bijuterii. Era un magazin de bună calitate; a stat acolo o vreme, privind vitrinele. Smaralde şi diamante ar fi fost cel mai bine. Smaraldele mergeau de minune cu părul ei negru.

A intrat în magazin.

— Mă gândeam la o brățară, i-a spus tânărului îmbrăcat cu un sacou negru. Smaralde şi diamante, poate. Oricum, smaralde. Doamna e brunetă şi-i place să poarte verde. Aveți ceva în genul ăsta?

Bijutierul s-a îndreptat spre seif şi s-a întors cu trei brățări pe care le-a aşezat pe un suport de catifea.

— Le avem pe acestea, domnule. Cam la ce preț v-ați gândit?

— Nu ştiu, a zis comandantul. Vreau să fie o brățară deosebită.

Vânzătorul a ridicat una.

— Aceasta costă patruzeci de. guinee, iar aceasta patruzeci şi cinci. Sunt foarte frumoase.

— Cât costă aceea de acolo? Tânărul i-a arătat-o.

— Asta e mult mai scumpă, domnule. E o piesă rară. A examinat eticheta minusculă.

Strălucea pe catifeaua neagră. Dwight a ridicat-o şi a examinat-o. Era cu adevărat o piesă de excepție. Sharon nu avea nimic asemănător în caseta ei cu bijuterii. Ştia că o să-i placă.

— E de fabricație englezească sau australiană? Vânzătorul a negat din cap.

— E un original de la „Cartier", celebra firmă din Paris.. A ajuns la noi din averea unei doamne din Toorak. După cum vedeți, e în condiție foarte bună. De obicei montura are nevoie de reparații, dar piesa asta n-a avut nevoie de nici o intervenție. E într-o condiție perfectă.

Dwight îşi putea imagina încântarea lui Sharon.

— Am s-o iau, a spus el. Va trebui să v-o plătesc cu un cec. Am să trec pe-aici s-o iau, mâine sau poimâine.

A scris cecul şi a luat chitanța. După ce s-a îndreptat, câțiva paşi, s-a oprit şi s-a întors din nou către vânzător.

— Nu cumva aveți idee unde aş putea cumpăra un băț Pogo, un cadou pentru o fetiță? Se pare că nu se mai găsesc.

— Mi-e teamă că nu vă pot ajuta, a ridicat din umeri tânărul. Cred că singurul lucru pe care îl puteți face e să luați la rând toate magazinele de jucării.

Magazinele se închideau şi nu mai avea timp în seara a-ceea să mai caute altundeva. A luat pachetul şi s-a întors la Williamstown; când a ajuns în port, a urcat pe submarin şi a. vârât undița cu discreție în spatele patului din cabina lui. Două zile mai târziu, când a primit brățara, a adus-o şi pe ea pe subarin şi a închis-o în seiful unde păstra documentele confidențiale.

În aceeaşi zi, o anumită doamnă Hector Fraser a adus un. vas de argint la bijutier pentru a-i lipi mânerul. Mergând pe stradă, s-a întâlnit cu Moira Davidson, pe care o cunoştea de mică. S-a oprit şi a întrebat-o despre mama ei, apoi i-a zis:

— Draga mea, îl cunoşti pe comandantul Towers, americanul, nu-i aşa?

— Da, îl ştiu destul de bine. Şi-a petrecut un weekend la noi de curând.
—: Crezi că e nebun? Poate că toți americanii sunt nebuni, ştiu şi eu...
Fata a zâmbit.
—.Nu-i mai nebun decât noi ceilalți, în ziua de azi. Dar ce a făcut?
— Încearcă să cumpere un băț Pogo de la „Simmonds." Moira a devenit brusc atentă.
— Un băț Pogo?
— Draga mea, dintre toate locurile, auzi unde a încercat, la „Simmonds"! De parcă ei ar vinde aşa ceva acolo. Se pare intrat şi a cumpărat cea mai frumoasă brățară, pentru care a plătit un preț fabulos. Nu cumva a luat-o pentru tine?
— Nu cred. Nu pare să fie genul lui.
— Ei. nu se ştie niciodată cu bărbații ăştia. Poate că o să-ți facă un cadou surpriză.
— Şi ce-i cu bățul Pogo?
— Păi, după ce a cumpărat brățara, l-a întrebat pe domnul Thompson— tânărul ăla blond "şi simpatic— dacă nu ştie de unde ar putea să cumpere un băț Pogo. A spus că dorea să-l dăruiască unei fetițe.
— Şi ce-i rău în asta? a întrebat calmă Moira. Ar fi un. cadou potrivit pentru o fetiță.
— Presupun că da. Totuşi pare un lucru atât de caraghios, cumpărat de un comandant de submarin. Şi dintre toate locurile, tocmai la „Simmonds"!
— Probabil că-i face curte unei văduve bogate, care are o fetiță, a spus Moira. Brățara pentru mamă şi bățul Pogo pentru fiică. Ce-i rău în asta?
– * Nimic, a clătinat din cap doamna Fraser. Numai că noi crezusem că-ți face curte ție.
— Ei, aici ați greşit, a spus fata. Eu îl curtez pe el. S-a întors. Trebuie să plec acum. Mi-a făcut plăcere să ne întâlnim. Am să-i spun mamei.
S-a îndepărtat, dar problema bățului Pogo i-a rămas în minte. În după-amiaza aceea s-a interesat chiar ea cum stăteau * lucrurile prin magazine şi a descoperit că, într-adevăr, astfel de

jucării nu se găseau. Dacă Dwight îşi dorea să cumpere un băț Pogo, urma să aibă dificultăți ca să facă rost de unul.

Toată lumea avea câte o obsesie în ziua de azi,- desigur— Peter şi Mary Holmes cu grădina de legume, tatăl ei cu ferma. John Osborne cu. maşina de curse, sir Douglas Froude cu vinul Porto al clubului, iar acum Towers cu bățul Pogo. Obsesia lui Mcira era, probabil, chiar Dwight Towers. Toți deveniseră excentrici, înaintând pe muchia nebuniei, ceva născut din natura vremurilor în care trăiau.

Moira ar fi vrut să-l ajute pe comandant, dar ştia că trebuia să abordeze problema cu multă grijă. Când a ajuns acasă în seara aceea, s-a dus în magazie şi a scos de acolo vechiul ei băț Pogo, ştergându-l de praf. Mânerul de lemn putea fi şmir-gheluit şi lustruit din nou de un bun meseriaş, deşi umezeala lăsase pete întunecate în lemn. Rugina mâncase însă adânc din părțile metalice şi reazemul de picior era parțial distrus. Nici o cantitate de vopsea nu-l putea face să arate ca nou şi copilăria ei i se părea destul de apropiată ca să-i trezească dezgust la gândul unei jucării de mâna a doua. Nu acesta era răspunsul."

L-a Întâlnit pe Dwight marți seara ca să meargă la film. aşa cum plănuiseră. Când se aflau la cină, Moira l-a întrebat cum mergeau treburile cu submarinul.

— Nu prea rău, a răspuns bărbatul. Vom căpăta un al doilea aparat de regenerare electrolitică, care să lucreze în paralel cu cel pe care îl avem. Aş spune că treaba s-ar putea termina mâine noapte şi joi am putea face un test pe mare. Cam la sfârşitul săptămânii probabil că vom pleca.

— Aparatul ăla e important?

— Va.trebui să călătorim în submersiune multă vreme, a zâmbit el. Nu mi-ar plăcea să rămân fără aer şi să fiu nevoit să ies la suprafață în zona radioactivă, ori să mă sufoc.

— Aşadar e un fel de aparat de rezervă? El a aprobat din cap.

— Suntem foarte norocoşi că l-am obținut. L-au găsit în depozitele marinei din Fremantle.

Dwight a părut absent în seara aceea. »A fost curtenitor cu ea, totuşi Moira a simțit că se gândea la altceva. A încercat de mai multe ori în timpul cinei să-i trezească interesul, fără să reuşească. La fel s-a întâmplat şi la cinematograf: el s-a prefăcut că-i place filmul şi a încercat s-o facă să se simtă bine,

dar se vedea că era o atitudine de complezență. Fata şi-a spus că nici nu se putea aştepta la altceva din partea lui, din moment ce urma să plece într-o asemenea călătorie.

După film, au pornit pe străzile pustii, îndreptându-se spre gară. Când mai aveau doar puțin de mers, Moira s-a oprit în dreptul unei arcade întunecoase, unde puteau vorbi în linişte.

— Stai o clipă, Dwight. a spus ea. Vreau să te întreb ceva.

— Sigur. Dă-i drumul.

—1 Te îngrijprează ceva, nu-i aşa? , 1 /

— Nu chiar. Mi-e teamă că n-am fost o companie prea agreabilă în seara asta.

— E în legătură cu submarinul?

— Nu, scumpo, ți-am spus că nu-i nimic periculos. E pur şi simplu o misiune ca oricare alta.

— Atunci nu cumva e vorba de un băț Pogo? El a privit-o uimit, în semiîntuneric.

— Cum ai aflat de asta?

— Am spionii mei, a chicotit Moira. Ce i-ai cumpărat bă-iatului?

— O undiță. După o pauză, Dwight a adăugat: presupun că mă crezi nebun.

Ea a negat din cap. "— Nu. Ai făcut rot de un băț Pogo?

— Nu. Se pare că nu se mai găsesc.

— Ştiu.

Au rămas tăcuți o vreme.

— M-am uitat la al meu, a spus ea. Ți-l pot oferi, dacă vrei. E cam vechi şi părțile metalice sunt ruginite. Încă funcționează, dar nu cred că va putea fi transformat într-un cadou prea drăguț.

El a încuviințat.

— Am observat. Cred că va trebui să renunțăm. Dacă voi avea timp înainte de a pleca în voiaj, am să vin să cumpăr altceva. '

— Sunt sigură că vei face rost până la urmă de un băț Pogo. Probabil că se fabrică pe undeva prin împrejurimi, în Melbourne sau oricum aici, în Australia. Problema e să găseşti unul în timp util.

— Lasă, a spus bărbatul. A fost ~doar o idee trăznită de-a mea. Nu e aşa de important.

— Ba e important, a zis Moira. E important pentru mine. A lidicat capul. Ți-aş putea găsi unul până o să te întorci. Am s-o fac, chiar dacă ar trebui să-l construiesc cu mâna mea. Ştiu că nu-i chiar ceea ce-ți doreşti, dar lasă-mă să încerc?

— E foarte drăguț din partea ta, a spus el" răguşit. I-aş putea spune lui Helen că urmează să i-l aduci tu.

— S-ar putea s-o fac. Oricum, o să-l am cu mine atunci când ne vom întâlni din nou.

— Poate va fi nevoie să-l aduci un drum lung.

— Nu-ți face griji, Dwight, o să-l am cu mine atunci când ne vom întâlni.

Sub arcada întunecată, el. a cuprins-o în brațe şi a sărutat-o.

— Asta-i pentru promisiune, i-a zis încet. Și pentru tot restul, Sharon nu s-ar supăra pe mine c-o fac. E de la noi amândoi.

CAPITOLUL ŞASE

Douăzeci şi cinci de zile mai târziu, submarinul american Scorpion se apropia de primul obiectiv al călătoriei. De zece zile era în submersiune. la treizeci de grade sud de Ecuator. Se apropiase de țărm, pe lângă insula San Nicolas, în dreptul Los Angeles-ului, şi dăduse un ocol larg oraşului, fără să fie amenințat de mine. Plecase apoi spre Santa Rosa şi urmase coasta la vest de Santa Barbara; de acolo o luase spre nord. navigând la adâncimea periscopului, cam la trei kilometri de țărm. Se aventurase cu grijă în golful Monterey. inspectase portul cu ambarcațiuni de pescuit, neobservând nici un semn de viață pe țărm şi aflând prea puține lucruri. Radioactivitatea era ridicată, aşa că au socotit că e mai prudent să rămână în submersie.

Au inspectat San Francisco de la opt kilometri de Golden Gate, dar n-au aflat decât că podul fusese doborât. Turnul de susținere de la capătul sudic părea să fi fost răsturnat. Clădirile vizibile de pe mare, din jurul parcului Golden Gate, suferiseră mult din cauza exploziilor. Nici una nu părea locuită. N-au zărit nici un fel de mişcare, iar nivelul radiației făcea foarte puțin probabil ca viața să mai poată exista în zonă.

Au rămas acolo câteva ore, fotografiind prin periscop şi inspectând perimetrul, atât cât se putea. S-au întors spre sud. până în golful Half Moon şi s-au apropiat de coastă până la mai puțin de un kilometru, ridicându-se la suprafață şi lansând

apeluri prin stația de amplificare. Casele de'aici nu păreau afectate, totuşi nu exista nici un semn de viață la țărm. Au staționat până la apusul soarelui, apoi s-au îndreptat către nord, ocolind Point Reyes şi continuâpd să înainteze de-a lungul coastei, la cinci-şase kilometri de țărm.

De când traversaseră Ecuatorul, luaseră obiceiul să iasă la suprafață la fiecare cart, ca să obțină maximum de înălțime a antenei şi să asculte transmisiunile radio din Seattle. Le auziseră o dată la cinci grade latitudine nordică. Transmisia continuase patruzeci de minute, fără nici un sens perceptibil, apoi se oprise. De atunci n-o mai auziseră. În seara aceea, undeva în zona Fort Bragg, ei au ieşit la suprafață pe o mare agitată, sub un vânt care bătea dinspre nord-vest şi, imediat ce au pus în funcțiune scanner-ul, au auzit din nou semnalele. De data asta, au putut să le localizeze foarte bine.

Dwight s-a aplecat peste harta de navigație, cu locotenentul Sunderstrom. În vreme ce căuta să localizeze transmisiunea.

— Santa Maria, a spus el. Se pare că ai avut dreptate. A stat şi a ascultat sunetele fără rost.

— Sunt semnale întâmplătoare, a rostit locotenentul în cele din urmă. Nu transmite cineva, nici măcar cineva care habar n-are de radio. E pur şi simplu la întâmplare.

— Aşa se pare. Totuşi acolo există energie. Şi unde există energie sunt şi oameni.

— Nu-i absolut necesar, domnule, a observat locotenentul.

— Ştiu, s-ar putea să fie vorba de energie hidroelectrică. Dar. la naiba, turbinele alea nu pot funcționa atâta timp fără întreținere.

— Ba da, domnule. Unele dintre ele sunt nişte utilaje foarte fiabile.

Dwight a mormăit ceva şi s-a întors către hărți.

— Vreau să ajungem la Capul Flaterry în zori. O să mergem mai departe ca şi până acum, o să ne relevăm poziția la amiază şi o să corectăm viteza. Dacă va fi cazul, o să trecem la adâncimea periscopului, astfel încât să putem goli rezervoarele dacă o să întâlnim vreun obstacol. Poate că ne vom putea îndrepta direct către Santa Maria. Sau poate,că nu. Dacă reuşim, eştr gata să te duci pe țărm? ' *

— Sigur, a încuviinţat locotenentul. Chiar mi-ar plăcea să ies puţin din navă.

Dwight a zâmbit. Se aflau în imersiune de unsprezece zile. Deşi sănătatea echipajului era bună, toţi sufereau de tensiune nei-voasă.

— Să ţinem pumnii strânşi şi să sperăm că vom izbuti.

— Ştiţi ceva? a zis locotenentul. Dacă nu vom putea trece prin strâmtoare, poate am să izbutesc eu.

. A dat la iveală o hartă. - -.

— Dacă ajungem în portul Grays, aş putea debarca la Hoquiam sau Aberdeen. Drumul ăsta duce drept în Bremerton şi Santa Maria.

— Până acolo sunt peste o sută cincizeci de kilometri.

— Aş putea face rost de o maşină. Comandantul a clătinat din cap.

— Trei sute de kilometri într-un costum antiradiaţie, cu o maşină iradiată, într-o zonă fierbinte, nu-i practic. Ai rezervă de aer doar pentru două ore. Ştiu că ai putea lua rezervoare suplimentare, dar nu-i practic.' Te-am pierde, într-uri fel sau altul. Oricum, nu-i chiar aşa important.

S-au scufundat şi au continuat drumul. Când au ieşit din nou la suprafaţă, patru ore mai târziu, transmisia încetase - Au continuat către nord toată ziua următoare, majoritatea timpului la adâncimea periscopului. Problema moralului echipajului devenea acum importantă pentru comandant. Se vedea că stătuseră multă vreme închişi: nu mai putuseră să prindă nici un post de radio care să-i destindă, iar de înregis-trările pe care le transmiseseră ei prin difuzoare se plictisiseră repede. Ca să-i stimuleze şi să le dea un subiect de discuţie, Towers a permis accesul liber la periscop oricui dorea să pri-vească, deşi nu era mare lucru de văzut. Totuşi coasta aceea stâncoasă era ţara lor de origine şi priveliştea unei cafenele cu un Buick parcat. În faţă părea îndeajuns să le stimuleze lungi conversaţii.

La miezul nopţii au ieşit la suprafaţă, ca de obicei, la gura râului Columbia. Locotenentul Benson tocmai venea să-l schimbe pe căpitanul Farrell. Căpitanul a ridicat periscopul şi a privit, răsucindu-l încet. Apoi s-a întors repede către celălalt ofiţer.

— Du-te şi cheamă-l pe comandant. Sunt lumini la țărm, treizeci sau patruzeci de grade tribord.

Peste un minut sau două, priveau pe rând prin periscop şi studiau harta. Peter şi John Osborne erau şi ei prezenți. Dwight s-a aplecat asupra hărții împreună cu ofițerul de cart.

— Pe partea dinspre Washington a intrării, a spus el. Undeva în zona Long Beach şi Ilwaco. Nu-i în statul Oregon.

În spatele lui, locotenentul Sunderstrom a spus:

— E vorba de hidroelectricitate.

— Probabil. Dacă sunt lumini, asta ar putea explica multe.

S-a întors către cercetător.

— Care-i nivelul radiației în exterior; domnule Osborne?

— Treizeci pe roşu, domnule.

Comandantul a încuviințat din cap. Valoarea era prea mare ca să permită viața, deşi nu atingea un nivel imediat letal: în ultimele cinci sau şase zile, fuseseră foarte puține schimbări. S-a îndreptat spre periscop şi a rămas acolo multă vreme. Nu dorea să se apropie de țărm în timpul nopții.

— Bine, a spus în cele din urmă. Vom continua ca şi până acum. Consemnează asta în jurnal, domnule Benson.

S-a întors la culcare. Ziua următoare avea să fie una agitată. Trebuia să se odihnească. În intimitatea micii sale cabine, a deschis seiful unde îți ținea registrele confidențiale şi a scos brățara; strălucea în lumina artificială. O să-i placă lui Sharon. A pus-a cu grijă în buzunarul de la piept al uniformei, apoi s-a întors în pat şi a adormit cu mâna pe undiță.

Au ieşit din nou la suprafață la ora patru dimineața, chiar înaintea zorilor, puțin în nordul portului Grays. Nu se vedeau lumini la țărm, însă, deoarece în zona respectivă nu existau oraşe şi erau puține drumuri, nu puteau trage o concluzie. Au coborât la adâncimea periscopului şi au continuat. Când Dwight a intrat în postul central, la ora şase. prin periscop se vedea o zi luminoasă şi echipajul de cart, privea pe rând țărmul dezolant. A mers la micul dejun şi apoi a stat să fumeze la masă, studiind harta zonei minate, pe care deja o ştia foarte bine, şi intrarea în strâmtoarea Juan de Fuca. de care îşi amintea perfect.

La şapte patruzeci şi cinci, ofițerul de cart i-a raportat că se apropiau de Capul Flattery. Comandantul şi-a stins țigara.

— Bine. a încuviinţat el. Dă-i înainte! Direcţia este zero-şapte-cinci. Cincisprezece noduri.

Zumzetul motoarelor a scăzut pentru prima oară în trei săptămâni; în interiorul submarinului liniştea relativă era aproape apăsătoare. Toată dimineaţa şi-au croit drum prin strâmtoare, între Canada şi Statele Unite, privind mereu prin periscop. studiind hărţile şi schimbând cursul de mai multe ori. Au observat puţine schimbări la ţărm. cu excepţia unui loc pe insula Vancouver, lângă râul Jordan. unde o suprafaţă uriaşă de pe versanţii sudici, ai muntelui Valentine părea carbonizată în urma unei explozii. Au apreciat că zona avea cam unsprezece kilometri lungime şi opt kilometri lăţime. Acolo nu creştea nici un fel de vegetaţie, deşi suprafaţa părea neatinsă.

— Probabil că a fost o explozie aeriană, a zis comandantul luându-şi privirea de la periscop. Vreo rachetă teleghidată o fi atins o bombă în cădere.

Pe măsură ce se apropiau de zone mai poluate, existau mereu unu-doi oameni care aşteptau să privească prin periscop, de îndată ce ofiţerii renunţau la el. Curând după prânz se aflau în zona portului Townsend şi porneau către sud, spre Puget Sound. Au continuat trecând de insula Whidbay şi după amiază s-au apropiat de continent, în dreptul orăşelului Edrnonds, la douăzeci şi cinci de kilometri nord de centrul oraşului Seattle. Trecuseră cu bine de zonele minate. De pe mare. locul părea neatins, dar nivelul de radiaţie continua să fie ridicat.

Comandantul a studiat zona prin periscop. Dacă detectorul Geiger funcţiona corect, nimeni n-ar fi putut supravieţui acolo mai mult de câteva zile. Însă totul părea atât de normal în soarele de primăvară, încât aveai sentimentul că trebuiau să existe şi oameni. Nu părea să fie nici măcar geamuri sparte la ferestre. A întors privirea.

— Stânga zece, şapte noduri, a spus el. O să ne apropiem de ţărm şi o să emitem -nişte semnale prin staţia de amplificare. *.

I-a predat comanda ofiţerului de cart şi a ordonat să se pregătească difuzoarele. Farrell.a adus submarinul la suprafaţă, cam la o sută de metri de dană şi a privit ţărmul.

Un ofiţer l-a atins pe umăr.

— Poate şi Swain să arunce o privire, domnule? a întrebat el. Asta e-oraşul lui natal.

Ralph Swain era operator radar.

— Bineînțeles.

S-a dat la o parte şi Swain s-a apropiat de periscop. A stat acolo multă vreme, apoi a ridicat capul.

— Ken Puglia are farmacia deschisă. Uşa e dată de perete şi obloanele sunt ridicate, dar şi-a lăsat reclama de neon aprinsă. Ken n-are obiceiul s-o lase aprinsă în timpul zilei.

Ofițerul l-a întrebat:

— Ai observat vreo mişcare, Ralph? Operatorul radar s-a aplecat din nou deasupra periscopului.

— Nu. E o fereastră spartă la casa doamnei Sullivan, la etaj.

A mai privit câteva minute, până ce ofițerul de cart l-a atins pe umăr'şi a preluat periscopul. El s-a întors către cei-l-ti-

— Ți-ai văzut casa,.Ralphie ? s-a interesat şeful de echipaj.

— Nu. Nu se vede de pe mare. E pe bulevardul Rainier, dincolo de Safeway. S-a foit nervos. N-am observat nici G schimbare. Totul pare la fel.

Locotenentul Benson a luat microfonul şi a început să vorbească prin stație către țărm.

— Aici submarinul american Scorpion care cheamă Edmonds. Submarinul american Scorpion cheamă Edmcnds! Dacă ne aude cineva să vină pe țărm, la debarcaderul din capătul străzii Main. Submarinul american cheamă Edmonds!

Ralph a părăsit postul central. Towers s-a apropiat de periscop, a dat la o parte un marinar şi a privit țărmul. Oraşul se găsea pe o pantă care începea de pe faleză, astfel încât casele se vedeau foarte bine. După o vreme, s-a îndepărtat de periscop.

— Nu pare să se fi întâmplat mare lucru acolo, a spus el. Am crezut că zona asta, în care uzina Boeing reprezenta o posibilă țintă, a fost rasă.

— Apărarea antiaeriană a fost foarte puternică, a explicat Farrell. Au avut toate rachetele posibile.

— Aşa e. Însă uite că inamicul a ajuns până la San Francisco.

— Nu pare să fi trecut pe aici, N-am zărit decât explozia aceea aeriană în dreptul strâmtorii.

Dwight a aprobat din cap. *i*

– Ai văzut reclama aprinsă deasupra farmaciei? A tăcut câteva clipe, apoi a adăugat: o să mai facem apeluri o vreme— hai să zicem jumătate de oră.

— În ordine, domnule.

Comandantul s-a îndepărtat de periscop şi l-a dat în primire ofițerului de cart. apoi a ordonat ca nava să rămână pe poziție. Locotenentul a continuat să facă apeluri prin stație. Dwight şi-a aprins o țigară şi s-a aplecat din nou deasupra hărților-. În curând şi-a stins țigara şi s-a uitat la ceas.

De undeva din față, a răsunat un sunet metalic. Comandantul s-a întors şi a privit în jur. O clipă mai târziu s-a auzit o altă zăngănitură, urmată de paşi pe puntea de deasupra lor. S-au auzit oameni alergând pe culoar şi locotenentul Hirsch a apărut în cabină.

— Swain a ieşit prin tambuchiul camerei-eduză. domnule. Acum e afară, pe punte.

Dwight şi-a muşcat buza. /

— Ați închis tambuchiui?

— Da, domnule. Am verificat. Comandantul s-a întors către şeful de echipaj.

— Pune câte o santinelă la tambuchiurile de la pupa şi prova.

Chiar în clipa când Mortimer se îndepărta în fugă, s-a auzit un plescăit în apă.

— Încearcă să vezi ce face, i-a spus Dwight lui Farrell. Ofițerul a coborât periscopul, l-a fixat corespunzător şi a început să cerceteze în jur.

— De ce nu l-a oprit nimeni? l-a întrebat comandantul pe Hirsch.

— Probabil că a făcut-o prea repede. A venit dinspre pupa şi s-a aşezat jos, rozându-şi unghiile. Nimeni nu-i acorda nici o atenție. Eu mă aflam la prova şi nu l-am văzut. Până să se dezmeticească băieții, el a intrat în camera-eduză, a închis uşa şi a deschis tambuchiui care dădea afară. Nimeni n-a mai vrut să alerge după el acolo.

Dwight a încuviințat din cap.

— Bineînțeles. Depresurizează camera-eduză, apoi intră şi vezi dacă tambuchiui e bine închis.

De la periscop, Farrell a zis:

— Îl văd acum. Înoată către debarcader.

Dwight s-a aplecat şi a văzut la rândul lui omul care înota. S-a ridicat şi a vorbit cu locotenentul Benson, aflat la microfonul staţiei de amplificare. Locotenentul a apăsat pe butonul de volum şi a spus:

— Swain, ascultă! Înotătorul s-a oprit, călcând apa.

— Comandantul îţi ordonă să te întorci pe navă. Dacă vei veni imediat, te va lua la bord şi-ţi va oferi şansa de a fi decontaminat. Trebuie să te întorci imediat!

Prin difuzorul aflat deasupra mesei cu hărţi, ei aii auzit răspunsul:

— Duce-ţi-vă dracului!

Un zâmbet uşor a fluturat pe buzele comandantului. S-a aplecat din nou către periscop şi l-a văzut pe fugar înotând, apoi urcând scara debarcaderului.

— Ei, asta e, a remarcat Dwight. S-a întors spre John Osborne, care se afla lângă el. Cât timp crezi că va rezista?

— O vreme n-o să simtă nimic, a spus cercetătorul. Pro babil mâine seară, va începe să vomite. După aceea... nimeni nu mai ştie. Depinde de constituţia fiecărui individ.

— Trei zile? O săptămână?

— Cam aşa. Nu cred că ya rezista mai mult din cauza nivelului radioactivităţii.

— Şi noi am fi în siguranţă dacă l-am lua înapoi... până când?

— N-am nici o experienţă în privinţa asta, dar după câteva ore toate excreţiile lui vor fi contaminate. N-am putea garanta siguranţa echipajului dacă am avea un bolnav la bord.

>> Dwight a ridicat periscopul şi l-a privit pe fugar. L-a văzut apropiindu-se de farmacie şi uitându-se înăuntru. Apoi a dispărut din vedere după un colţ.

— Se pare că n-are nici o intenţie de a se întoarce, a remarcat comandantul. A lăsat periscopul ofiţerului de cart.

— Opreşte staţia de amplificare. Ne îndreptăm către Santa Maria, în mijlocul semnalului. Zece noduri.

În submarin, s-a lăsat o linişte mormântală, întreruptă doar de ordinele date, de murmurul turbinelor şi de bâzâitul motoarelor direcţionale. Towers a pornit greoi către cabina lui şi Peter l-a urmat.

— Nu veţi încerca să-l aduceţi înapoi, domnule? l-a întrebat. M-aş putea duce eu la ţărm într-un costum antiradiaţie.

Dwight i-a aruncat o privire scurtă.

— Este o ofertă amabilă, căpitane, dar nu o voi accepta. M-am gândit şi eu la asta. Să zicem că trimitem la țărm încă doi oameni ca să-l prindă. Mai întâi însă va trebui să-l găsim. Poate că vom fi nevoiți să rămânem aici patru sau cinci ore şi apoi nu vom şti dacă n-o să riscăm viețile celor de pe navă aducându-l înapoi la bord. Poate că el a mâncat sau a băut ceva contaminat.

S-a oprit. După câteva clipe a continuat:

— În această misiune vom fi sub apă şi vom trăi cu aer recircula.t timp de douăzeci şi şase, poate douăzeci şi opt de zile. Unii dintre noi se vor simți cam rău. Să-mi spui în ultima zi dacă ți-ar plăcea să întârzii încă patru sau cinci ore pentru că am pierdut vremea aici cu Swain.

— Am înțeles, domnule. M-am gândit doar că aş fi dorit să pot fi de ajutor.

— Sigur, apreciez oferta. Ne vom întoarce aici diseară. sau mâine în zori. O să ne oprim puțin şi o să-l strigăm prin stația de amplificare.

Comandantul s-a înapoiat în postul central şi s-a aşezat lângă ofițerul de cart, aruncând la răstimpuri câte o privire prin periscop. S-au apropiat de intrarea în canalul Lake Washinghton, supraveghind țărmul, au ocolit Fort Lawton şi s-au oprit lângă docurile din golful Elliott, în dreptul oraşului.

Oraşul părea intact. Au observat un culegător de mine şi cinci sau şase vase comerciale. Majoritatea ferestrelor din clădirile înalte din centrul oraşului, erau întregi.. Nu s-au apropiat mai mult, temându-se de vreun obstacol submarin, dar atât cât puteau vedea prin periscop, oraşul nu pățise absolut nimic, cu excepția faplului că nu mai existau oameni. Multe lumini electrice şi reclame de neon erau aprinse.

De la periscop, Farrell i-a spus comandantului:

— A fost într-o poziție defensivă foarte bună, domnule. 'Mai bună decât San Francisco. Uscatul peninsulei Olympic sc întinde mult către vest, cam o sută cincizeci de kilometri.

— Ştiu, a spus Towers Au avut o mulțime de rachete teleghidate acolo, ca un baraj.

N-aveau de ce să mai rămână acolo, aşa că au ieşit din golf şi au pornit către sud-vest, spre insula Santa Maria; deja puteau

vedea turnurile care susţineau uriaşele antene. Dwight l-a chemat pe locotenentul Sunderstrom în cabina lui.

— Eşti gata să pleci? l-a întrebat.

— Totul e pregătit, a încuviinţat ofiţerul radio. Trebuie doar să-mi pun costumul.

— Perfect! Misiunea ta e pe jumătate încheiată deja, pentru că acum ştim că mai există electricitate. Şi suntem aproape al naibii de siguri că nu sunt supravieţuitori, deşi nu putem băga mâna în foc. Pun pariu că vei descoperi că transmită torul ăla nu-i decât un accident de cine ştie ce soi. Dacă ar fi fost vorba numai să descoperi ce anume accident produce acele semnale, n-aş fi riscat nava şi nici pe tine. Ai priceput?

— Am priceput, domnule.

— Acum ascultă-mă atent! Ai în butelii aer pentru două ore. Vreau să fii înapoi pe navă într-o oră şi jumătate, gata decontaminat. N-o să ai un ceas la tine. Am să-ţi măsor eu timpul de aici. O să sun din sirenă la fiecare sfert de oră. Când sun o dată, înseamnă că eşti plecat de un sfert de oră, când sun de două ori. a trecut o jumătate de oră şi aşa mai departe. Când ^uzi patru semnale, începi să termini. Când auzi cinci semnale, laşi totul, orice-ar fi, şi te întorci aci. Înainte de al şaselea semnal trebuie să fii înapoi în camera-ecluză. E clar?

. — Foarte clar, domnule..' - — Bine. Nu vreau ca misiunea asta să fie compromisă, mai ales acum. Vreau să te întorci la bord teafăr. De fapt, nu te-aş trimite deloc, pentru că ştim acum cam tot ce ai putea descoperi, dar i-am promis amiralului că vom trimite pe cineva la ţărm ca să investigheze. Nu vreau să-ţi asumi riscuri inutile. Prefer să te am înapoi la bord, chiar dacă nu vom, descoperi întreaga poveste a semnalelor misterioase. Singurul lucru care ţi-ar justifica asumarea unor riscuri, ar fi să găseşti ceva semne de viaţă.

— Înţeleg asta, domnule.

— Să nu aduci nici un suvenir de la ţărm. Singurul lucru care trebuie să se întoarcă pe navă eşti tu, gol-goluţ.

Comandantul s-a întors în postul central şi ofiţerul radio a plecat. Submarinul şi-a făcut drum înaintând cu grijă către Santa Maria, cu carena puţin ridicată deasupra apei, în soarele luminos al după-amiezii de primăvară, gata să oprească motoarele şi să delesteze imediat dacă ar fi întâlnit vreun ob-

stacol. Au înaintat cu viteză minimă şi, abia pe la cinci după-amiaza, s-au oprit lângă debarcaderul insulei, la mică adâncime.

Dwight s-a dus şi l-a găsit pe locotenentul Sunderstrom fumând o ţigară, îmbrăcat în costumul special, încă fără cască şi fără butelie de oxigen în spinare.

— Gata, amice, a spus Towers. Dă-i dinamul!

Tânărul şi-a stins ţigara şi s-a ridicat, în vreme ce doi oameni i-au potrivi* casca pe cap şi buteliile în spate. El a testat aerul, a aruncat o privire indicatorului de presiune, a ridicat degetul mare în semn de aprobare şi a urcat în camera-ecluză, închizând uşa după el.

Ajuns pe punte, s-a întins şi a respirat adânc, bucurân-du-se de lumina soarelui şi de faptul că ieşise în sfârşit afară. Apoi a ridicat tambuchiui suprastructurii şi a dat la iveală barca pneumatică; a rupt benzile de plastic care o sigilau, a desfăcut-o şi a apăsat pe levierul de aer. comprimat ca s-o umfle. A coborât apoi barca pe apă şi a împins-o cu rama către scările din spatele turnului de la pupa. A coborât pe ele şi s-a îndepărtat de submarin.

Barca era greu de manevrat cu o singură ramă şi bărbatului i-au trebuit zece minute să ajungă la debarcader. S-a grăbit să urce scara. În vreme ce se pregătea să suie pe ţărm, a auzit un semnal de sirenă. S-a întors, a fluturat din mână şi a continuat să înainteze.

A ajuns la nişte clădiri cenuşii ce păreau un fel de magazii. Pe un perete exterior exista un întrerupător electric. L-a declanşat şi un bec de deasupra lui s-a aprins. A apăsat din nou întrerupătorul şi becul s-a stins. A ajuns în dreptul unei latrine. S-a oprit, a traversat drumul şi a privit înăuntru. Un trup îmbrăcat în kaki zăcea jumătate în afară jumătate înăuntru, foarte descompus. Nu era mai mult decât se aştepta să vadă, dar priveliştea era îngrozitoare. L-a părăsit şi a pornit mai departe pe drum.

Şcoala de Comunicaţii îşi avea sediul în dreapta, într-o clădire separată. Aici se găseau instalaţiile pe care le cunoştea, dar nu asta venise să vadă. Biroul de Codificări se afla undeva în stânga şi alături trebuia să fie şi biroul principal de transmisiuni.

A intrai în clădirea de cărămidă ce adăpostea Biroul de Codificări şi a încercat uşile de pe hol. Toate erau încuiate, cu excepția a două, care dădeau spre toalete. Acolo n-a mai intrat.

A ieşit afară şi a privit împrejur. Un transformator cu multe fire şi izolatoare i-a atras atenția şi a urmat cablurile până la altă clădire cu două etaje. Pe măsură ce se apropia, a auzit murmurul unui motor electric; în acelaşi timp, sirena submarinului a sunat de două ori.

Când semnalele s-au întrerupt, Sunderstrom a auzit din nou zumzetul motorului şi l-a urmat. Convertizorul care funcționa nu era foarte mare, probabil în jur de cincizeci de kilowați. Pe tabloul de comandă, acele instrumentelor păreau stabilizate, dar un indicator de temperatură trecuse în sectorul roşu al cadavrului. Maşinăria funcționa cu un zgomot suspect, dincolo de zumzetul obişnuit. Locotenentul şi-a dat seama 'că nu avea să mai meargă multă vreme.

A părăsit locul şi a intrat în clădirea cu birouri. Aici toate uşile erau descuiate, unele dintre ele chiar deschise. Încăperile de la parter păreau să fie ale administrației. Tot felul de hârtii zăceau pe podea, ca nişte frunze moarte, suflate de vânt. Într-una din camere lipsea tocul unei ferestre şi apa de ploaie făcuse stricăciuni. A traversat odaia şi a privit pe fereastră. Tocul zăcea la pământ, smuls din perete.

A urcat la etaj şi a găsit biroul principal de transmisiuni. Era alcătuit din două încăperi, fiecare cu echipament radio. Unul din aparate era mort. cu toate instrumentele la zero..

Celălalt se afla lângă fereastra cu tocul de asemenea smuls, căzut pe birou. Un capăt al cadrului ferestrei era ieşit în afara clădirii şi se clătina în briza uşoară. Unul din colțurile de sus se sprijinea pe o sticlă răsturnată de coca-cola aflata de pe birou. Butonul pentru transmisiuni se afla chiar sub tocul de lemn care, în poziție instabilă deasupra lui, se legăna în vânt. Locotenentul a întins mâna şi l-a atins cu.mănuşa. Tocul ferestrei s-a mişcat, a apăsat butonul pentru transmisiuni, iar un ac indicator â tremurat. Bărbatul şi-a retras mâna şi acul a revenit la poziția inițială. Una dintre misiunile submarinului Scorpion fusese îndeplinită. Asta veniseră să vadă. străbătând un drum de cincisprezece mii de kilometri, asta stârnise atâtea eforturi şi atenție în Australia, de cealaltă parte a lumii.

A ridicat tocul ferestrei de pe pupitrul transmiţător şi l-a pus cu grijă pe podea. Lemnul n-avea stricăciuni, putea fi reparat şi montat la loc destul de simplu. Apoi s-a aşezat la pupitru şi, cu mâna înmănuşată, a început să transmită clar în engleză:

„Aici Santa Maria. Raportează submarinul american Scorpion. Nici un semn de viaţă. Terminat."

A repetat de mai muite ori mesajul şi în acest timp sirena submarinului a sunat de trei ori. Stând acolo, cu mintea pe jumătate ocupată de transmiterea semnalului despre care ştia că va fi în mod sigur recepţionat în Australia, privirea i s-a plimbat prin încăpere. A văzut un carton cu ţigări americane, din care fuseseră scoase doar două pachete, după care el tânjea, însă ordinele comandantului fuseseră stricte. Mai existau câteva sticle de coca-cola. Pe un pervaz 'se afla un teanc de exemplare din revista Saturday Evening Post.

S-a oprit din transmis după vreo zece minute. La sfârşit, a adăugat cuvintele: „Transmite locotenent Sunderstrom. La bord totul e bine. Continuăm drumul spre nord, către Alaska. Acum decuplez staţia. Terminat."

A luat mâna de pe buton şi s-a lăsat pe spate în scaun. Dumnezeule, toate aparatele acelea făcuseră o treabă formidabilă. Aproape doi ani fără nici o întreţinere sau reparaţie şi încă funcţionau perfect! S-a ridicat şi a închis trei întrerupătoare. Apoi a ocolit echipamentul, a deschis un panou şi a citit numele fabricantului aparaturii; i-ar fi plăcut să-i trimită) scrisoare de felicitare.

A aruncat din nou o privire cartonului de Lucky Strike, dar comandantul avea dreptate, desigur; probabil că erau ira-cfLate şi fumatul lor îrţsemna moarte sigură. Le-a părăsit cu regret şi a coborât la parter. S-a îndreptat către uzina electrică, unde funcţiona convertizorul, a inspectat cu grijă tabloul de comandă şi a apăsat două butoane. Maşinăria s-a oprit în-cet-încet. Bărbatul a privit-o până când s-a stins de tot. Făcuse o treabă grozavă. Nu putea suporta s-o lase mergând până ce avea să se defectele.

Sirena s-a auzit sunând de patru ori. Terminase toată treaba. Mai avea un răgaz de un sfert de ceas. Erau atâtea lucruri de explorat şi nimic de câştigat de pe urma lor... În zonele locuite ştia că va descoperi trupuri ca acela găsit în latrină; nu vroia să

le vadă. În camera codurilor, dacă ar fi spart o uşă, putea descoperi hârtii care i-ar fi interesat pe istoricii din Australia, dar n-avea de unde să ştie peste ce va da şi. Oricum, comandantul îi interzisese să aducă ceva la bord.

S-a întors şi a urcat din nou scările, în biroul de transmisiuni, îi mai rămâneau câteva minute şi el s-a dus direct către exemplarele din Saturday Evening Post. Aşa cum bănuise, erau trei numere apărute după ce Scorpion părăsise Pearl Harbor, înainte de izbucnirea războiului. Le-a frunzărit avid. Conțineau ultimele trei episoade dintr-un serial intitulat,,Doamna şi escrocul." S-a aşezat să citească.

Sirena a sunat de cinci ori şi l-a smuls din lectură înainte să fi apucat să parcurgă jumătate din primul fragment. Trebuia să plece. A ezitat o clipă, apoi a rulat cele trei reviste, punându-le sub braț. Barca pneumatică şi costumul antira-diații aveau să fie contaminate şi trebuiau lăsate în compartimentul special din afara submarinului, pentru a fi spălate de apa de mare. Putea pune revistele în barca dezumflată şi poate că aveau să reziste. Poate că vor putea fi decontaminate, uscate şi citite la întoarcere. A părăsit biroul, închizând uşa cu grijă în spatele lui şi s-a îndreptat către debarcader.

Clubul Ofițerilor nu era departe de chei. Nu-l privise când urcase pe țărm,' dar acum ceva i-a atras atenția şi s-a abătut cam cincizeci de metri către el. Clădirea avea o verandă largă, înăuntrul căreia se desfăşura o petrecere. Cinci bărbați îmbrăcați în kaki, împreună cu două femei stăteau în şezlonguri în jurul unei mese; în briza uşoară, locotenentul a observat fluturarea unei rochii de vară. Pe masă erau sticle şi pahare de modă veche.

Timp de o clipă, a fost înşelat şi s-a apropiat repede. Apoi s-a oprit oripilat, pentru că petrecerea aceea dura de peste un an. S-a întors brusc şi s-a îndreptat către debarcader, nerăbdător acum să ajungă din nou în izolarea, căldura şi securitatea familiară a submarinului.

– Ajuns pe punte, a dezumflat şi a împachetat barca pneumatică, ascunzând revistele în pliuri. Apoi s-a dezbrăcat repede, a pus casca şi costumul în compartimentul special, a închis tambuchiul, l-a securizat şi a coborât în camera-ecluză.

dând drumul la duş. Peste cinci minute a apărut în aerul înăbuşitor şi umed al submarinului.

John Osborne îl aştepta la intrare cu un contor Geiger: l-a găsit necontaminat. Un minut mai târziu, Sunderstrom se afla, cu un prosop în jurul taliei, în fata comandantului, a ofițerului de cart şi a ofițerului de legătură.

— Ți-am recepționat semnalele radio, a spus comandantul. Nu ştiu dacă ele vor fi recepționate şi în Australia... Acum e unsprezece dimineața acolo. Ce părere ai?

— Eu cred că le-au recepționat, a răspuns locotenentul. Acolo e toamnă şi nu sunt multe furtuni electrice.-

Towers l-a trimis să se îmbrace şi s-a întors către ofițerul de cart.

— Vom rămâne aici în seara asta, a spus el. E deja şapte şi o să se întunece înainte să ajungem în zonele minate.

Fără lumini pe care să se poată bizui nu îndrăznea să rişte să înainteze noaptea prin strâmtoarea Juan de Fuca.

— Trebuie să aşteptăm mareea. Soarele răsare la patru şi un sfert— adică la amiază, după ora Greenwich. O să străbatem zona atunci.

Au rămas în noaptea aceea în apele calde ale portului, în dreptul insulei Santa Maria, privind luminile de pe țărm prin periscop. În zori, au manevrat submarinul înapoi şi imediat s-au lovit de un banc de nisip. Din cauza mareei, nivelul apei scăzuse, dar şi aşa conform hărților ar fi trebuit să existe destulă apă sub chilă. Au delestat şi au ieşit la suprafață cu urechile țiuind din cauza reducerii presiunii. Au încercat încă de două ori să scape, cu acelaşi rezultat. În cele din urmă, iritați, s-au hotărât să aştepte fluxul şi, cam pe la ora nouă dimineața, au reuşit să iasă în şenalul principal şi s-au îndreptat spre nord, în marea deschisă.

La ora zece şi douăzeci, locotenentul Hirsch, care se afla la periscop, a anunțat brusc:

— O barcă în față!

Ofițerul de cart a sărit la periscop, a privit o clipă şi a spus:

— Du-te şi cheamă-l pe comandant. Când Towers a apărut, i-a raportat:

— E o barcă cu motor domnule, cu un om în ea.

— Viu?

— Cred că da. Barca se deplasează.

Dwight a trecut la periscop şi a privit, apoi s-a retras., — Cred că e Swain, a spus el calm. Oricine ar fi, omul pescuieşte. Are o barcă cu motor, deci şi combustibil. A ieşit la pescuit.

Ofiţerul de cart a făcut ochii mari.

— Măi să fie!

Comandantul a rămas pe gânduri o clipă.

— Apropie-te. Vreau să vorbesc cu el.

Liniştea s-a aşternut în submarin, întreruptă doar de ordinele ofiţerului de cart. Curând el a oprit motoarele şi a raportat că barca se afla în apropiere. Dwight a' luat microfonul şi, privind prin periscop, a zis:

— Vorbeşte comandantul. Bună dimineaţa, Ralphie. Ce mai faci? Din difuzor, cu toţii au auzit răspunsul:

— Foarte bine, domnule comandant.

— Ai prins vreun peşte?

Marinarul a ridicat un somn către periscop.

— Am prins unul Aveţi grijă, să nu-mi tăiaţi firul undiţei.

În submarin, Dwight a zâmbit şi a spus:

— Mulinează.

— Să merg uşor înainte? a întrebat Farrell.

— Nu, stai pe loc. Se pare că situaţia s-a clarificat.

Au aşteptat, în vreme ce pescarul şi-a pus undiţa în siguranţă, după care a zis:

— Domnule comandant, probabil că mă credeţi ţicnit fiindcă am fugit aşa de pe navă.

— E-n regulă, băiete, i-a răspuns Dwight. Ştiu cum e. Totuşi, nu intenţionez să te iau la bord. Trebuie să mă gândesc la restul echipajului.

— Bineînţeles, domnule, ştiu asta. Sunt iradiat şi mă ira-diez tot mai tare în fiecare clipă, presupun. Totuşi până acum. mi-a fost bine. Vreţi să-l întrebaţi pe domnul Osborne din partea mea câtă vreme o să mă mai simt aşa?

— Părerea lui e că încă vreo zi-două, apoi o să înceapă să-ţi fie rău.

Din barcă, pescarul a spus:

— Păi, dacă-i ultima, e o zi splendidă. N-ar fi fost jîn-grozitor dacă ar fi plouat?

Dwight a râs.

— Aşa trebuie să iei lucrurile. Spune-mi, ce s-a întâmplat la țărm?

— Toată lumea e moartă aici, domnule, deşi presupun că ştiți asta, M-am dus acasă. Tata şi mama erau morți în pat... Cred că au luat vreun medicament. Am trecut şi pe la prietena mea, era şi ea moartă. Am făcut o greşeală că m-am dus acolo. Nu există nici câini, nici pisici în viață— presupun că au murit şi ei. În rest, pe aici totul e la fel ca înainte. Îmi pare rău că a trebuit să fug de pe navă, dar mă bucur că sunt acasă.

– A făcut o pauză.

— Mi-am găsit maşina, am benzină, am şi barca asta cu motor şi uneltele de pescuit. Și e o zi frumoasă, însorită. Prefer să mor aşa, în propriul meu oraş, decât în septembrie, în Australia.

— Sigur, băiete. Ştiu cum te simți. Ai nevoie de ceva? Noi o să plecăm şi n-o să ne mai întoarcem.

— Aveți cumva la bord nişte pilule de-alea, pe care le poți lua când lucrurile se înrăutățesc?

— Nu, n-am aşa ceva la mine, Ralphie. Dar dacă vrei am să scot un pistol automat pe punte.

Pescarul a clătinat din cap.

— Am şi eu o armă. Am să arunc o privire prin farmacie, când mă întorc la țărm. Poate că găsesc ceva pe-acolo. Dar bănuiesc că pistolul e cel mai bun.

.— Ai mai dori' altceva?

— Mulțumesc, domnule comandant, însă ăm tot ce-mi doresc la țărm. Și totul e pe gratis. Transmiteți-le salutări băieților din partea mea.

— Am s-o fac, amice. Acum noi plecăm. Baftă la pescuit!

— Mulțumesc, domnule. A fost bine sub comanda dumneavoastră şi îmi pare rău că am fugit, de pe navă.

— E-n ordine. Acum fii atent la vârtejul elicelor când o să, pornim. t

S-a întors către ofițerul de cart.

— Porneşte motoarele, căpitane. Drept înainte, cu viteza de zece noduri.

'*

În seara aceea, Mary Holmes a sunat-o pe Moira. Era o toamnă târzie, ploua cu găleata şi vântul sufla în jurul casei din Harkaway.

— Scumpo, a spus Mary, s-a primit un semnal radio de la ei. Sunt bine cu toții.

Fata a rămas cu gura căscată, pentru că vestea era cu totul neaşteptată.

— Cum de au reuşit să recepționeze semnalele?

— Togmai m-a sunat căpitanul Peterson. S-a emis de la o stație misterioasă pe care ei se duseseră s-o investigheze. Locotenentul Sunderstrom a transmis mesajul şi a spus că sunt cu toții sănătoşi. Nu-i minunat?

Uşurarea a fost atât de intensă, încât pentru o clipă, Moira a simțit că leşină.

— E minunat, a şoptit ea. Spune-mi, ei pot primi mesaje?

— Nu cred. Sunderstrom a comunicat că decupla stația şi că nu era nimeni în viață acolo.

•— Oh...

Tânăra a tăcut.

— Ei, presupun că trebuie doar să avem răbdare.. .— Voiai să trimiți un mesaj anume?

— Nu chiar. Aş fi vrut să-i transmit ceva lui Dwight, Dar va trebui să aştept.

– 1— Scumpo! Doar nu vrei să spui că...

— Nu, nu-i ce crezi tu.

— Te simți bine, scumpo?

— Mă simt mult mâi bine decât acum cinci minute. A făcut o pauză.

— Tu cum te mai descurci? Ce mai face Jennifer?

— E sănătoasă. Suntem amândouă bine, numai că plouă tot timpul.. N-ai putea trece pe aici într-o zi? Nu ne-am mai văzut de mult.

— Aş putea veni într-o seară, după curs. şi să rămân la tine peste noapte.

— Ah, ar fi minunat f

Moira a sosit la gara Falmouth peste două zile şi a pornit pe jos urcând dealul, sub ploaia măruntă. Mary o aştepta cu un foc vesel în sufragerie. Tânăra şi-a schimbat pantofii, a ajutat-o pe Mary să îmbăieze şi să culce fetița şi apoi au cinat amândouă. Mai târziu, s-au aşezat pe jos, în fața focului.

— Când crezi că se vor întoarce? a întrebat fata.

— Peter a spus că vor fi înapoi pe paisprezece iunie. A luat un calendar de pe biroul din spatele ei.
— Cam peste trei săptămâni. Am tăiat zilele una câte una.
— Crezi că vor mai rămâne în locul acela.... de unde au trimis mesajul radio?
— Nu ştiu. Trebuie să-l întreb pe căpitanul Peterson. Mă întreb dacă ar fi potrivit să-l sun mâine, şă mă interesez.
— Nu cred că s-ar supăra.
— Atunci am s-o fac. Peter zice că asta e ultima lui misiune în marină. După ce o să se întoarcă, va rămâne acasă. Mă întrebam dacă n-am putea pleca în iunie sau iulie pentru o vacanță. E o vreme atât de urâtă aici iarna... nimic altceva decât ploi şi furtuni.
Fata şi-a aprins o țigară. »
— Unde ai vrea să te duci ' '
— Într-un loc unde-i cald. În Queensland sau altundeva în genul ăsta. E atât de groaznic să n-ai maşină... Va trebui s-o luăm pe Jennifer cu trenul.
Moira a suflat un nor de fum.
— Nu cred că ar fi prea simplu să ajungeți în Queensland.
— Din cauza bolii? Dar e destul de departe.
— I-a afectat deja pe cei din Maryborough, a zis fata. Asta-i chiar în nordul lui Brisbane.
— Dar există destule locuri călduroase unde poți merge în siguranță, nu-i aşa?
— Nu cred. Norul radioactiv avansează constant spre sud. '. ,
Mary s-a întors şi a privit-o.
— Spune-mi, chiar crezi că o să ajungă aici?
— Mi-e teamă că da.
— Vrei să spui că o să murim cu toții din cauza asta, aşa cum spun bărbații?
— Cred că da.
Mary s-a răsucit şi a tras un catalog de flori de grădină dintr-un maldăr de ziare de pe sofa.
— Azi am fost la,.Wilson's" şi am cumpărat o sută de narcise, a spus eâ. Bulbi din soiul Regele Alfred.
I-a arătat fotografia.

— Am de gând să le pun în locul de unde a scos Peter copacul. E destul de adăpostit. Dar presupun că-i o prostie dacă şi-aşa o să murim cu toţii.

— Nu-i o prostie mai mare decât faptul că eu am început să învăţ stenodactilografia, a replicat sec Moira. Cred că înne^ bunim puţin cu toţii, dacă vrei să-ţi spun părerea mea. Când răsar narcisele astea?

— Înfloresc cam pe la sfârşitul lui august, a zis Mary. Desigur, nu vor fi prea grozave anul ăsta, dar vor fi minunat*; la anu' şi peste doi ani. Se înmulţesc rapid, ştii...

— Eu zic că e bine să le sădeşti. Le vei vedea oricum înflorind şi O' să ai oarecum sentimentul că ai făcut ceva.

Mary a privit-o recunoscătoare.

— Aşa cred şi eu. Vreau să spun, n-aş putea suporta să... pur şi simplu să nu mai fac nimic şi să stau cu mâinile în sân. În fond. aş putea foarte bine să mor şi acum, să se termine c dată.

Moira a încuviinţat din cap.

— Dacă ceea ce se spune e adevărat, nici unul dintre noi nu va avea timp să facă ce a plănuit. Totuşi putem continua să facem planuri.

Au rămas pe covoraşul din faţa căminului şi Mary a scormonit jarul cu vătraiul.

— Am uitat să te intreb dacă n-ai vrea să bei un coniac, sau altceva. E o sticlă în dulap şi cred că mai am şi nişte sifon.

Fata a scuturat din cap.

— Nu, mulţumesc. Mă simt foarte bine.

— Vorbeşti serios?

— Da.

— Te-ai pocăit, sau altceva?

— Sau altceva, a spus Moira. Nu beau niciodată acasă. Doar atunci când sunt la petreceri sau în compania vreunui bărbat. Mai ales în ultimul caz.

— De fapt, nu vrei să spui „vreun bărbat", aşa-i? Vrei să spui Dwight Towers.

— Da, a încuviinţat fata. E vorba de Dwight Towers.

— Nu ţi-a trecut prin cap să te măriţi şi tu? Vreau să spun, chiar dacă vom muri cu toţii în septembrie.

Moira privea focul.

— Am vrut să mă mărit, a răspuns ea calmă. Am vrut să am tot ceea ce ai tu. Dar acum nu se mai poate.

,— N-ai putea să te căsătoreşti cu Dwight? Fata a negat din cap.

— Nu cred.

— Sunt sigură că te place.

— Da, a rostit ea. Mă place.

— Te-a sărutat vreodată?

— Da, o dată.

— Sunt sigură că ar vrea să se însoare cu tine. Moira a scuturat din cap.

— N-o s-o facâ. Ştii, e deja căsătorit. Are o soție şi doi copii în America.

Mary a făcut ochii mari.

— Scumpo, dar nu se poate! Trebuie să fie cu toții morți.

— El nu crede asta. a spus ea obosită. Crede că în septembrie o să se. ducă acasă la ei. În oraşul lui natal, în Mys-tic; A făcut o pauză, după care a continuat: înnebunim câte puțin cu toții, fiecare avem câte o obsesie. Asta e nebunia lui.

— Vrei să spui că el chiar crede că ai lui mai trăiesc?

— Nu ştiu dacă o crede sau nu, probabil că nu. Crede că în septembrie, o să fie mort, dar își închipuie că o să se ducă acasă la ei, la Sharon, la Dwight Jr. şi Helen. Le-a cumpărat şi cadouri.

Mary a rămas tăcută, încercând să înțeleagă.

— Dar dacă crede aşa, de ce te-a sărutat?

— Fiindcă i-am promis să facă rost de cadouri. Soția, lui Peter s-a ridicat în picioare.

— Eu vreau să beau ceva, a spus ea ferm. Cred că ar fi mai bine să bei și tu.

După câteva minute, stând cu paharele în mâini, Mary a întrebat curioasă:

— Trebuie să fie. interesant să fii gelos pe o persoană moartă. - Moira a sorbit din pahar şi a rămas privind focul.

— Nu sunt geloasă pe ea, a vorbit în cele din urmă. Nu cred. O cheamă Sharon, ca în Biblie. Aş vrea s-o întâlnesc. Probabil că-i o femeie minunată. Știi, el e un om atât de practic.

— N-ai vrea să te căsătoreşti cu el? Moira a tăcut multă vreme.

— Nu ştiu. a răspuns într-un târziu. Nu ştiu dacă vreau sau nu. Dacă ri-ar fi fost toate astea... as fi recurs la toate şmecheriile ca să-l îndepărtez de nevastă. Nu cred că aş mai putea fi fericită cu altcineva. Însă oricum n-a mai rămas mult timp ca să fii fericiți

— Mai sunt totuşi trei sau patru luni, a zis Mary. Am citit cândva un motto. una din chestiile alea pe care le atârni pe perete ca să te inspire: ,,Nu-ți face griji, s-ar putea să nu se întâmple niciodată."

— Eu cred că se va întâmpla, a remarcat Moira.

A ridicat vătraiul şi a început să se joace cu el. vorbind.

— Dacă ar fi fost vorba de durata unei vieți, era altceva. Ar fi meritat să mă lupt cu Sharon, dacă asta ar fi însemnat să-l aduc pe Dwight' lângă mine pentru totdeauna, să am copii, o casă şi o viață plină. Aş fi fost în stare de orice, dacă ar fi existat vreo şansă. Dar ca s-o fac numai pentru trei luni de plăcere şi nimic la sfârşit— ei, asta-i altceva. S-ar putea să fiu o femeie cu o moralitate de doi bani, totuşi nu cred că sunt chiar atât de josnică. A ridicat privirea, zâmbind. Oricum, nu cred c-aş putea s-o reuşesc în timp util. Mi-ar trebui prea multă energie ca să-l fac s-o uite.

— Vai, scumpo, a exclamat Mary, deci lucrurile chiar sunt dificile, aşa-i? .

— Mai rău nici că ar putea fi, a fost de acord Moira. Cred că am să mor fată bătrână.

— Dar n-are sens. Pe de altă parte, nimic nu pare să mai aibă vreun sens în ziua-de azi. Peter...

S-a oprit.

— Ce-i cu Peter? a întrebat fata curioasă.

— Nu ştiu. A fost pur şi simplu oribil şi nebunesc. S-a foit neliniştită.

— Ce anume? Spune-mi.

— Ai ucis vreodată pe cineva?

— Eu? Încă nu. Ara vrut adesea s-o fac. Mai ales pe, telefonistele din Harkaway.

— Nu, vorbesc serios. E un păcat îngrozitor să ucizi pe cineva. Ai ajunge în iad, nu-i aşa?

— Nu ştiu... probabil. Pe cine vrei să ucizi? Mary s-a destăinuit nefericită:

— Peter mi-a spus că s-ar putea să fiu nevoită s-o ucid pe Jennifer.

O lacrimă i s-a prelins pe obraz. Fata s-a aplecat înainte şi i-a mângâiat mâna.

— Nu poate fi adevărat! Probabil că ai înțeles greşit. Mary a negat din cap.

— N-am înțeles deloc greşit, a suspinat ea. Chiar aşa stau lucrurile. Mi-a spus că s-ar putea să fie nevoie s-o fac. Mi-a şi arătat cum.

A izbucnit într-un torent de lacrimi. Moira a luat-o în brațe, încercând s-o liniştească şi, încet-încet, Mary a povestit totul. La început, tânăra nu a putut crede ce auzea, dar mai târziu n-a mai fost atât de sigură. În cele din urmă, s-au dus amândouă în baie şi au privit cutiile roşii din dulăpior.

— Am' auzit ceva despre chestia asta, a spus Moira serioasă. Dar n-am ştiut că s-a ajuns atât de departe...

Nebuniile se acumulau.

— N-aş putea s-o fac singură, a şoptit Mary. Indiferent cât de rău ar fi, n-aş putea s-o fac. Dacă Peter n-o să fie aici, dacă ceva o să se întâmple Scorpionului, o să vii să m-ajuți, Moira? Te rog!

— Bineînțeles, a încuviințat fata. Dar Peter va fi aici. Se vor întoarce în siguranță. Dwight e felul ăsta de om.

A dat la iveală o batistă mică şi i-a întins-o lui Mary-

— Şterge-ți lacrimile şi hai să bem o ceaşcă de ceai. Mă duc să pun ceainicul.-

Au băut o ceaşcă de ceai în fața focului care se stingea. * »

•

Optsprezece zile mai târziu, submarinul american Scorpion a ieşit la suprafață în aerul curat, la treizeci şi unu grade latitudine sudică, lângă insula Norfolk. Marea Tasmaniei era foarte agitată iarna, şi puntea era măturată de valuri. Echipajul a căpătat permisiunea să iasă pe punte, în grupe de câte opt; s-au târât afară, palizi şi tremurând, încotoşmăniți în pelerine sub jerbele puternice de stropi. Dwight a menținut submarinul în bătaia vântului majoritatea zilei, până ce toată lumea şi-a consumat jumătatea de oră permisă în aerul proaspăt, totuşi puțini au fost cei care au rezistat atât. Chiar dacă rezistența lor față de frig şi vremea umedă era scăzută, cel puțin reveniseră

teferi toți, cu excepția lui Swain. După treizeci şi una de zile de izolare, erau palizi şi anemici. Se iviseră şi trei cazuri de depresie nervoasă care îi scosese din uz pe oamenii respectivi. Towers se speriase destul de tare atunci când locotenentul Brody manifestase toate simptomele apendicitei acute; cu ajutorul lui Osborne. citise despre procedura operației şi se pregătise s-o facă pe masa din vestiar. Totuşi simptomele dispăruseră şi acum pacientul se odihnea în cuşeta lui; Peter Holmes îi preluase toate îndatoririle şi comandantul spera că omul va rezista până ce vor acosta peste cinci zile, la Williamstown. Holmes era la fel de normal ca toată lumea de la bord. Osborne era nervos şi iritabil, deşi încă eficient; vorbea tot timpul despre Ferrari-ul lui.

În urma voiajului se infirmase efectul Jorgensen. Se aventuraseră, înaintând încet, până în golful Alaska. folosind detectorul de mine subacvatic pentru depistarea aisbergurilor, până ce ajunseseră la cincizeci şi opt de grade latitudine nordică, lângă Kodiak. Gheata era mai groasă lângă țărm şi nu se apropiaseră prea mult: acolo nivelul de radiație contin'ua să fie letal, puțin diferit de cel măsurat în zona Seattle. N-avea nici un rost să rişte navigând în apele acelea mai mult decât era necesar; au făcut măsurători şi s-au îndreptat către sud-est, până au întâlnit ape mai calde, cu puține şanse de existență a gheții, apoi către Hawaii şi Pearl Harbor.

În Pearl Harbor n-au aflat practic nimic. Au navigat direct către post, până la docul de unde plecaseră înainte de izbucnirea războiului. Psihologic, asta le venea destul de uşor fiindcă Dwight se asigurase înainte de a începe călătoria ca nici unul dintre membrii echipajului să nu fie originar din Hono-iulu sau din insulele înconjurătoare. Ar fi putut trimite un ofițer la țărm, într-un costum special, aşa cum făcuse şi în Santa Maria, şi a dezbătut acest lucru cu Peter, cu câteva zile înainte de a ajunge în insule, însă nu păreau să aibă nimic de câştigat din respectiva expediție. Când locotenentul Sunderstrom avusese timp să umble prin * Santa Maria, nu găsise nimic mai bun de făcut decât să citească revista Saturday Evening Post, şi ei nu puteau conchide că un alt ofițer trimis pe țărm putea face ceva mai cu folos. Nivelul radiației era la fel de ridicat ca în Seattle.

Au alcătuit o listă cu navele aflate în port, au consemnat distrugerile considerabile de la țărm şi au plecat.

În ziua aceea, la intrarea în Marea Tasmaniei, se aflau destul de aproape ca să poată comunica prin radio cu Australia. Au ridicat antenele şi au raportat poziția şi data estimată a sosirii. Au fost întrebați de starea sănătății şi Dwight a răspuns printr-un mesaj lung, pe care l-a formulat cu destulă dificultate în privința lui Swain. Au mai fost transmise câteva informații de rutină despre date meteo, combustibil şi probleme tehnice, iar pe la mijlocul dimineții au primit un mesaj mai important.

Era datat cu trei zile în urmă. Spunea:

DE LA: Comandantul Forțelor Navale Americane, Brisbane

CĂTRE: Comandantul Dwight L. Towers, USS Scorpion CU PRIVIRE LA: Asumarea unor responsabilități adiționale

1. Datorită retragerii actualului comandant al Forțelor Navale Americane, vă veți asuma, începând de azi, îndatorirea de comandant suprem al Forțelor Navale Americane. Veți putea decide dacă veți ieşi sau nu de sub comanda australiană, după cum veți considera.

2. Presupun că asta face din dumneavoastră un amiral,, dacă doriți să deveniți unul. La revedere şi noroc. JERRY SHAW.

3. O copie va fi transmisă amiralului Marinei Regale Australiene.

Dwight a citit mesajul în cabina lui, cu un chip inexpresiv. Apoi, deoarece, o copie fusese trimisă deja australienilor, l-a chemat pe ofițerul de legătură. Când Peter a sosit, i-a arătat telegrama fără nici un cuvânt.

Căpitanul a citit-o, apoi a spus calm:

— Felicitări, domnule.

— Da, probabil că aşa se spune în asemenea împrejurări, a încuviințat comandantul, după care a adăugat: presupun că asta înseamnă că cei din Brisbane au.pățit-o şi ei..

Brisbane se afla la nord de poziția lor actuală. Peter a aprobat din cap, cu gândul la cifrele care indicau nivelurile radiațiilor.

— Lucrurile s-au înrăutățit încă de ieri după-amiază.

— Am crezut că o să-şi părăsească nava şi o să vină în sud, a spus comandantul.

— Nu s-auputut mişca deloc?

— N-aveau combustibil, a zis Dwight. Au fost nevoiți să suspede toate serviciile pe navă. Rezervoarele erau goale.

— Eu crezusem că avea să vină în Melbourne. În fond era comandantul suprem al Forțelor Navale Americane...

Dwight a zâmbit amar.

— Asta nu înseamnă mare lucru în clipa de față. Adevărata problemă este că a fost în primul rând comandantul navei sale, iar nava nu se putea deplasa. N-a vrut să-şi abandoneze echipajul.

Nu mai era nimic de spus şi Dwight i-a dat liber ofițerului de legătură. A întocmit un scurt mesaj de confirmare, a primirii şi i l-a înmânat ofițerului radio ca să-l transmită la Melbourne. În curând i-a-fost adusă altă telegramă.

În legătură cu mesajul dvs. nr. 12/05663.

Regretăm că, în momentul de față. nu mai sunt posibile nici un fel de comunicații cu Brisbane.

Comandantul a încuviințat din cap.

— Bine, a spus el. Asta e.

CAPITOLUL ŞAPTE

Peter Holmes s-a prezentat la Comandament a doua zi după întoarcerea în Williamstown. Amiralul i-a făcut semn să se aşeze.

— L-am întâlnit pe comandantul Towers aseară, a zis el.

Se pare că v-ați înțeles perfect.

— Îmi pare bine să aud asta, domnule.

— Da. Acum presupun că doreşti să ştii cum stau lucrurile în legătură cu continuarea misiunii dumitale.

Peter a replicat nesigur:

— Într-un fel. Bănuiesc că situația generală e aceeaşi. Vreau să spun, au mai rămas doar două sau trei luni, nu-i aşa?

Amiralul a aprobat din cap.

— Da, aşa se pare. Când te-am văzut ultima oară, mi-ai spus că ai prefera să rămâi la țărm în aceste ultime luni.

— Da. A ezitat o clipă. Trebuie să mă gândesc şi la familia mea.....

— Desigur.

Amiralul i-a oferit tânărului o țigară, aprinzându-şi şi el una.

— Submarinul va intra la doc uscat pentru recondiționa-rea carenei. Presupun că ştii asta.

— Da, domnule. Comandantul a insistat în această privință. Am discutat, deja cu vice-amiralul azi dimineață..

— În mod normal, asta s-ar putea să dureze vreo trei săptămâni. S-ar putea să fie şi mai mult \fi. condițiile actuale. Doreşti să rămâi ofițer de legătură pe durata reparațiilor?

A făcut o pauză.

— Comandantul Towers te-a solicitat pentru perioada respectivă: v

— Aş putea locui acasă, în Falmouth? Nu-mi ia mai muit de o oră şi trei sferturi ca să ajung până în port.

— Ar fi mai bine să discuți asta cu comandantul Towers. Nu cred că va avea obiecții. Nu-i acelaşi lucru ca în cazul în care nava ar fi operațională. Înțeleg că oricum el o să dea liber majorității echipajului. Nu cred că vei avea prea multe de făcut, dar îi vei fi de ajutor ca să ții legătura cu cei care se ocupă de reparații.

— Mi-ar plăcea să continui să lucrez cu el, domnule, cu condiția să locuiesc acasă. Dacă însă programați altă misiune pentru submarin, aş dori să mă înlocuiți. Nu cred că aş mai accepta altă misiune. A ezitat. Nu-mi place s-o spun.

Amiralul a zâmbit.

— E în regulă, căpitane. O să țin cont de asta. Să vii ia mine când o să vrei să fii eliberat de îndatoriri.

S-a ridicat în picioare, încheind discuția.

— Totul e în regulă acasă?

— Da, totul e bine, deşi întreținerea casei pare să fie mai dificilă acum. În plus, nevastă-mea nu-şi mai vede capul de griji, odată cu creşterea fetiței.

— Îmi dau seama, însă mi-e teamă că lucrurile nu voi deveni mai uşoare.

În dimineața aceea, Moira Davidson l-a sunat pe Dwight pe Sidney, înainte de ora prânzului!

— Bună dimineața, Dwight, a zis ea/ Mi s-a spus că ar trebui să te felicit.

— Cine ți-a spus?'

— Mary Holmes.

— Poți să mă feliciți dacă vrei, a rostit el cam abătut, dar aş prefera să n-o faci.

— Bine. N-am s-o fac. Tu ce mai zici, Dwight? Eşti tot cel de altă dată?

— Sunt bine. Tot ceea ce făcuse de când se întorsese pe portavion, fusese un adevărat chin. Dormise prost şi era teribil de obosit.

— Eşti foarte ocupat? a întrebat fata.

— Ar trebui să fiu, dar nu ştiu... Se pare că nimic nu merge. Şi cu cât fac mai puţine, cu atât mai multe îmi rămân de făcut.

Vorbea cu un Dwight diferit de cel cu care se obişnuise.

— Parcă ai fi bolnav, i-a spus ea sever.

— Nu sunt bolnav, a răspuns Dwight uşor iritat. Numai că sunt multe lucruri de făcut şi toată lumea este în permisie.

Am. fost atâta vreme plecaţi pe mare, încât am uitat ce înseamnă munca.

— Cred că ar trebui să-ţi iei şi tu un concediu, a zis Moira. N-ai putea veni la Harkaway câteva zile &

El s-a gândit o clipă.

— E foarte drăguţ din partea ta. dar n-am s-o pot face imediat. Mâine îl punem pe Scorpion în docul uscat.

.. Lasă4 pe Peter Holmes să se ocupe de asta.

— N-aş putea s-o fac, scumpo. Unchiului Sam * nu i-ar plăcea.

Moira a fost cât pe-aci să spună că oricum, Unchiul Sam n-avea s-o afle niciodată.

— După ce o să faci asta, de navă se vor ocupa cei de la docuri, nu-i aşa? .

— Ia te. uită, văd că ştii multe lucruri despre marină.

— Bineînţeles. Sunt o frumoasă spioană. Mata Hari, femmc fatale care smulge secrete ofiţerilor naivi la un coniac dublu. Deci de navă se vor ocupa cei de la reparaţii?

— Exact..

— Atunci o să poţi încredinţa totul lui Peter Holmes şi să-ţi iei concediu. La ce oră o să fie nava în doc?

— Dimineaţă la zece. Probabil că vom termina pe la prânz.

— Vino mâine după-amiază la Harkaway să stai o vreme cu noi. Este îngrozitor de frig aici. Vântul şuieră în jurul casei, plouă majoritatea timpului şi nu poţi'ieşi afară fără cizme. Să mergi pe lângă bou este treaba cea mai friguroasă cunoscută omului,.,; sau femeii. În orice caz. Vino şi încearc-o. După

câteva zile cu noi, o să-ți fie dor să te întorci și să te ascunzi în submarinul, tău.

Dwight a râs...... -.', .

— Ce să-ți spun... pare destul de atractiv.

— Ştiu. Vii mâine după-amiază?

Ar fi fost o uşurare să se relaxeze, să uite de toate o zi sau două.

— Cred că o să vin. a spus el. Trebuie să mai pun câteva lucruri la punct, dar cred că voi putea ajunge.

Moira a aranjat să-l întâlnească a doua zi la ora patru, la hotelul Australia. El a întâmpinat-o vesel și a părut bucuros s-o vadă, dar arăta destul de rău, căpătase o culoare gălbejită și, atunci. când nu se controla, părea deprimat. Fata s-a. Încruntat văzându-l..-

— Nu arăți prea grozav, i-a spus. Te simți bine? I-a luat mâna.

— Eşti fierbinte. Ai temperatură! El și-a retras palma.

— Sunt bine, i-a spus. Ce vrei să bei?

— Tu o să bei un whisky dublu cu vreo douăzeci de boabe de chinină, a replicat ea. Oricum, un whisky dublu. De chinină am să mă îngrijesc când o să ajungem acasă. Ar trebui să stai în pat.

Era plăcut să se simtă cocoloşit şi să se relaxeze.

— Vrei și tu un coniac dublu? a întrebat Dwight.

— Unul mic pentru mine și unul dublu pentru tine, a precizat Moira. Ar trebui să-ți fie ruşine să umbli în halul ăsta. Probabil că împrăştii microbi peste tot. Te-a văzut vreun doctor?

— Acum nu mai există nici unul în port. Scorpionul este singura navă operațională şi e pe mâinile mecanicilor. S-au dispensat de ultimul medic militar câtă vreme am fost noi plecați.

— Dar ai temperatură, nu-i aşa?

— S-ar putea să am puțin. Poate că am răcit.

— Aşa zic şi eu. Bea-ți whiskv-ul până îl sun pe tata.

— De ce?

— Ca să ne aştepte cu trăsura la gară. I-am spus că o să venim pe jos, dar n-am să te las să faci asta. S-ar putea să-mi moriNÎn brațe şi n-aş vrea să am bătăi de cap explicând poliției. Ar putea izbucni chiar un incident diplomatic.

— Cu cine, scumpo?

— Cu Statele Unite. Nu cade bine să-l omori pe comandantul suprem al Forțelor Navale Americane.

El a rostit obosit:

— Presupun că în clipa de față Statele Unite sunt chiar eu. Mă gândesc chiar să candidez la preşedinție.

—; Păi, gândeşte-te la asta până îi telefonez mamei, în micuța cabină telefonică, ca şi-a anunțat mama:

— .Cred că are gripă. În primul rând, e îngrozitor de obosit şi va trebui să se culce imediat ce ajungem acasă. Ai putea face focul în camera lui şi să-i pui o sticlă cu apă caldă în pat? Şi sună-I pe doctorul Fletcher şi roagă-l să treacă pe la noi în seara asta. Nu cred că-i altceva decât gripă, totuşi el a fost în zona radioactivă mai mult de o lună şi nu l-a văzut nici un medic de când s-a întors. Spune-i doctorului Fletcher cine este. E o persoană destul de importantă acum, nu uita.

— Cu ce tren o să vii, scumpo? Moira s-a uitat la ceas.

— O să-l luăm pe cel de patru patruzeci. Ascultă, mamă. O să fie îngrozitor de frig în cabrioletă. Spune-i tatii să aducă nişte pături.

S-a întors la bar.

— Bea şi hai să mergem, i-a spus lui Dwight. Trebuie să prindem trenul de patru patruzeci.

Bărbatul a urmat-o ascultător. Două ore mai târziu se afla în dormitor, cu focul duduind în cămin, într-un pat cald şi tremurând din cauza febrei. A zăcut acolo recunoscător, în vreme ce frigurile îi dispăreau, mulțumit să se relaxeze şi să stea întins, privind tavanul, ascultând ploaia de afară. Gazda i-a adus un whisky fierbinte cu lămâie şi l-a întrebat ce vrea să* mănânce, dar el a răspuns că nu dorea nimic.

Pe la ora opt s-a auzit un cal şi nişte voci în ploaie, apoi doctorul a urcat la el. Îşi scosese haina udă, însă pantalonii şi cizmele de călărie erau umede şi scoteau aburi când s-a apropiat de foc. Era un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, competent şi vesel.

— Doctore, a spus Dwight, îmi pare rău că te-au adus până aici pe o astfel de vreme. O zi sau două în pat or să mă vindece. Încolo n-am nimic.

Doctorul a zâmbit.

— Îmi pare bine că am venit să te văd, i-a răspuns, I-a luat pulsul.
— Înțeleg că a fost în zona radioactivă.
— Da, dar nu ne-am expus.
— Ai stat tot timpul în interiorul submarinului?
— Am avut cu noi un tip de la CSIRO, care ne-a verificat mereu cu contorul Geiger. Nu-i vorba de asta, doctore.
— Ai vomitat cumva sau ai avut diaree?
— Nici eu şi nici altul dintre membrii echipajului. Doctorul i-a pus un termometru în gură şi i-a verificat în continuare pulsul. După aceea s-a uitat pe termometru.
— Ai ceva febră: treizeci şi opt cu nouă. Ar fi bine să rămâi în pat o vreme. Cât timp ai fost pe mare?
— Cincizeci şi trei de zile.
— Şi cât ați stat în submersiune?
— Mai mult de jumătate din timpul ăsta.
— Eşti foarte obosit? Comandantul s-a gândit o clipă.
— S-ar putea.
— Eu aş spune că eşti.- Ar -f-i bine să -staiin -pat până iți scade temperatura şi încă o zi după aceea. O să trec să te mai văd peste vreo două zile. Cred că n-ai decât o gripă— cam bântuie în perioada asta. Să nu te întorci la treabă cel puțiri o săptămână după ce o să te ridici din pat, să-ți iei un concediu. O poți face? ....
— Va trebui să mă gândesc la asta.
Au mai vorbit puțin despre călătorie şi despre condițiile din Seattle şi Queensland. În cele din urmă, doctorul a spus:
— Am să trec probabil mâine cu medicamente. Trebuie să mă duc în Dandenong. Asociatul meu operează la spital şi eu mă ocup de anestezii. Am să iau medicamentele de acolo şi am să trec.să te văd când o să mă înapoiez spre casă.
— E o operație serioasă? . ..
— Nu chiar. O femeie cu un chist la stomac. O să se simtă mai bine dacă o să i-l scoatem. O să trăiască încă nişte ani buni.
Medicul a plecat şi Dwight a auzit fornăitul calului, apoi a ascultat zgcmotul copitelor diminuându-se în timp ce calul şi călărețul se îndepărtau în ploaie. Uşa s-a deschis şi a intrat Moira.
— Deci, a spus ea, va trebui să stai în pat,

S-a îndreptat spre foc şi a mai pus câteva lemne.
— E simpatic, nu-i aşa ''
— E nebun, a replicat comandantul.
— De ce? Pentru că te obligă să stai în pat?
— Nu din cauza asta. Operează o femeie la spital mâine ca să-i ofere „încă nişte ani buni" de trăit.
Moira a râs....
— Aşa e el. N-am întâlnit pe nimeni la fel de conştiincios. A făcut o pauză. - .— Tata intenționează să mai facă un dig la vară. Tot vorbea despre asta. de o vreme, dar acum chiar s-a decis. L-a şunaț azi pe un tip care are un buldozer, ca să-l angajeze de îndată* ce terenul se va usca suficient.
— Când se va întâmpla asta?
— Cam de Crăciun. Îl doare când vede atâta ploaie care se risipeşte degeaba. Locul ăsta devine foarte secetos în timpul verii.
I-a luat paharul gol de pe noptieră.
— Mai vrei ceva cald de băut?
— Nu acum. Mă simt bine.
— Nu vrei să mănânci ceva?
El a negat fără un cuvânt.
— Mai vrei o sticlă cu apă fierbinte? Dwight a negat din nou.
— Mă simt bine.
Fata a ieşit, dar peste câteva minute s-a întors, ducând în mână un pachet lunguieț, învelit în hârtie.
— Am să-ți las asta şi o să-l poți privi toată seara.
A pus pachetul în colțul camerei, iar bărbatul s-a ridicat într-un cot.
— Ce-i acolo? Moira a râs.
— Îți dau voie să ghiceşti de trei ori. Mâine dimineață o să vezi care dintre presupuneri e cea bună.
— Vreau să văd acum.
— Mâine.
— Nu— acum.
Ba a luat pachetul. L->a dus lângă pat-şi l-a privit în vreme ce Dwight rupea ambalajul. Comandantul suprem al Forțelor Navale Americane semăna de fapt cu un băiețel, s-a gândit Moira.

Ținea în mâini un băț Pogo, nou şi strălucitor. Mânerul de lemn era lăcuit, reazemele metalice pentru picioare străluceau în email roşu. Pe mânerul de lemn erau pictate cu litere mari, roşii, cuvintele HELEN TOWERS.

— E grozav, a murmurat bărbatul. N-am văzut niciodată un băț din ăsta cu numele gravat pe el. O să-i placă teribil.

Şi-a ridicat privirea.

— De unde ai făcut rost de el?

— Am descoperit locul unde se fabrică, undeva pe lângă Elstcrnwick, a zis ea. Nu se mai produc, dar aufăcut unul special pentru mine.

—: Nu ştiu ce să spun. a rostit e] răguşit. Acum am câte ceva pentru fiecare.....

Fata a adunat ambalajul rupt.

— E-n regulă, a spus ea firesc. Mi-a făcut plăcere să-l găsesc. Să-l pun în colț?

Dwight a scuturat din cap.

— Nu. lasă-l aici.

Moira a încuviințat şi s-a îndreptat către uşă.

— Am să sting lumina. Să nu te culci prea târziu. Eşti sigur că ai tot ce-ți trebuie?

— Sigur, acum am tot ce-mi trebuie.

— Noapte bună, atunci.

A închis uşa după ea. Bărbatul a rămas o vreme în lumina focului, gândindu-se la Sharon şi Helen, la zilele luminoase de vară şi la vapoarele înalte din Mystic. la Helen țopăind cu bățul Pogo pe trotuarul cu troiene de zăpadă adunate de-o parte şi de alta, la Moira şi la bunătatea ei. Curând a alunecat în somn, cu o mână pe jucăria de lângă el.

Peter Holmes a prânzit cu John Osborne la Clubul Ofițerilor în ziua următoare.

— Am sunat pe navă azi dimineață, a spus cercetătorul. Am vrut să dau de Dwight ca să-i arăt raportul înainte de a fi dactilografiat. Mi s-a spus că stă în Harkaway. la familia Moirei.

Peter a încuviințat din cap.

— Are gripă. Moira m-a sunat aseară ca să-mi spună că n-o să-l pot vedea o săptămână, ba chiar mai mult, dacă ar fi după ea.

John era îngrijorat.

— Nu pot întârzia raportul aşa mult. Jorgensen a aflat deja despre descoperirile noastre şi afirmă că nu ne-am făcut treaba cum se cuvine. Trebuie -să-.l duc la dactilografiat mâine, cel târziu.

— Dacă vrei o sămă uit şi eu pe el. Totuşi Dwight trebuie neapărat să-l citească înainte de a fi transmis. Ce-ar fi să o suni pe Moira şi să i-l duci la Harkaway?

— O s-o găsesc acolo? Am crezut că se duce în Melbourne în fiecare zi, pentru cursurile ei de stenodactilografie.

— Nu fi caraghios. Bineînțeles că-i acolo. Cercetătorul s-a luminat deodată.

— Aş putea să mă duc chiar după-amiază, cu Ferrari-ul.

— O să rămâi fără combustibil dacă îl foloseşti pentru astfel de călătorii. E un tren foarte bun până acolo.

— Dar asta-i o misiune oficială, în folosul marinei militare,' a replicat John. Aş putea solicita combustibil din rezervele marinei.

S-a aplecat spre Peter şi a coborât vocea.

— Ştii portavionul ăla, Sidney? Are treisprezece mii de litri din mixtura care îmi trebuie mie, într-un rezervor. Il foloseau pentru motoarele de avion.

— Dar nu te poți atinge de el, a zis Peter prefăcându-se şocat.

— De ce nu? Într-un fel este problema marinei militare. Şi nu e singura.

— Mie-mi spui? Oare un automobil Morris Minor ar putea funcționa cu aşa ceva?

— Trebuie să modifici puțin curbatorul ca să-i modifici compresia. Scoate-i garnitura şi pune-i un adaos de cupru. Merită să încerci.

— Poți merge pe şosea în siguranță cu maşina ta?

— Bineînțeles, a pufuit Osborne. Nu prea am cu ce să mă ciocnesc, cu excepția tramvaiului. Şi a pietonilor, desigur, întotdeauna iau la mine un set de garnituri de rezervă fiindcă scapă puțin ule^ dacă mergi cu ea sub trei mii.

— Cât prinde la trei mii de turații?

— Ei, n-o bag în viteza maximă. Merge cam cu o sută cincizeci pe oră. La început o ia cu şaptezeci. Porneşte cam brusc şi ai nevoie de vreo două sute de metri de şosea liberă în față. În

general o împing din garaj pe strada Elisabeta şi aştept până se face o pauză între tramvaie.

Aşa a şi procedat imediat după prânz. În după-amiaza aceea, iar Peter l-a ajutat să împingă maşina. John a aşezat în spatele scaunului geanta diplomat care conținea raportul, a urcat, şi-a pus centura de siguranță şi şi-a potrivit casca de protecție în fața unei mulțimi admirative. Peter i-a zis calm:

— Pentru Dumnezeu, ai grijă să nu ucizi pe cineva.

— Oricum peste puțină vreme va muri toată lumea. Şi eu, şi tu... Atâta doar că eu am de gând să mă distrez nițel.

A trecut un tramvai şi Osborne a încercat motorul rece cu demarorul. N-a pornit. A mai trecut un tramvai şi o duzină de gură-cască s-a oferit să împingă maşina. Ferrari-ul a pornit din mâinile lor ca o rachetă, cu un bubuit asurzitor de pe țeava de eşapament, cu scârțâit de cauciucuri şi un nor de fum. Automobilul nu avea claxon şi nici nu necesita unul. fiindcă putea fi auzit de la câțiva kilometri depărtare; mai important pentru John era că n-avea nici faruri şi afară se întuneca.pe la ora cinci. Dacă vroia să ajungă la Harkaway. să-şi rezolve treaba şi să se întoarcă pe lumină, trebuia să se grăbească.

A depăşit tramvaiul cu optzeci de kilometri la oră, a luat-o pe strada Longsdale, s-a aşezat mai bine în scaun şi a traversat oraşul cu o sută zece kilometri la oră. Automobilele constituiau o raritate şi n-a avut nici o problemă pe străzile centrale cu excepția tramvaiului. Lumea se ferea ca să-l lase să treacă. În suburbii, era însă altfel. Copiii se obişnuiseră să se joace pe străzile pustii şi nu ştiau că trebuie să se dea la o parte; a fost nevoit să frâneze brusc de câteva ori şi să rămână cu motorul ambalat, câtă vreme schimba viteza, făcân-du-şi probleme că s-ar putea să se strice, dar consolându-se cu gândul că, oricum, cutia de viteze era construită să suporte aşa ceva într-o cursă.

A ajuns la Harkaway în douăzeci şi trei de minute, cu o viteză medie de o sută cincisprezece kilometri la oră, fără să profite niciodată de viteza maximă. A parcat în curte, ocolind cu un zgomot asurzitor rondul de flori, şi a oprit motorul. Fermierul cu soția şi fiica lui au ieşit în grabă şi l-au privit în vreme ce îşi scotea casca şi cobora cam țeapăn din maşină.

— Am venit să-l văd pe comandantul Towers. Mi s-a spus că-i aici.

— Încearcă să se odihnească puțin, a zis Moira sever: Ai o maşină respingătoare. John. La ce viteză poate ajunge?
— La vreo trei sute. Vreau să-l văd pe Dwight în legătură cu o problemă de seiwiciu. Am o chestie aici pe care trebuie să se uite înainte de a fi dactilografiată. Trebuie să fie bătută la maşină cel târziu mâine.
— Mă rog, nu cred că a adormit încă.
Fata l-a condus în camera dq oaspeți. Dwight era treaz şi stătea în capul oaselor în pat.
— M-am gândit că tu trebuie să fii, a spus el. N-ai călcat pe nimeni pe drum?
— Încă nu, a replicat cercetătorul. Sper să fiu eu primul mort. Nu mi-ar plăcea să-mi petrec ultimele zile ale vieții în închisoare. M-am săturat de aşa ceva în astea două luni.
Şi-a deschis geanta şi i-a explicat de ce venise. Dwight a luat raportul şi l-a citit în întregime, punând la răstimpuri câte o întrebare.
— Aş fi vrut ca stația aceea de radio să fi rămas operațională, a comentat el la un moment dat. Poate că am mai fi aflat câte ceva de la Swain.
— Insula era prea departe de el.
— Avea o barcă cu motor. S-ar fi putut opri acolo într-o zi şi, când se plictisea de pescuit, să ne trimită un mesaj.
— Nu cred că a trăiț_destul de mult pentru asta, domnule, în cel mai bun caz, vreo trei zile.
Comandantul a aprobat din cap.
— Oricum, bănuiesc că n-ar fi vrut să-şi bată capul cu aşa ceva. Nici pe mine nu m-ar fi interesat, dacă ar fi fost ultima mea zi şi pescuitul ar fi mers bine,
A continuat--să-oi-tească-şi în cele din urmă -a zis":*'.... E-n regulă. Ar fi bine totuşi să scoți ultimul paragraf, acela despre mine şi submarin.— Eu aş prefera să-l las.
-— Iar eu aş prefera să-l scoți. N-au ce căuta astfel de lucruri într-un raport despre o misiune normală. În care nu mi-am făcut decât datoria.
Osborne a tăiat paragraful cu creionul.
— Cum doriți.
—. Ai maşina aici?
— Am venit cu ea.

— Da, bineînțeles, te-am auzit. Dar e în față, o pot vedea de la fereastră?

— Dă, e chiar aici.

Comandantul a coborât din pat şi s-a dus la fereastră.

— E o maşină minunată, a zis el. Ce o să faci cu ea?

— Am să particip la curse. N-a rămas multă vreme, aşa că sezonul curselor va începe mai devreme anul ăsta. De obicei nu începea înainte de octombrie, din cauza ploilor. Totuşi, şi în timpul iernii se țin mici curse. De fapt, înainte de a pleca am participat la două competiții.

Comandantul s-a întors în pat.

— Da, mi-ai spus. Eu n-am fost niciodată la curse cu o astfel de maşină. De fapt, nici n-am condus vreodată una. Cum e la curse?

— Te sperie al naibii. Apoi, când totul s-a terminat, de abia aştepți să participi din nou.

,— Ai mai făcut asta înainte? Osborne a scuturat din cap.

— N-am avut nici bani, nici timp destul, însă asta mi-am dorit.toată viața.

— Aşa ai de gândsă termini, în cele din urmă? A urmat o pauză.

— Da, a încuviințat Osborne. Mai degrabă decât să mor înecat în propria-mi vomă sau să iau pilulele alea. Singurul lucru de care îmi pare rău e că trebuie să distrug maşina. E atât de frumoasă! Nu cred c-am s-o pot face din propria-mi voința.

Dwight a zâmbit.

— Poate nici n-o să fie nevoie s-o faci, dacă goneşti cu trei sute de kilometri pe oră, pe o pistă umedă.

— Aşa gândeam şi eu. Nu cred că o să-mi pese când se va întâmpla asta, de acum încolo.

Comandantul a aprobat din cap. apoi a spus:

— Nu-i nici o şansă ca norul radioactiv să încetinească şi să ne mai îngăduie o vreme, nu-i aşa?

— Absolut nici una. Nu există nici cea mai mică indicație în direcția asta. Dimpotrivă, se pare că vine mai repede. Cauza ar putea fi suprafața redusă de uscat— pe măsură ce coboară de la Ecuator se pare că accelerează puțin. Cam la sfârşitul lui august cred că se va termina totul.

Comandantul a încuviințat din cap.

— E bine c-o ştiu. Pentru mine. nu poate fi prea devreme.
— O să mai ieşiţi cu Scorpionul pe mare?
N-am primit nici un ordin. Submarinul va redeveni operaţional la începutul lui iulie. Mă gândesc să-l menţin sub comandă australiană până la sfârşit. Dacă voi mai avea echipajul complet, pentru ca nava să fie operaţională, asta-i altă problemă. Majoritatea băieţilor au prietene aici, în Melbourne, şi cam un sfert dintre ei sunt căsătoriţi. Nimeni nu ştie dacă vor mai fi de acord cu alt voiaj.
A urmat o pauză.
— De fapt, te invidiez pentru Ferrari-ul tău, a continuat el calm. Eu o să-mi fac griji şi o să muncesc până la sfârşit.
— Nu văd de ce ar fi nevoie s-o faceţi, a spus Osborne. Ar trebui să vă luaţi concediu şi să vizitaţi Australia.
Americanul a zâmbit.
— Nu mai sunt multe de vizitat,
— Asta-i adevărat. Mai există totuşi zonele muntoase. Pe muntele Buller şi la Hotham se schiază nebuneşte.
— Am schiat şi eu cândva, dar n-am mai făcut-o de vreo zece ani. N-aş vrea să-mi rup vreun picior şi să rămân imobilizat până la sfârşit. A tăcut câteva clipe. Ia spune, nimeni nu pescuieşte păstrăvi în munţii ăia?
— Ba da, pescuitul e destul de bun.
— Există sezoane sau poţi pescui tot timpul anului?
— În Eildon Weir se prinde biban tot anul. Dar se pescuieşte şi păstrăv în râurile mai mici de pe-acolo.
A zâmbit uşor.
— Acum nu e sezonul păstrăvilor. Nu se deschide decât pe întâi septembrie.
A urrrKt o pau^ă. În cele din urmă, Dwight a zis:
— Mi-ar plăcea să prind câţiva păstrăvi. Dar, după câte zici, s-ar putea să fim ocupaţi în jurul datei la care se deschide sezonul.
— Nu crel că ar fi mare scofală dacă aţi pescui cu două săptămâni mai devreme anul ăsta.
— N-aş vrea să fac aşa ceva. a spus americanul. Dacă aş fi fost în Statele Unite, da. Dar când eşti într-o ţară străină, trebuie să-ţi respecţi legile.

Timpul trecea, John nu avea faruri la automobil şi nici posibilitatea de a merge cu o viteză mai mică de optzeci de kilometri pe oră. Și-a adunat hârtiile, le-a pus în geantă, i-a spus la revedere lui Dwight şi l-a părăsit ca să se întoarcă în oraş. Pe hol a întâlnit-o pe Moira.

— Cum ți s-a părut? a întrebat ea.

— E bine, a spus cercetătorul. Are însă o obsesie. Ea s-a încruntat puțin: Nu se referea la bățul Pogo?

— Cu privire la ce?

— I-ar fi plăcut să pescuiască păstrăvi, înainte de a o păți cu toții. Nu vrea însă să se ducă înainte de deschiderea sezonului şi asta înseamnă abia la întâi septembrie.

Fata a rămas tăcută o vreme.

— Şi ce-i cu asta? Procedează conform legii, în orice caz, spre deosebire de tine, cu maşina aia dezgustătoare. De unde faci rost de benzină pentru ea?

'— Nu merge cu benzină, a replicat John. Merge cu ceva scos din eprubetă.

— Aşa şi miroase!

Moira l-a privit aranjându-se pe locul şoferului şi pu-nându-şi casca; apoi motorul a început să bubuie şi el a țâşnit pe drum, lăsând urme de roți pe un strat de flori.

Două săptămâni mai târziu, la Clubul Pastoral, domnul Alan Sykes a intrat în fumoarul micuț ca să bea ceva, puțin după amiază. Masa se servea abia la ora unu, aşa că a fost primul în încăpere. A băut un pahar de gin şi a stat singur, gândindu-se la problema lui. Domnul Sykes era directorul Asociației de Vânătoare şi Pescuit, un om căruia îi plăcea să-şi conducă treburile pe coordonate solide, care nu țineau cont de caracterul expeditiv al politicienilor. Perplexitățile vremurilor îi invadaseră acum rutina, aşa că avea probleme.

Curând, Sir Douglas Froude a intrat şi el în încăpere. Privindu-l, domnul Sykes s-a gândit că arăta cam rău şi că fața lui purpurie era parcă mai roşie ca niciodată.

— Bună dimineața, Douglas, a rostit el. Îți fac cinste cu un pahar?

— Oh, mulțumesc, a spus bătrânul. O să beau şi eu un sherry spaniol cu dumneata.

Şi l-a turnat cu o mână tremurândă.

— Ştii, a zis, cred că cei din comitetul Vinicol sunt absolut nebuni. Avem vreo patru sute de sticle de sherry sec magnific, Ruy de Lopez 1947, şi se pare că ei sunt gata să-l lase să rămână acolo în pivnițe. Au spus că membrii nu vor să-l bea din cauza prețului. Eu le-am zis: .,Dați-l pe gratis dacă nu-l puteți vinde, dar nu-l lăsați să zacă acolo". Aşa că acum e la acelaşi preț cu cel australian.

A făcut o pauză.

— Lasă-mă să-ți torn şi ție un pahar, Alan. E de o calitate excepțională.

— Am să beau unul mai târziu. Spune-mi, te-am auzit odată zicând că Bill Davidson e rudă cu tine?

Bătrânul a încuviințat din cap tremurând.

— Rudă sau cunoştință. Mai degrabă cunoştință. Mai-că-sa s-a măritat cu... s-a măritat cu... nu ştiu. -am uitat. Se pare că nu-mi mai amintesc lucrurile ca odinioară.

— O cunoşti pe fiica lui, Moira? .

— E fată bună, însă bea mult. Totuşi bea doar coniac, mi s-a spus, şi tocmai aici e diferența.

— Îmi creează nişte necazuri.

— Zău? ' .. : .

— A fost la ministru şi el mi-a trimis-o mie cu un bilețel. Vrea să deschidem sezonul păstrăvilor mai devreme anul ăsta, fiindcă altfel n-o să mai apuce nimeni să pescuiască ceva. Ministrul crede că ar fi bine să procedăm aşa. Probabil că se gândeşte la următoarele alegeri.

— Să.deschizi sezonul mai devreme? Adică înainte de întâi septembrie?

— Asta-i sugestia.

— O sugestie foarte proastă, dacă îmi permiți s-o spun. Peştii n-o să aibă timp să-şi depună icrele şi, dacă o vor face, vor fi într-o condiție mizerabilă. Ai putea ruina pescuitul pe ani de zile făcând aşa ceva. Când vrea el să deschizi sezonul?

— Pe zece august. A făcut o pauză.

— Din cauza fetei acelea.' De acolo a pornit problema. Nu cred că i-ar fi trecut prin cap, dacă n-ar fi fost ea. Cred că este o propunere teribilă, iresponsabilă. Nu ştiu ce o să se întâmple cu lumea asta.

Pe măsură ce alți membri ai Clubului intrau în încăpere, dezbaterea continua şi tot mai mulți se alăturau discuției. Domnul Sykes şi-a dat seama că opinia generală era în favoarea devansării datei.

— În fond, a spus cineva, şi-aşa se vor duce să pescuiască în august, dacă vremea va fi bună, chiar dacă e permis sau nu. Şi n-o să-i puteți amenda şi nici să-i trimiteți la închisoare pentru că n-o să fie timpsă-i judecați. Ar fi mai bine să stabiliți o dată rezonabilă, pe motiv de necesitate. Desigur, decizia nu va fi valabilă decât pentru anul ăsta.

Un faimos chirurg oftalmolog a remarcat:

— Eu cred că-i o idee foarte bună. Dacă peştii nu sunt de cea mai bună calitate, le putem da drumul în apă. Dacă sezonul va începe foarte devreme, nu vor trage la muscă, va trebui să pescuim cu mulineta. Oricum, sunt pentru modificarea datei. Când o să mor, aş vrea să se întâmple într-o zi însorită, pe malul râului Delatite, cu o undiță în mână.

Cineva a adăugat:

— Ca marinarul acela din submarinul american.

— Da, exact ca el. Cred că tipul ăla a avut o idee grozavă. Domnul Sykes, luând pulsul opiniei celor mai influenți cetățeni ai oraşului, s-a întors la birou mai uşurat, l-a sunat pe ministru şi în după-amiaza aceea a redactat un anunț care să fie transmis prin radio şi care avea să constituie una din acele schimbări rapide de politică, uşor de făcut într-o țară mică şi foarte educată, caz valabil acum şi pentru Australia.

Dwight Towers se afla pe Sidney când a auzit anunțul şi a rămas uimit, nefăcând legătură cu conversația avută cu Osborne, cu câteva zile în urmă. Imediat a început să facă planuri de a merge la pescuit cu undița fiului său. Transportul avea să fie o problemă, dar dificultățile existau tocmai pentru a fi depăşite de comandantul suprem al Forțelor Navale Americane.

În ceea ce mai rămăsese din Australia în anul acela, o destindere a tensiunii a apărut curând după mijlocul iernii. La începutul lui iulie, când Broken Hill şi Perth au fost atinse de boală, puțini oameni din Melbourne munceau mai mult decât aveau chef. Aprovizionarea cu electricitate a continuat neîntrerupt, la fel cea cu alimente, însă combustibilul şi micile

obiecte de lux trebuiau acum căutate cu grijă de cei care n-aveau altceva de făcut. Pe măsură ce săptămânile treceau, populația devenea în mod vizibil mai sobră. Continuau petrecerile zgomotoase, bețivii tot mai dormeau pe trotuare, însă mult mai puțini decât cu câtăva vreme în urmă. Şi, ca nişte mesageri ai primăverii, una câte una. maşinile începeau să iasă pe şoselele pustii.

La început era dificil de spus de unde se iviseră sau de unde făcuseră rost de benzină, pentru că fiecare caz în parte era greu de investigat. Proprietarul casei unde locuia Peter a apărut într-o zi într-un automobil Holden ca să ia lemne de foc de la copacii care fuseseră doborâți, explicând incoerent că economisise prețioasa benzină pentru curățat haine. Un văr din Aviația Regală Australiană a venit să-i viziteze conducând un MG şi justificându-se că pusese deoparte ceva benzină, dar că nu mai avea rost s-o păstreze. Asta era în mod clar o minciună, pentru că Bill nu punea deoparte niciodată nimic. Un inginer care lucra la rafinăria Shell din Corio a spus că izbutise să cumpere benzină de pe piața neagră din Fitzroy, însă a refuzat bineînțeles să dea numele celui de la care cumpărase. Ca un burete presat de circumstanțe, Australia a început să picure benzină şi, pe măsură ce săptămânile treceau şi se apropia luna august, picătura a devenit şuvoi.

Într-o zi Peter a luat cu el o canistră şi l-a vizitat pe John Osborne la Melbourne. În acea seară, pentru prima oară după doi ani, s-a auzit motorul maşinuței Morris şi nori de fum negru s-au ivit pe țeava de eşapament. Bărbatul a oprit motorul şi a mai meşterit, apoi a ieşit pe şosea cu Mary lângă el, care o ținea pe Jennifer pe genunchi.

— E ca şi cum am avea o maşină nouă! a exclamat ea încântată. Peter, e minunat! Crezi că mai poți face rost?

— Am păstrat benzina asta, i-a spus bărbatul. Am păstrat-o, ține minte! Mai avem câteva canistre îngropate în grădină. N-o să spunem nimănui ce cantitate.

—w Nici măcar Moirej?

— Dumnezeule, nu!. Ei, în ultimul rând. A făcut o pauză.

— Problema sunt acum anvelopele. Nu ştiu ce o să ne facem cu ele.

A doua zi a mers în Williamstown, până la intrarea în docuri şi a parcat maşina lângă port-avionul pustiu. Seara s-a întors cu maşina acasă.

Îndatoririle lui erau mai mult formale. Reparaţiile submarinului mergeau foarte încet, iar prezenţa sa nu era necesară mai mult de două zile pe săptămână, ceea ce se potrivea de minune cu cerinţele micului automobil. Dwight se afla acolo zilnic, dar şi el se motorizase. Amiralul îl chemase într-o dimineaţă şi-i comunicase că era normal ca actualul comandant suprem al Forţelor Navale Americane să aibă la dispoziţie un mijloc de transport. În felul acesta, Dwight se trezise cu un Chevrolet cenuşiu, care avea şi şofer, un marinar pe nume Edgar. Folosea automobilul mai ales ca să se ducă la club pentru prânz, sau să treacă pe la Harkaway, să mâne atelajul, în timp ce şoferul dădea la lopată în siloz.

Ultima parte a lunii iulie a fost plăcută pentru majoritatea oamenilor. Vremea era destul de urâtă pentru anotimpul acela, cu vânturi puternice, ploi şi temperaturi scăzute, dar bărbaţii şi femeile lăsaseră la o parte reţinerile de altă dată. Chenzinele aveau mai mică valoare şi importanţă; luau salariul indiferent dacă munciseră sau nu, însă nu aveau pe ce să-l ch?ltuie. La măcelărie vânzătorii acceptau banii, dar'nu se supăra nimeni dacă nu-i aveai şi, dacă exista carne, pur şi simplu o luai pe gratis. Dacă nu, căutai în altă parte. Aveai toată ziua la dispoziţie.

La munte, schiorii veneau pe pârtie la sfârşit de săptămână, dar şi în celelalte zile. În mica lor grădină. Mary şi Peter Holmes au sădit straturi noi şi au construit un gard în jurul legumelor, cu o plantă căţărătoare care să-l acopere. Nu mai avuseseră niciodată atâta timp pentru grădinărit, aşa că progresau întrun ritm nebănuit.

— O să fie minunat, spunea mulţumită femeia. Va fi cea mai frumoasă grădină din Falmouth.

În garajul său, John Osborne se ocupa intens de Ferrari, ajutat de o echipă de entuziaşti. Grand Prix-ul australian reprezenta evenimentul automobilistic cel mai important din emisfera sudică şi data cursei fusese devansată din noiembrie în august. În câteva rânduri, cursa se ţinuse la Melbourne, în parcul Albert, corespondentul Hyde Park-ului londonez. Orga-

nizatorii şi-ar fi dorit ca ultima cursă să se desfăşoare în parcul Albert, totuşi dificultățile păreau insurmontabile. A fost clar de la început că duceau lipsă de polițişti şi de angajați care să asigure condițiile elementare de siguranță pentru cei o sută cincizeci de mii de spectatori preconizați. Nimeni nu-şi făcea mari griji față de posibilitatea ca vreo maşină să iasă de pe traseu şi să omoare câțiva spectatori, ori în privința obțiherii aprobării pentru folosirea parcului. Părea improbabil totuşi că vor exista destui polițişti care să aibă grijă ca spectatorii să nu fie periclitați şi, oricât de neobişnuite ar fi fost vremurile, puțini piloți erau pregătiți să intre cu maşina într-o mulțime de oameni având două sute de kilometri la oră. Maşinile de curse sunt fragile la asemenea viteze şi coliziunea chiar cu o singură persoană ar fi scos vehiculul din cursă. Cu regret s-a decis că nu era practică desfăşurarea Grand Prix-ulu australian în parcul Albert şi cursa avea să fie organizată pe pista de la Tooradin.

Astfel, cursa a fost rezervată doar piloților; datorită dificultăților de transport, nu era de aşteptat ca prea mulți spectatori să poată călători şaizeci şi cinci de kilometri în;afara oraşului. În chip neaşteptat însă, la cursă şi-au anunțat participarea extrem de mulți piloți. Se părea că se înscriseseră toți cei din Victoria şi din sudul provinciei New South Wales care aveau o maşină rapidă, veche sau nouă; în total erau aproape două sute optzeci de concurenți. Atâtea automobile nu puteau participa simultan la cursă aşa că, două săptămâni înainte de marea zi, s-au ținut curse eliminatorii, pentru diversele clase. Ele s-au stabilit prin tragere la sorți şi Osborne s-a trezit întrecându-se cu un Macerați de trei litri pilotat de Jerry Collins, două Jaquar-uri, un Thunderbird, două Bugatti, trei Bentley adaptate şi un automobil construit dintr-un şasiu de Lotus şi un motor de avion Gipsy Queen, care avea trei sute.de cai putere şi vizibilitate redusă, pilotat de un tânăr mecanic de aviație, pe hume Sam Bailey, despre care se spunea că ar fi fost foarte rapid.

Datorită distanței față de oraş, spectatorii erau destul de puțini, dispersați de-a lungul celor cinci kilometri ai circuitului. Dwight venise în Chevrolet-ul lui oficial, luându-i pe drum' pe Moira, Peter şi Mary. În ziua aceea la cursă participau cinci

clase;, începând cu maşinile cele mai mici, fiecare cursă având un parcurs de optzeci de kilometri. Înainte de încheierea primei curse, organizatorii solicitaseră de urgență încă două ambulanțe de la Melbourne, pentru că cele existente fuseseră deja ocupate.

În primul rând, pista era umedă, deşi nu plouase în tim-. pul primei curse. Șase Lotus-urrse întreceau cu opt automobile Cooper şi cinci MG-uri, dintre care unul era pilotat de c tânără, domnişoara Fay Gordon. Pista avea cam cinci kilometri lungime. Linia dreaptă continua cu o uşoară sinuozitate, făcând un viraj larg la stânga, cotind cu aproape 180 de grade şi înconjurând luciul lacului Bend. Venea apoi curba Haystack. un viraj la dreapta de 120 de grade, destul de dificil, care ducea către Safety Pin *, o curbă foarte strânsă în pantă. Întoarcerea era sinuoasă şi foarte rapidă, cu un viraj la stânga ce cobora un deal abrupt, urmat de alt viraj strâns la dreapta, botezat Derdeluşul. De acolo, o curbă lungă şi rapidă ducea înapoi către linia dreaptă ce încheia circuitul.

Încă de la startul primelor maşini a fost evident că avea să urmeze o cursă neobişnuită. A început cu scrâşnete puternice de cauciucuri, care indicau faptul că piloții intenționau să nu aibă pic de milă de motoare, de adversari sau de ei înşişi. În mod miraculos, toate maşinile au trecut cu bine de prima curbă. Apoi au început problemele. Un MG a pierdut controlul în virajul Haystack, a părăsit pista şi s-a trezit derapând pe terenul accidentat, departe de circuit. Şoferul a accelerat, a întors maşina şi a revenit în cursă. Un Cooper care venea din spate a încercat să evite coliziunea, s-a răsucit pe pista umedă şi a fost lovit în plin de alt Cooper. Primul şofer a murit pe loc şi ambele maşini au format o grămadă de fiare lângă drum, cel de-al doilea şofer fiind aruncat departe, cu, clavicula ruptă şi multiple leziuni interne. La a doua tură de circuit, pilotul MG-ului s-a întrebat ce anume cauzase accidentul acela.

La a cihcea tură, urt Lotus a depăşit-o pe Fay Gordon la capătul liniei drepte terminale şi a derapat pe pista umedă, în zona lacului Bend, la treizeci de metri în fața ei. Un alt Lotus trecea prin dreapta fetei. Singura scăpare pentru ea era să vireze la stânga. A părăsit pista cu o sută cincizeci de kilometri la oră, a traversat porțiunea îngustă de pământ din fața iacului,

făcând un efort disperat de a vira la dreapta, înapoi spre pistă,, dar până la urmă s-a rostogolit în apă. Când jerbele de stropi s-au potolit, MG-ul era cu roţile în sus, la zece metri de ţărm. De abia după jumătate de oră, câteva ajutoare âu izbutit,, cu greu să scoată de acolo maşina şi cadavrul dinăuntru., în a treisprezecea tură, trei automobile s-au tamponat şi au luat foc. Doi piloţi au fost uşor răniţi şi au izbutit să-l scoată din maşină pe al treilea, care avea ambele picioare rupte, înainte ca vehiculul să ia foc. Din douăsprezece maşini care luaseră startul, doar şapte au terminat cursa, primeie două calificându-se pentru finală.

* Acul de Siguranţă (Nota trad.)

Când steagul arbitrului a fluturat indicând câştigătorul, John Osborne şi-a aprins o ţigară. '

— E distractiv, a spus el.

Cursa lui avea să fie ultima din acea zi. Peter a zis, pe gânduri:

— Se vede că participă ca să câştige...

— Bineînţeles, a încuviinţat John. E o cursă în toată regula. Dacă o iei în serios, n-ai ce să pierzi.

— Cu excepţia faptului că ai putea să-ţi distrugi maşina.

— Mi-ar părea rău să fac asta. a spus John.

A început să plouă şi pista s-a udat şi mai rău. Dwight i-a spus Moirei:

— Du-te în maşină, scumpo. O să te faci leoarcă. Fata nu s-a clintit.

— Nu poate continua cursa pe ploaia asta, nu-i aşa? a întrebat ea. Mai ales după atâtea accidente.

— Nu ştiu, a spus el. Cred că s-ar putea să continue. În fond, e la fel pentru toată lumea. Nimeni nu-i obligat să ruleze cu o viteză aşa de mare, ca să derapeze. Dacă or să aştepte o zi fără ploaie, în anotimpul ăsta, s-ar putea să nu mai apuce să concureze.. \.

— Dar e îngrozitor, a obiectat Moira. Doi morţi şi şapte răniţi în prima cursă. Nu mai poate continua. Seamănă cu spectacolele cu gladiatori romani.

Bărbatul a rămas tăcut o clipă.

— Nu-i chiar aşa, a zis el în cele din urmă. Nu există public şi nici nu sunt obligaţi s-o facă. S-a uitat în jur. Cu excepţia

piloților şi a echipelor lor, nu cred că sunt mai mult de cinci sute de oameni pe-aici. Nu s-au perceput bilete de intrare. O fac pentru că le place s-o facă.

— Eu nu cred. Dwight a zâmbit.

— Du-te la John şi sugerează-i să-şi ia Ferrari-ul şi să plece acasă.

Moira n-a replicat.

— Hai în maşină să bem un coniac cu sifon, a mai zis el.

— Unul foarte mic, Dwight. Dacă tot o să mă uit la cursa asta, vreau să fiu trează.

În următoarele două curse au fost nouă accidente, dintre care patru au avut nevoie de ambulanțe, dar un singur pilot a murit, şoferul unui automobil Austin-Healey, care se jaf la la baza unui ambuteiaj de patru maşini din zona Safety Pin. Ploaia se transformase într-o bură fină, însă nu izbutise să afecteze spiritul concurenților. John Osborne şi-a părăsit prietenii înainte de ultima cursă şi acum se afla în Ferrari-ul lui, încălzindu-i motorul. În scurt timp, s-a arătat satisfăcut, a ieşit din maşină şi a rămas să fumeze şi să discute cu ceilalți piloți. Don Harrison, pilotul unui Jaguar, avea un pahar de whisky în mână şi câteva sticle şi pahare pe o ladă răsturnată de lângă el; i-a oferit şi lui John să bea ceva, dar acesta a refuzat.

— N-am să vă dau nici o şansă, tâlharilor, a zâmbit el.

Deşi avea probabil cea mai rapidă maşină din concurs, era pilotul cu cea mai puțină experiență. Încă *îşi* conducea Ferrari-ul cu semnul de începător. Era foarte conştient că nu ştia instinctiv când maşina lui era pe cale să derapeze. Când se întâmpla, aşa ceva, îl surprindea întotdeauna. Habar n-avea că pentru toți şoferii era la fel pe drumuri umede; nici unul dintre ei nu condusese în astfel de condiții, dar faptul că el se ştia neexperimentat reprezenta o protecție mai bună decât încrederea lor.

Când echipa lui a împins Ferrari-ul la start, John s-a trezit pe linia a doua. În față se afla automobilul Maserati. cele două Jaguar-uri şi Gipsy Lotus-ul, iar lângă el era Thun-derbird-ul. Ş-a aranjat pe scaun, ambalând motorul ca să-l încălzească mai bine, şi-a pus centura de siguranță, casca de protecție şi ochelarii. În minte avea un singur gând: „Aici voi fi ucis." Mai bine aşa decât să mori de o boală mizerabilă, în mai puțin de o

lună. Mai bine să conduci ca un nebun şi să mori făcând ceea ce-ți place. Volanul mare era o plăcere de ținut în palme, iar bubuitul motorului suna ca o muzică pentru el. S-a întors, a zâmbit echipei sale cu o plăcere nedisi-, mulată, apoi şi-a fixat ochii asupra starterului.

Când steagul a coborât, el a luat un start bun şi a depăşit Gipsy Lotus-ul când a schimbat în viteza a treia, îndepărtân-du-se şi de Thunderbird. A intrat în zona lacului Bend apro-piindu-se de al doilea Jaguar, însă conducând cu grijă pe pista umedă, fiindcă mai avea încă şaptesprezece ture. Destul de mult ca să rişte în ultimele cinci. A rămas în apropierea Jaguar-ului, trecând prin virajul Haystack,. apoi prin Safety Pin, accelerând cu grijă pe porțiunea sinuoasă. Aparent, nu destul de mult, căci, foarte curând, Gipsy Lotus l-a depăşit prin dreapta, împroşcându-l cu apă. Sam Bailey conducea ca un nebun. /

John a încetinit puțin ca să-şi' şteargă ochelarii, apoi s-a luat după el. Gipsy Lotus-ul se mişca în zigzag, ocupând tot drumul, ținut în frâu doar de reflexele extraordinare ale tână-rului său pilot. Privind, Osborne simțea dezastrul ca pe o aură; era ma bine să se țină la distanță o vreme, ca să vadă ce se va întâmpla. A aruncat o privire în oglindă; Thunder-bird se afla la cincizeci de metri în spate, iar Maserati încerca să-l depăşească. Putea aborda precaut Derdeluşul, după care să accelereze şi el.

Intrând pe lina dreaptă de la capătul primei ture, John a. Observat că Gipsy Lotus depăşise un Jaguar. A accelerat până la două sute cincizeci de kilometri la oră, ajungând din urmă al doilea Jaguar; deoarece mai era o maşină între el şi Gipsy Lotus, se simțea în siguranță. A aruncat o privire în oglindă, atunci când a frânat înainte de lacul Bend, şi a văzut că se îndepărtase destul de mult de cele două automobile din spate; dacă s-ar fi putut menține, ar fi păstrat poziția a patra timp de o tură sau două, fără să fie necesar să forțeze în viraje.

A păstrat poziția până în tura a şasea. La vremea aceea, Gpsy Lotus se afla în frunte şi primele patru maşini depăşiseră cu o tură unul dintre automobilele Bentley. Accelerând la ieşirea din Derdeluş, John a privit în oglindă şi a văzut un carambol teribil în viraj. Maserati şi Bentley se tamponaseră în, mijlocul

drumului, iar Thunderbird zbura prin aer. N-a mai avut timp să se uite încă o dată. În fața lui, aflat în frunte Gipsy Lotus încerca să depăşească cu o tură unul dintre Bugatti, sincronizându-şi zigzagurile disperate cu manevra necesară ocolirii, dar neizbutind s-o facă. Cele două Jaguar-uri se țineau în spate, la o distanță sigură.

Când a ajuns din nou în zona Derdeluşului John a văzut că, de fapt, în accident fuseseră implicate două maşini. Thunderbird era răsturnat la cincizeci de metri de pistă, iar Bent-ley-ul zăcea' pe drum, cu partea din spate tamponată. Într-o baltă de benzină. Maserati rămăsese probabil în cursă. A trecut mai departe şi, când a intrat în a opta tură, a început să plouă mai puternic. Era timpul să accelereze.

Aşa gândeau şi ceilalți din frunte, pentru că în acea tură Gipsy Lotus-ul a fost depăşit de, un Jaguar care, la o curbă, a profitat de nervozitatea evidentă a lui Sam Bailey cauzată de instabilitatea vehiculului său. Imediat după aceea, ambii lideri au depăşit un Bugatti şi un Bentley. Al doilea Jaguar s-a repezit să-i ajungă din urmă în zona Haystack, urmat de Osborne. Ceea ce s-a întâmplat atunci a fost foarte, foarte rapid. Bugatti-ul a derapat în viraj şi a fost izbit de Bentley.

Acesta a fost proiectat în calea ufiui Jaguar, care s-a rostogolit de două ori şi s-a oprit răsturnat pe partea dreapta lângă pistă, fără şofer. John n-a avut timp să frâneze şi n-a mai putut vira. Ferrari-ul a izbit cu putere în Bugatti, cu o sută zece kilometri la oră şi s-a oprit lângă şosea, cu roata din față îndoită.

John a fost zguduit, însă a scăpat teafăr. Don Harrison, pilotul Jaguar-ului care îi oferise ceva de. băut înainte de cursă, era pe moarte din cauza rănilor multiple; fusese aruncat'din maşină în timp ce aceasta se rostogolea, apoi fusese călcat de Bentley. John a ezitat o clipă, dar în jur era destulă lume; şi-a încercat Ferrari-ul. Motorul a pornit şi automobilul a țâşnit înainte, însă roata defectă a scrâşnit, lovindu-se de şasiu. Era scos din cursă şi nu mai putea participa la Grand Prix; cu inima strânsă, a aşteptat până ce Gipsy Lotus a trecut pe lângă el, apoi a traversat pista să vadă dacă îl putea ajuta pe pilotul care agoniza.

În vreme ce stătea acolo fără să poată face nimic, Gipsy Lotus a trecut din nou.

John a rămas în ploaie câteva secunde înainte să-şi dea seama că între cele două treceri ale lui Gipsy Lotus, nu mai circulase nici o maşină. Când a înțeles asta, s-a repezit către Ferrari. Dacă într-adevăr în cursă rămăsese o singură maşină, încă mai avea o şansă pentru Grand Prix. Dacă ar fi putut înconjura pista, ar fi avut timp să schimbe roata şi să obțină locul al doilea. A condus încet, luptându-se cu volanul, în vreme ce ploaia îi şiroia pe gât şi Gipsy Lotus-ul a trecut pentru a treia oară. Cauciucul i-a explodat în dreptul Derde-luşului, unde şase maşini păreau contopite îhtr-o grămadă. John a ieşit la standuri şi a ajuns în dreptul echipei sale, iar Lotus-ul a trecut din nou.

Schimbarea roții s-a făcut în treizeci de secunde şi o verificare rapidă a dovedit că maşina nu pățise mare lucru, cu excepția caroseriei. A intrat din nou pe pistă, deşi era în urmă cu câteva ture şi, în clipa aceea, un Bugatti s-a detaşat din haosul ambuteiajului şi a revenit în cursă. Bugatti nu reprezenta tQtuşi o amenințare şi John a parcurs circuitul fără să forțeze pentru a câştiga locul al doilea în preliminarii şi a putea lua startul în finală. Din cele unsprezece maşini din cursă, opt nu izbutiseră să ajungă la finiş, iar trei piloți muriseră.

A scos Ferrari-ul de pe pistă şi a oprit motorul, în vreme ce echipa şi prietenii s-au adunat în jur ca să-l felicite. Abia dacă îi auzea; degetele îi tremurau din cauza şocului şi a descărcării nervoase. N-avea decât un singur gând în minte. Să-şi ducă Ferrari-ul înapoi în Melbourne şi să vadă ce pățise direcția. În ciuda faptului că izbutise să termine traseul, ceva era rupt 'sau blocat acolo; în ultima parte a cursei, trăsese cu putere spre stânga.

Printre prietenii care se îmbulzeau în jur, a observat lada răsturnată lângă care Don îşi parcase Jaguar-ul, paharele şi sticlele de whisky. „Dumnezeule" şi-a spus „acum chiar am să beau paharul ăla cu Don." A coborât din maşină şi s-a îndrep-tat nesigur către ladă. O sticlă era încă plină. Şi-a turnat cu generozitate, a adăugat puțină apă, apoi l-a văzut pe Sam Bailey lângă Lotus-ul lui. A mai umplut un pahar şi i l-a dus câştigătorului, croindu-şi drum prin mulțime.

— Beau asta în memoria lui Don. Ar trebui să faci şi tu la. fel.

Tânărul a luat paharul, a încuviințat din cap şi a băut.

— Cum ai izbutit să termini? a întrebat el. Am văzut că o pățiseşi.
— Am reuşit să-mi schimb roata, a răspuns abătut cercetătorul. Direcția însă are nişte hibe. Ca şi cea a Lotus-ului.
— Automobilul meu are o direcție foarte bună, a spus celălalt nepăsător. Problema este că nu se lasă condus. Te întorci cu maşina în oraş?
— Dacă o să fie în stare să mă ducă.
— Mai bine ai lua camionul lui Don. N-o să mai aibă nevoie de el. -
■■ John l-a privit cu ochi mari.
— Să ştii că-i o idee...
"Pilotul mort îşi adusese Jaguar-ul într-un camion vechi, pentru a evita să-l zdruncine pe şosea. Camionul stătea părăsit undeva nu departe de pistă.
— Ar trebui să mă grăbesc înainte să pună altcineva mâna pe el.
John şi-a băut whisky-ul, a rupt-o la fugă spre maşina lui şi şi-a încântat echipa cu noua idee..Au mobilizat alți voluntari ca să dea-o mână de ajutor şi au'împins Ferrari-ul pe rampele de oțel, sus în camion, asigurându-l cu frânghii. După aceea John s-a uitat în jur nesigur. A oprit un polițist care tocmai trecea.
— Mai sunt oameni de-ai lui Don Harrison pe aici?
— Cred că toți sunt la locul accidentului. Ştiu că şi soția lui e acolo.
Nu avusese prejudecăți să-şi încarce Ferrâri-ul în camion, pentru că nu avea să-i mai fie de folos, nici lui Don şi nici Jaguar-ului său. Era însă altceva să-i lase echipa şi soția fără posibilitatea unui mijloc de transport până în oraş. A pornit din nou către pistă, împreună cu Eddie Brooks, unul dintre membrii echipei sale. A observat un grup de oameni lângă locul accidentului, unde maşinile rămăseseră tamponate în ploaie. Intenționase să discute cu echipa lui Don, dar când a văzut că soția acestuia avea ochii uscați şi-a schimbat hotărârea şi s-a dus să stea de vorbă chiar cu ea.
— Eu am concurat pe Ferrari, i-a spus. Îmi pare rău ducele întâmplate, doamnă Harrison.
Femeia a înclinat capul.

— Dumneata te-ai izbit de ei abia la sfârşit, a comentat ea. N-ai nici o legătură cu accidentul.
— Ştiu. Dar îmi pare foarte rău.
— N-are de ce să-ți pară rău. I s-a întâmplat ceea ce.a vrut să i se întâmple. N-ar fi vrut să se îmbolnăvească şi tot restul. Poate că dacă n-ar fi băut whisky-ul acela... Nu ştiu. S-a întâmplat aşa cum a vrut să se întâmple. Eşti unul dintre amcii lui?
— Nu chiar. Mi-a oferit ceva de băut înainte de cursă dar am refuzat. Am băut acum ceva.
— Da? Atunci să-ți fie de bine. Aşa ar fi vrut şi Don să faci. A mai rămas băutură?
John a ezitat.
— Mai era când am plecat de-acolo.. A băut şi Sam Bailey. Poate că băieții au terminat între timp sticlele.
— Ia spune, ce vrei? I-a privit femeia, maşina lui? Mi-au zis că nu mai e bună de nimic.
John s-a uitat spre Jaguarul distrus.
— Nici eu nu cred că mai e bună de ceva. Nu, doream să-mi pot duce maşina în oraş cu camionul lui. Mi s-a defectat direcția, dar cred c-am s-o pot repara pentru Grand Prix.
— Te-ai calificat, nu-i aşa? E camionul lui Don şi cred că el ar prefera să fie de folos unor maşini funcționale decât unor rable. E-n regulă, amice, poți să-l iei.
Bărbatul a fost luat prin surprindere.
— Unde să-l înapoiez?
— Eu n-am nevoie de el. N-ai decât să-l păstrezi.
S-a gândit să-i ofere bani, apoi a respins ideea. Nu se mai obişnuia aşa ceva.
— E foarte amabil din partea dumneavoastră, a spus el. Pentru mine este foarte important să pot folosi camionul.
— Foarte bine. Dă-i înainte şi câştigă Grand Prix-ul. Dacă ai nevoie de ceva piese din aia— a arătat către Jaguarul distrus— le poți lua.
— Cum o să vă întoarceți în oraş?
— Eu? O să aştept şi o să plec cu Don. cu ambulanța. Am auzit însă că sunt multe transporturi de făcut la spital înaintea noastră, aşa că probabil va trebui să stau aici până la miezul nopții.

Părea că nu mai avea ce face pentru ea.
— Pot lua cu mine oamenii din echipa lui?
Ea a încuviințat din cap şi a vorbit cu un bărbat gras şi chel. de vreo cincizeci de ani, care a strigat spre doi tineri să plece cu John.
— Alfie o să rămână cu mine, să aibă grijă de toate, a explicat femeia. Dă-i înainte, domnule, şi câştigă Grand Prix-ul!
Cercetătorul s-a îndepărtat puțin şi a vorbit cu Eddie Brooks, care stătea în ploaie.
— Cauciucurile au aceeaşi mărime cu ale noastre. Roțile sunt diferite, dar dacă am lua şi bucşele... Ar trebui să aruncăm o privire şi la Maserati ăla care s-a accidentat. Cred că are destule piese care merg la noi...
S-au întors către camionul proaspăt achiziționat şi au mers cu el, în lumina amurgului, până la locul ambuteiajului, unde s-au apucat să demonteze din maşinile accidentate orice le-ar fi putut folosi pentru Ferrari. S-a întunecat înainte ca ei să-şi termine treaba, după care s-au întors în Melbourne, prin ploaie.

CAPITOLUL OPT

În grădina lui Mary Holmes primele narcise au înflorit la începutul lui august, în ziua când la radio s-a anunțat, cu obiectivitate studiată, primele cazuri de boală de radiație în Adelaide şi Sydney. Ştirile n-au afectat-o în mod deosebit pe femeie; toate veştile erau proaste, ca şi cele despre salariu, greve sau război şi nici o persoană înțeleaptă nu le mai acorda atenție. Mai importantă era ziua acee însorită, luminoasă; atenție. Mai importantă era ziua aceea însorită, luminoasă; lor înmuguriseră deja.
— O să fie o privelişte minunată, i-a spus ea fericită lui Peter. Sunt atât de multe! Crezi că unii bulbi or să dea câte două vlăstare?
— Nu cred, a replicat bărbatul. Abia la anul se împart în două şi mai fac încă un bulb sau ceva în genul ăsta.
Mary a încuviințat din cap.
— Va trebui să le scoatem la toamnă, după ce mor, şi să le separăm. O să obținem mai multe atunci şi o să le punem aici. Într-un an sau doi o să arate minunat.
S-a oprit gânditoare.

— Vom putea culege să punem şi în casă.
Un lucru o preocupa totuşi în acea zi perfectă şi anume că lui Jennifer îi apărea primul dinte, avea temperatură şi era agitată..Mary citise o carte intitulată „Primul an al copilului'" din care aflase că era ceva normal şi că nu era cazul să se neliniştească, dar oricum îşi făcea griji.
— Doar nu le ştiu pe toate, cei care scriu cărțile astea. Şi nu toți copiii sunt la fel. N-ar trebui să plângă întruna, nu-i aşa? Crezi că ar trebui să-l chemăm pe doctorul Halloran?
— Nu cred, a zis Peter. Văd că îşi mestecă bine biscuitul.
— Dar e atât de fierbinte, mititica.
A ridicat-o pe Jennifer din leagăn şi a început s-o mângâie pe spate, tinând-o pe umăr; fetița atât aşteptase şi s-a oprit imediat din plâns. Peter a savurat câteva clipe liniştea.
— Cred că n-are nimic, a spus el. Vrea doar puțină atenție.
A simțit că nu mai poate rezista după o noapte de nesomn, în care copilul plânsese tot timpul, iar Mary se ridicase să-l liniştească din cinci în cinci minute.
— Ascultă, scumpo, a rostit. Îmi pare foarte rău. dar trebuie să mă duc până la Comandament. Am o întâlnire în biroul viceamiralului la douăsprezece fără un sfert.
— Şi cum rămâne cu doctorul? Nu crezi totuşi că ar trebui s-o vadă t
— Eu nu l-aş deranja. În carte spune că s-ar putea s-o țină aşa vreo două zile. Ei bine, la ea a început acum treizeci şi şase de ore.
— S-ar putea să fie altceva, să nu fie în legătură cu dinții. În fond, nu ne poate spune unde o doare...
— Las-o în pace până mă întorc, a spus Peter. Am să fiu aici la patru, cel târziu la cinci. O să vedem cum se va simți atunci.
— Bine, a oftat Mary.
Bărbatul a scos canistrele, le-a pus în maşină şi a ieşit pe şosea, bucuros că scăpase. N-avea nici o întâlnire la Comandament în dimineața aceea, dar nu strica să treacă pe acolo. Scorpionul fusese scos din docul uscat şi se afla acum la locul lui de lângă portavion; aşteptând ordinele care era posibil nici să nu-mai vină: putea să-i arunce o privire şi, ca o chestie- de mai mică importanță, să-şi umple rezervorul şi canistrele.

În ^dimineața aceea frumoasă, clădirea Comandamentului Naval, era pustie cu excepția unei funcționare conştiincioase, cu ochelari. Ea i-a spus că îl aştepta pe comandantul Mason dintr-o clipă în alta. Peter a zis că o să mai treacă pe acolo şi s-a dus la maşină, îndreptându-se către Williamstown. A parcat lângă portavion şi a urcat pe estacadă cu canistrele în mână, răspunzând la salutul ofițerului de cart.

— Bună dimineața. Comandantul Towers e pe-aici?

— Cred că e pe Scorpion, domnule.

— Am nevoie de nişte lichid din-ăsta.

— Foarte bine, domnule. Lăsați canistrele aici... Să vă umplu şi rezervorul?

— Dacă eşti amabil.

A străbătut nava goală şi rece, şi a coborât spre submarin. Dwight a apărut pe punte când el a păşit la bord. Peter l-a salutat oficial.

— Bună dimineața, domnule. Am venit să văd ce se mai întâmplă pe-aici şi să fac rost de nişte benzină.

— E destulă, a zis americanul. Iar de întâmplat, nu prea se întâmplă mare lucru. Şi nici nu cred că se va mai întâmpla. Ai ceva ştiri pentru mine?

Peter a clătinat din cap.

— Am trecut adineaori pe la Comandament. Jn afară de o funcționară, nu era nimeni.

— Eu am avut mai mult noroc decât dumneata. Ieri am găsit un locotenent acolo... Nu prea mai e activitate.

— Nici n-a mai rămas mult de-acum.

S-au sprijinit de balustradă; Peter i-a aruncat o privire comandantului.

— Ați auzit de Adelaide şi Sydney? *

— Bineînțeles, a încuviințat Dwight. La început era vorba de luni. apoi de săptămâni, iar acum am impresia că-i yorba de zile. Cât se spune că o să mai dureze?

— N-am auzit. Am vrut să iau legătura cu John Osborne azi, pentru ceva informații de ultimă oră.

— N-o să-l găseşti la birou. Munceşte la maşina aia. A fost o cursă excelentă.

Peter a dat din cap.

— Vă duceți s-o vedeți şi pe următoarea— marele Grand Prix? E ultima cursă de pe lume, din câte înțeleg. Chiar că o să fie ceva.

— Nu ştiu. Moirei nu i-a plăcut. Am impresia că femeile privesc lucrurile altfel. Aşa se întâmplă şi cu boxul sau luptele.

A făcut o pauză.

— Te întorci la Melbourne acum?

— Aşa intenționam... dacă nu cumva aveți nevoie de mine, domnule.

— Nu, n-am. Nu-i nimic de făcut pe-aici. Aş merge în oraş cu dumneata, dacă se poate. Edgar n-a apărut azi cu maşina. Probabil că o fi dezertat şi el. Dacă mă aştepți zece minute ca să-mi schimb uniforma, am să te însoțesc.

Patruzeci de minute mai târziu, discutau amândoi cu John Osborne în garaj. Ferrari-ul atârna cu botul ridicat, suspendat de ni7te lanțuri, partea din față fiind dezmembrată. John era în salopetă şi muncea împreună cu un mecanic; lucrase atât de curat. Încât abia dacă se pătase pe mâini.

— Am avut mare noroc că am făcut rost de piesele alea de la Maserati, a spus el serios. Altminteri ar fi trebuit să fac o grămadă de adaptări. Nu mi-ar fi plăcut să particip la cursa dacă aş fi fost nevoit să încălzesc elementele vechi ale direcției şi apoi să le îndrept din nou. Nu poți şti niciodată ce se poate întâmpla după o reparație ca asta.

— Eu cred că oricum n-ai cum să ştii ce se poate întâmpla într-o asemenea cursă, a zis Dwight. Când o sa aibă loc Grand Prix-ul?

— M-am cam certat cu ei din cauza asta. L-au programat pentru sâmbătă, pe şaptesprezece, peste două săptămâni, dar eu cred că-i prea târziu. Părerea mea e că ar trebui să aibă loc săptămâna viitoare, pe zece.

— Se cam apropie sfârşitul, nu-i aşa?

— Da. aşa cred. În fond. au apărut cazuri acum şi în Canberra.

— Eu n-am auzit decât despre Adelaide şi Sydney.

— Radioul e totdeauna cu trei zile în urmă. Nu vor să creeze panică şi depresii, decât atunci când nu vor mai avea încotro. Dar azi a apărut un caz suspect în Albury.

— În Albury? E la numai trei sute de kilometri de noi.

— Ştiu. De aceea spun că peste două săptămâni o să fie prea târziu.
— Cât crezi că o să mai dureze atunci, John? a întrebat Peter.
Cercetătorul i-a aruncat o privire.
— Eu sunt deja bolnav. Şi tu, cu toții ne-am îmbolnăvit. Uşa asta, cheia asta... totul este atins de praful radioactiv. Aerul pe care îl respirăm, apa pe care o bem, salata, chiar şi şunca sau ouăle pe care le mâncăm. Acum e la nivelul toleranței individuale. Unii mai sensibili, s-ar putea să prezinte simptome peste două săptămâni. Poate chiar mai curând.
A făcut o pauză.
— Cred că-i o nebunie să amâni o cursă aşa de importantă cum e Grand Prix-ul până peste două săptămâni. În după-amiaza asta avem o întrunire a Comitetului organizatoric şi am să le-o spun. Nu vom avea o cursă ca lumea dacă jumătate din piloți or să aibă diaree şi or să vomite, Asta nu înseamnă decât că Grand Prix-ul o să fie câştigat de tipul cel mai tolerant la radiații. Ori, se ştie, nu pentru asta concurăm!
— Presupun că ai dreptate, a aprobat Dwight.
l-a, lăsat în garaj şi el a plecat, pentru că avea întâlnire cu Moira. John i-a sugerat lui Peter să prânzească împreună la Clubul Pastoral şi, curând după aceea, şi-a şters mâinile, şi-a scos salopeta şi au plecat cu maşina către club. Peter l-a întrebat pe drum:
— Cum îi mai merge bătrânului tău unchi?
— El şi amicii lui au făcut o gaură mare în stocul de Porto, a spus cercetătorul. Probabil că o să-l întâlnim la masă, vine aproape zilnic. Desigur, e cu totul altfel acum, că se poate deplasa cu maşina.
— De unde face rost de benzină?
— Dumnezeu ştie. Probabil de la armată. De unde face rost toată lumea în ziua de azi?
A făcut o pauză.
— Cred că o va duce mai mult, deşi n-aş paria pe asta. Vinul de Porto o să-l facă probabil mai rezistent decât majoritatea dintre noi.
.— Vinul de Porto? John a aprobat din cap.
— Se pare că alcoolul sporeşte toleranța la radioactivitate. N-ai ştiut asta?

— Vrei să spui că dacă te îmbeți reziști mai mult?
— Câteva zile. Dar cu unchiul Douglas nu se ştie niciodată. Săptămâna trecută am crezut că vinul o să-l dea gata, iar când l-am văzut ieri arăta foarte bine.,
Au parcat maşina şi au intrat în club. L-au găsit pe sir Douglas Froude stând pe verandă, pentru că, cântul era prea rece în grădină. Avea un pahar cu sherry lângă el şi discuta cu doi vechi prieteni. A făcut un efort să se ridice în picioare când i-a văzut pe noii sosiți, dar a renunțat, la rugămintea lui John.
— Nu mă mai mişc ca odinioară, a zis el. Hai, trageți-vâ câte un scaun şi luați şi voi din sherry-ul ăsta. Ne-au mai rămas vreo cincizeci de sticle de Amontillado. Apasă pe sonerie!
John s-a conformat şi şi-au luat fiecare câte un scaun.
— Cum vă mai simțiți, domnule? a întrebat Peter.
— Aşa şi aşa. Doctorul a avut probabil dreptate. Mi-a spus că dacă mă reîntorc la vechile obiceiuri, n-o s-o duc mai mult de câteva luni şi aşa o să se întâmple. Dar la fel o să fie şi cu tine, şi cu el.
A chicotit.
— Am auzit că-ai câştigat ultima cursă la care ai parti* cipat. John, băiete.
— N-am câştigat. Am ieşit pe locul doi, dar asta înseamnă că am dreptul de a participa la Grand Prix.
— Păi, nu te duce ca să te sinucizi. Deşi sunt sigur că nu prea mai contează. Spune-mi, am auzit că au pățit-o deja în Cape Town. Crezi că-i adevărat?
Nepotul lui a aprobat din cap., — Da, e foarte adevărat. Sunt afectați de câteva zile. Avem totuşi legături radio cu ei.
— Va să zică au pățit-o înaintea noastră?
— Da.
— Asta înseamnă că s-a terminat cu toată Africa, sau că se va termina cu ea înainte ca norul radioactiv să ajungă aici.
John a zâmbit.
— O să se întâmple repede. În cel mult o săptămână so va încheia cu Africa, jnaintează foarte rapid din câte ne'-am dat seama. E un pic dificil pentru că,- atunci când mai mult de jumătate din oameni sunt morți, comunicațiile dintr-o anumită zonă se întrerup şi nu mai ştii ce se întâmplă. Toate serviciile încetează de fapt. inclusiv aprovizionarea cu alimente. Ultima

jumătate se pare că moare foarte repede. Dar cum spuneam, nu §tim cu siguranță ce se întâmplă în cele din urmă.
— Păi, eu aş zice că-i mai bine aşa, a rostit apăsat generalul. O să aflăm, oricum, destul de curând.
A tăcut o clipă.
— Va să zică s-a terminat şi cu Africa. Am petrecut vremuri bune pe acolo, înainte de primul război, când eram mai mic în grad. Dar niciodată nu mi-a plăcut apartheidul ăla... Asta înseamnă că noi vom fi ultimii?
— Nu chiar, a spus cercetătorul. Vom fi ultimul mare oraş. S-au ivit deja cazuri în Buenos Aires şi Montevideo, au câteva şi în Auskland. După ce o să se termine cu noi, Tas-mania o să mai reziste încă două săptămâni, ca şi South Is-iand din Noua Zeelandă. Ultimii dintre toți vor fi indienii din Țara de Foc.
— Dar Antarctica? Osborne a clătinat din cap.
— După câte ştim noi, nu-i nimic acolo. Desigur, asta nu înseamnă sfârşitul vieții pe Pământ. Va mai fi viață aici, în Melbourne, cu mult după ce noi vom dispărea.
— Ce viață? a întrebat Peter, uimit. John a zâmbit larg.
— Iepurele. E cel mai rezistent animal pe care îl cunoaştem.
Generalul s-a îndreptat în scaun, cu chipul împurpurat de mânie.
— Vrei să spui că iepurele o să trăiască mai mult decât noi?
— Exact. Cu aproape un an mai mult. Are rezistență dublă față de noi. O să fie o mulțime de iepuri care vor alerga pe aici prin Australia şi vor mânca tot ce a mai rămas.
— Vrei să spui că nenorociții ăia de iepuri o s-o mierlească atât de târziu? Că o să fie bine mersi după ce noi o să murim cu toții?
Osborne a încuviințat din cap.
— Câinii şi şoarecii vor trăi ceva mai mult decât {noi, totuşi, nu vor rezista atât de mult ca iepurii. Din câte ştim. iepurii i-au depăşit pe toți... Ei vor fi ultimii.
A 'tăcut câteva clipe.
— Desigur, până la urmă vor muri şi ei. La sfârşitul anului viitor n-o să mai rămână nimic în viață pe aici.
Generalul s-a prăbuşit din nou în scaun.
— Iepurele! După câtă vreme am pierdut luptându-ne Să-l stârpim, uite că el o să câştige până la urmă! S-a întors către

Peter. Apasă pe butonul ăla de lângă tine. Vreau să beau un coniac cu sifon înainte de prânz. Ar fi bine să bem cu toții câte unul.

În restaurant, Moira şi Dwight s-au aşezat la o masă într-un colț şi au comandat prânzul. Apoi ea a spus:

— Ce te preocupă, Dwight?

Bărbatul a luat o furculiță şi s-a jucat cu ea.

— Nu-i mare lucru.

— Spune-mi.

El şi-a înălțat capul.

— Am o altă navă sub comandă— submarinul Sword-fish, care se află la Montevideo. Lucrurile se precipită acolo. Acum trei zile am vorbit cu comandantul prin radio şi l-am întrebat dacă el consideră că ar fi posibilsă vină cu nava aici.

— Şi ce a spus? '

— A spus că n-o va face. „Legături cu țărmul", aşa le-a numit. A vrut să spună de fapt că-i vorba de femeile de acolo, la fel ca şi în cazul Scorpionului. A spus că va încerca să vină, dacă ar exista un motiv obligatoriu, dar că o să-şi lase probabil jumătate din echipaj acolo. N-ar avea nici un rost să vină încoace. N-ar putea fi operațional.

— I-ai ordonat să rămână pe loc? Dwight a ezitat.

— Da, a spus în cele din urmă. I-am ordonat să ducă submarinul dincolo de limita de douăzeci de kilometri şi să-l scufunde la adâncime.

A privit fix dinții furculiței.

— Nu ştiu dacă am procedat corect. M-am gândit că asta ar fi vrut şi Comandamentul Marinei să fac. Să nu las o astfel de navă, plină de aparatură secretă, într-o țară străină. Chiar dacă n-ar mai fi rămas nimeni viu acolo.

I-a aruncat o privire.

— Aşa că acum marina militară americană a fost din nou redusă. Din două nave a rămas doar una.

Au rămas în tăcere o clipă.

— Asta ai de gând să faci şi cu Scorpionul? a întrebai Moira în cele din urmă.

— Cred că da. Mi-ar fi plăcut să-l duc înapcj. În' Statele Unite, dar n-ar fi practic. Există prea multe legături cu țărmul, vorba lui.

Masa le-a fost servită.
— Dwight, a spus fata după ce chelnerul s-a îndepărtat. Am o idee.
— Ce idee?
— Sâmbătă se deschide sezonul de pescuit păstrăvi. Mă întrebam dacă n-ai vrea să mă ici şi pe mine, să plecăm amândoi la munte în weekend. Doar ca să pescuim, a zâmbit ea. Nu pentru altceva. E minunat în regiunea Jamieson.
El a şovăit.
— Asta-i exact ziua când John Osborne crede că o să participe la-Grand Prix.
— Da, ştiu. Ai vrea mai degrabă să vezi cursa? Dwight a clătinat din cap.
— Dar tu?
— Nu. Nu vreau să mai văd alți oameni murind. O să vedem destule din astea într-o săptămână sau două.
— Şi eu sunt de aceeaşi părere. Nu vreau să asist la cursa aia, când s-ar putea să-l văd pe John murind. Aş prefera mai degrabă să merg la pescuit.
A privit-o în ochi.
— Mai e un lucru. N-aş vrea să merg, dacă asta înseamnă că tu ai suferi.
— N-o să fie aşa, a zis ea. Ai încredere în mine.
Dwight s-a uitat în jur, în restaurantul aglomerat.
— Am să mă duc acasă destul de curând, a spus el. Sunt plecat 'de multă vreme, dar acum aproape că s-a terminat. Ştii cum e. Am acasă o soție pe care o iubesc şi căreia i-am fost fidel în cei doi ani de când sunt plecat. N-aş vrea să stric asta în cele câteva zile care au mai rămas.
— Ştiu,a încuviințat Moira. Am ştiut asta tot timpul. A tăcut o clipă apoi a adăugat:
— Ai fost foarte important pentru mine, Dwight. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi apărut. Presupun că jumătate de pâine tot e mai bună decât deloc, atunci când mori de foame.
El a ridicat din sprâncene.
— N-am înțeles ce-ai vrut să spui.
— Nu contează. N-aş vrea să încep o aventură vinovată când voi muri peste o săptămână sau zece zile. Am şi eu nişte standarde... cel puțin acum. - Bărbatul a zâmbit.

— Am putea încerca undița fiului meu...
— La asta m-am gândit şi eu. Am pe-acasă o undiță pentru păstrăvi, pe care aş lua-o cu mine, dar nu prea mă pricep.
— Ai şi momeli?
— Nu sunt sigură. Trebuie să caut, să văd ce pot găsi.
— O să mergem cu maşina, nu-i aşa? Cât de departe e?
— Cred că vom avea nevoie de benzină cam pentru opt Sute de kilometri. Dar nu trebuie să-ți faci griji. L-am întrebat pe tata dacă îi pot împrumuta automobilul. L-a reparat şi are destulă benzină pusă deoparte în şopronul cu fân.
El i-a zâmbit din nou.
— Te gândeşti la toate. Spune-mi. unde o să stăm?
— Cred că la hotel, a răspuns fata. Nu-i decât unul mic, provincial, dar mi se pare tot ce poate fi mai bun. Aş fi putut închiria o cabină, dar acolo n-a mai dormit nimeni de doi ani şi o să petrecem tot timpul făcând curat. Am să sun şi am să fac o rezervare la hotel. Pentru două camere, a adăugat ea.
—: Bine. Trebuie să descopăr pe unde-i şoferul meu şi să văd dacă îmi pot folosi maşina fără să-l iaU cu mine. Nu sunt sigur dacă mi se permite să conduc personal.
— Dar nu-i atât de important acum, nu-i aşa? Adică poți s-o iei pur şi simplu şi te urci la volan.
.: El a negat din cap.. <
— N-aş vrea să procedez aşa.
— De ce nu? Adică... nu mai contează— putem merge cu maşina tatei. Totuşi dacă automobilul ăla ți-a fost pus la dispoziție, îl poți folosi. Oricum, vom fi cu toții morți peste două săptămâni şi atunci nu-l va mai folosi nimeni.
— Ştiu, numai că mie îmi place să fac lucrurile aşa cum trebuie, până la sfârşit. Dacă e un ordin, am să-l îndeplinesc. Aşa am fost educat şi n-am să mă schimb acum. Dacă e împotriva regulamentului ca un ofițer să ia maşina de serviciu şi să se ducă cu ea la munte, împreună cu prietena lui, atunci n-am s-o fac. Nu Va exista nici o băutură alcoolică la bordul submarinului, nici măcar în ultimele cinci minute.
A zâmbit.
— Astfel stau lucrurile, aşa că lasă-mă să-ți mai comand ceva de băut.

— Da, înțeleg că trebuie să plecăm cu. automobilul nostru. Ești un om foarte dificil— mă bucur că nu sunt marinai sub comanda ta. N-am chef să beau, mulțumesc, Dwight. În după-amiaza asta, am primul meu examen.
— Primul examen? Moira a aprobat din cap.
— Va trebui să încerc să scriu după dictare cu cincizeci de cuvinte pe minut. Trebuie să fii în stare să faci asta, apoi să bați textul la maşină, cu cel mult trei greşeli. E foarte dificil.
— Cred şi eu. Ai să fii probabil o stenodactilografă strălucită.
Ea a zâmbit vag.
— Dar nu cu cincizeci de cuvinte pe minut. Trebuie să ajung să scriu o sută douăzeci, dacă vreau să fiu cu adevărat bună.
- /
A ridicat capul.
— Mi-ar plăcea să vin la tine în America într-o zi. S-o cunosc pe Sharon— dacă ar fi şi ea de acord.
— O să se bucure să te întâlnească, a spus Dwight. Aş zice că îți este deja recunoscătoare.
Fata a surâs.
— Ştiu şi eu... Femeile sunt uneori imprevizibile. Dacă aş veni în Mystic, aş găsi o şcoală de stenodactilografie unde să-mi pot termina cursul?
' El s-a gândit o clipă.
— Nu chiar în Mystic, dar există o mulțime de colegii bune în New London. E la numai douăzeci şi cinci de kilometri depărtare. "
— Am să vin doar pentru o după-amiază, a zis Moira gânditoare. Mi-ar plăcea s-o văd pe Helen jucându-se cu bățul Pogo. Dar după aceea cred că ar fi mai bine să mă întorc aici.
— Sharon ar fi dezamăgită, ar dori să rămâi.
— Asta crezi tu. Trebuie să fiu convinsă în privința asta.
— Bănuiesc că lucrurile vor fi un pic diferite la vremea aceea, a spus Dwight. Ea a aprobat încet din cap.
— E posibil. Mi-ar plăcea să cred asta. Oricum, vom afla destul de curând. A aruncat o privire ceasului. Trebuie să plec, fiindcă altfel am să întârzii la examen.
Şi-a luat mănuşile şi geanta.
— Am să-i spun tatii să ne împrumute maşina şi o sută douăzeci de litri de benzină.

Bărbatul a şovăit.
— Am să văd şi eu ce-i cu maşina mea. Nu-mi place ideea că trebuie să iau automobilul tatălui tău atât de multă vreme, cu o asemenea cantitate de benzină.
— N-o să-i mai fie de folos. L-a pus în funcţiune de vreo două săptămâni şi nu cred că a - urcat în el mai mult de două ori. Sunt atâtea lucruri pe care vrea să le facă la fermă, cât mai are timp.
— La ce munceşte acum?
— Face un gard înspre pădure. Sapă gropi pentru stâlpi. Gardul o să aibă vreo patru sute de metri şi asta înseamnă că are nevoie de o sută de gropi.
— Nu prea am treabă în Williamstown. Aş veni să-i dau o mână de ajutor, dacă i-ar face plăcere.
Ea a încuviinţat din cap.
— Am să-i spun. Să te sun diseară, pe la opt?
— E-n regulă, a spus el. A însoţit-o până la uşă.
— Mult noroc la examen!
Dwight n-avea nimic special de făcut în acea după-amiază. A rămas în stradă, în faţa restaurantului, după ce Moira l-a părăsit, complet dezorientat. Inactivitatea reprezenta ceva neobişnuit pentru el. părea o adevărată povară. În William-stown n-avea ce să facă. Portavionul era inert şi submarinul aproape mort. Deşi nu primise nci un ordin, ştia că de-acum n-o să mai iasă pe mare niciodată; în primul rând pentru că, Africa şi America de Sud fiind afectate de radioactivitate,, nu mai avea unde să călătorească, cu excepţia Noii Zeelande. Dăduse liber la câte jumătate din echipaj, pe rând. Din cealaltă jumătate păstrase doar zece oameni pentru întreţinerea şi curăţenia submarinului, acordând celorlalţi învoiri zilnice pe ţărm. Nu mai primea mesaje pe care să le rezolve; o dată pe săptămână semna câteva formulare pentru aprovizionare, mai mult în virtutea inerţiei, căci acum ceea ce le trebuiau luau direct de la sursele din docuri, fără să le mai pese de hârţogăraie. Nu vroia s-o admită, dar ştia că se cam terminase cu viaţa navei sale, ca şi cu a lui, şi nici n-avea cu ce s-o înlocuiască.
S-a gândit să treacă pe la Clubul Pastoral, dar apoi a re-nunţat; n-ar fi avut ce face acolo. S-a întors şi s-a îndreptat

către garajul unde ştia că-l va găsi pe John Osborne lucrând la maşină; poate că acolo avea să găsească ceva interesant de făcut. Trebuia să revină în Williamstown la timp ca să primească telefonul de la Moira, la ora opt. Urma să meargă a doua zi să-l ajute pe tatăl ei la construirea gardului şi abia aştepta să fie ocupat cu ceva.

Pe drum s-a oprit la un magazin de articole sportive şi a întrebat de muşte şi momeli pentru păstrăvi.

'— Îmi pare rău. domnule,, a zis vânzătorul. O muscă nu mi-a mai rămas! Mai am câteva cârlige, dacă ştiţi să le legaţi singur. Am vândut totul în ultimele zile, din cauză că se deschide sezonul, iar acum nici n-o să mai primesc marfă. I-am şi'spus nevesti-mii că, într-un fel, e o situaţie destul de satisfăcătoare— să reduci stocul la minimum înainte de sfârşit. Le-ar place şi contabililor, deşi presupun că nu-i mai interesează.

Dwight a continuat să se 'plimbe prin oraş. În zona unde erau magazinele de automobile, mai existau câteva în vitrine, sau maşini de tuns iarbă, însă geamurile erau murdare şi uşile ferecate, marfa dinăuntru fiind acoperită de praf şi mizerie. Străzile erau pline de hârtii şi resturi de legume. În mod evident, gunoierii nu mai trecuseră pe acolo de câteva zile. Tramvaiele funcţionau, dar Melbourne devenea murdar şi începea să miroasă, amintindu-i americanului de un oraş oriental. Ploua mărunt şi cerul era cenuşiu; pe alocuri, rigolele se înfundaseră şi se formaseră băltoace mari care acopereau trotuarul.

Dwight a ajuns la garaj. John lucra împreună cu alţi doi mecanici, iar Peter era şi el acolo, îşi scosese vestonul şi spăla nişte piese ale Ferrari-ului într-o baie de gaz, mai valoros în acele vremuri decât mercurul. În garaj era o atmosferă de activitate veselă şi asta îi încălzea inima,

— M-am gândit că o să treceţi pe aici, a spus cercetătorul. Cântaţi o slujbă?

— Sigur, a încuviinţat comandantul. Oraşul ăsta mă deprimă cumplit. Ai ceva şi pentru mine?

— Da. Ajutaţi-l pe Bill Adams să încerce. noile cauciucuri pe nişte roţi.

A făcut semn către nişte cauciucuri de curse nou-nouţe; roţi cu spiţe păreau să fie peste tot.

Dwight şi-a scos vestonul, recunoscător.

— Ai o mulțime de roți.
— Unsprezece. Pe-alea le-am scos de pe Maserati— sunt la fel ca ale noastre. Vreau un cauciuc nou pe fiecare roată pe care o avem. Bill lucrează pentru Goodyear şi ştie cum se procedează, dar are nevoie de cineva care să-l ajute.
Suflecându-şi mânecile, americanul s-a întors spre Peter.
— Te-a pus şi pe dumneata la treabă? Ofițerul a dat din cap.
— A trebuit să plec de-acasă. Lui Jennifer îi ies dinții şi plânge de vreo două zile. I-am spus lui Mary că-mi pare rău, dar trebuie să mă duc la navă azi.
Dwight a zâmbit.
— Ai lăsat-o pe ea să se ocupe de copil.
— Da. I-am făcut rost de o greblă de grădină şi de mărar. Trebuie să mă întorc pe la cinci.
Peter i-a părăsit o jumătate de oră mai târziu şi a urcat în micuța lui maşină, îndreptându-se către Falmouth. A ajuns acasă la timp şi a găsit-o pe Mary în sufragerie, casa fiind în mod miraculos liniştită.
— Ce face Jennifer? a întrebat el. Femeia şi-a dus degetul la buze.
— Doarme, a şoptit. A adormit după ce a mâncat şi de atunci nu s-a mai trezit.
Peter s-a îndreptat către dormitor şi ea l-a urmat.
— Să n-o trezeşti, a şoptit Mary.
— În nici un' caz.,
A rămas privind fetița, care dormea în pătuț, liniştită,
— Nu cred că s-a îmbolnăvit, a remarcat el.
S-au întors în sufragerie, închizând uşa în spatele lor şi Peter i-a oferit cadourile,
— Am deja mărar, a spus femeia. Oricum, nici nu-mi mai trebuie. Mi-ai adus cadoul ăsta cu trei luni prea târziu. Grebla însă e minunată. Tocmai de aşa ceva aveam nevoie ca să curăț frunzele de pe pajişte. Am încercat să le adun cu mâna ieri, dar mi s-a frânt spinarea.
Au băut câte ceva, apoi ea a spus:
— Peter, acum că avem benzină, nu ne-am putea cumpăra o maşină de tuns iarba?
— Costă destul de mult, a obiectat bărbatul aproape automat.

— Acum nu prea mai contează, nu-i aşa? Şi, pentru că se apropie vara, ar fi de mare ajutor. Ştiu că nu avem multă iarbă de tăiat, dar este utilă şi s-ar putea ca tu să pleci din nou pe mare. Dacă ne-am lua una foarte mică, aş putea s-o manevrez singură. Sau una electrică. Doris Haynes are o maşină electrică de iarbă şi se descurcă de minune cu ea.

— I-a retezat cordonul de cel puțin trei ori şi a fost cât pe-aci să se electrocuteze.

— Nu trebuie neapărat să ți se. Întâmple asta. dacă eşti atent. Cred că ar fi minunat să am aşa ceva.

Mary trăia într-o lume a viselor sau poate că nu vroia să admită realitatea; Peter nu ştia. prea bine. În orice caz, o iubea aşa cum era. Poate că nu avea să folosească maşinăria niciodată, însă o să se bucure s-o aibă.

— Am să văd dacă pot găsi una, data viitoare când mă duc în oraş, a zis el. Ştiu că sunt destule, dar nu sunt sigur că se găsesc şi electrice.

S-a gândit o clipă.

— Mi-e teamă că cele electrice s-au vândut. Probabil că lumea le-a cumpărat atunci când nu se găsea deloc benzină.

— Una mică, cu motor, ar fi foarte bună, Peter. Mi-ai putea arăta tu cum s-o manevrez.

El a încuviințat din cap.

— Şi ne-ar mai trebui ceva, a spus femeia. O bancă pentru grădină. Ştii... una pe care s-o poți lăsa afară tot timpul, să te aşezi ori de câte ori e vreme frumoasă. Mă gândeam ce bine i-ar sta în colțul ăla adăpostit, lângă copăcel. O să avem nevoie de ea la vară. Dar poate c-o s-o folosim şi în restul anului.

— Nu-i o idee rea.

N-avea să fie folosită deloc vara viitoare. Dar ce conta? Doar transportul ridica probleme; singura modalitate,'în care putea aduce o bancă pentru grădină era s-o suie pe Morris însă în felul acela ar fi putut zgâria vopseaua. Numai s-o fi ancorat foarte bine,

— O să cumpărăm întâi maşina de tuns iarbă şi apoi o să căutăm o bancă.

În ziua următoare au plecat în Melbourne ca să caute împreună o maşină de tuns iarba. Au luat-o şi pe Jennifer într-un coş, pe bancheta din spate. Trecuseră câteva săptămâni de

când Mary nu mai fusese în oraş şi aspectul acestuia a mâhnit-o. %

— Peter. ce se întâmplă? Totul e murdar şi miroase oribil!

— Probabil că gunoierii au încetat să mai muncească.

— Dar de ce? E o grevă sau ceva în genul ăsta?.

— Cam toate lucrurile stagnează acum. a spus el. În fond, nici eu nu mai muncesc.

— Cu tine e altceva. Tu eşti în marina militară. Bărbatul a râs.

— Nu, a continuat Mary, ceea ce vreau să spun este că tu te duci pe mare luni de zile şi apoi eşti în concediu. Gunoierii însă nu fac asta. Ei lucrează tot timpul. Sau cel puțin aşa ar trebui.

Peter n-avea o explicație şi s-a îndreptat cu maşina către un magazin mare. Nu existau decât câțiva clienți şi foarte puțini vânzători. Au lăsat fetița în maşină şi s-au îndreptat către raionul cu utilaje pentru grădinărit. O vreme au căutat un vânzător.

— O maşină de tuns iarbă? a zis acesta. O să găsiți câteva în raionul de alături, dincolo de arcada aceea. Uitați-vă la ele şi vedeți dacă vă place vreuna.

Asta au şi făcut, alegând în cele din urmă o maşină mică. Peter s-a uitat la preț, a luat în mână unealta.şi s-a dus să-l găsească pe vânzător.

— Am ales-o pe asta, i-a zis el.

— În regulă, a spus vânzătorul. E o maşinuță foarte bună. A zâmbit sardonic. O să vă țină o viață.

— Patruzeci şi şapte de lire, a spus Peter. Pot să plătesc cu un cec?

— Din partea mea, puteți să plătiți şi cu coji de portocale, a replicat celălalt. Diseară închidem prăvălia.

Ofițerul,s-a dus la o masă şi a completat cecul; Mary a rămas de vorbă cu vânzătorul.

— De ce închideți? l-a întrebat. Nu mai aveți clienți?

El a râs scurt.

— Ah, mai intră câte unul şi cumpără câte ceva, dar nu prea avem ce le vinde. Eu însă n-am de gând să rămân aici până la sfârşit şi nici ceilalți vânzători. Am ținut o întrunire ieri şi am anunțat conducerea. În fond. n-au mai rămas decât două săptămâni. Aşa că diseară magazinul se închide. Peter s-a întors şi i-a dat cecul.

— E-n regulă, a spus vânzătorul. Nu ştiu dacă banii or să mai ajungă aici vreodată, dar în sfârşit. Ar fi mai bine să vă dau o chitanță, dacă o să vă dea de urmă la anul.

A mâzgălit o chitanță şi s-a întors către alt client. Mary s-a cutremurat.

— Peter, hai să mergem acasă. E oribil aici şi totul miroase.

— Nu vrei să luăm prânzul?

El crezuse că o să-i placă să iasă în'oraş.

— Nu, vreau acasă.

Au părăsit în tăcere Melbourne-ul şi s-au îndreptat către aşezarea însorită unde se afla casa lor. Ajunşi acolo, femeia şi-a mai revenit. Aici se aflau lucrurile familiare, cu care se obişnuise: curățenia, care era mândria ei, mica grădină îngrijită cu dragoste, priveliştea frumoasă către golf. Aici se simțea în siguranță.

După ce au prânzit, în timp ce fuma o țigară înainte de a se apuca să spele vasele, Mary a spus:

— Nu cred că aş vrea să mă mai întorc vreodată la Melbourne, Peter.

Bărbatul a zâmbit.

— Te-a cam întristat, nu-i aşa?

— E oribil, a spus ea vehement. Totul e închis şi murdar. E ca şi cum sfârşitul lumii ar fi venit deja.

— E destul de aproape, să ştii. Mary a tăcut o clipă.

Ştiu. Mi-o tot spui. Şi-a ridicat privirea spre soțul ei. Cât a mai rămas, Peter?

— Cam două săptămâni. Nu se întâmplă brusc, oamenii încep să se îmbolnăvească, dar nu toți în aceeaşi zi. Unii sunt mai rezistenți.'

— Dar toată lumea o pățeşte în cele din urmă, nu-i aşa?

— Da, toată lumea o să moară.

Şi care e diferența între oameni? Vreau să spun, atunci când se îmbolnăvesc?

— Nu prea ştiu. Cred că până la urmă toți se vor îmbolnăvi peste trei săptămâni.

— Trei săptămâni de-acum încolo sau trei săptămâni după primul caz?

— După primul caz. Dar nu ştiu cu siguranță. A făcut o pauză.

— E posibil să te îmbolnăveşti uşor şi apoi să-ţi revii, clar boala revine zece zile sau două săptămâni mai târziu.

— Deci nu există nici o garanţie că tu şi cu mine ne vom îmbolnăvi în acelaşi timp? a întrebat Mary. Sau Jennifer?

Bărbatul a clătinat din cap.

— Aşa stau lucrurile. Va trebui să le luăm ca atare. În fond, este ceva de care ar fi trebuit să fim conştienţi întotdeauna, numai că n-am făcut-o niciodată, pentru că suntem tineri. Era posibil ca Jennifer să moară prima dintre noi trei, sau eu să mor înaintea ta. În fond, nu-i nimic nou în toate astea.

— Presupun că nu, a zis Mary, dar am sperat că totul s-ar putea sfârşi pentru noi în aceeaşi zi.

El i-a luat mâna.

— S-ar putea să se întâmple aşa. Dar... am fi norocoşi. A sărutat-o. Hai să strângem masa.

Priyirea i-a căzut pe maşina de tuns iarba.

— În după-amiaza asta am putea curăţa şi aranja pajiştea.

— Dar iarba e umedă, a spus ea tristă. O să ruginească maşina.

— Am s-o usuc eu în faţa focului din sufragerie, i-a promis Peter. N-am s-o las să ruginească.

Dwight Towers şi-a petrecut weekend-ul cu familia Davidson, în Harkaway. muncind zilnic din zori până în seară la construirea gardului. Munca fizică a fost pentru el ca o uşurare a tuturor tensiunilor nervoase; a descoperit în schimb că gazda lui era un om neliniştit. Cineva îi povestise despre rezistenţa iepurelui la radiaţii. Iepurele nu-l îngrijora prea tare, pentru că în Harkaway nu existaseră niciodată iepuri, însă imunitatea sa relativă ridica unele întrebări cu privire la vitele lui, la care nu găsea răspuns,

S-a spovedit într-o seară americanului.

— Nu m-am gândit niciodată la aspectul ăsta. Vreau să spun că mi-am închipuit că vitele voi%muri odată cu noi. Dar se pare că vor mai trăi o vreme. Cât de mult, n-am de unde să ştiu. Probabil că nu s-au făcut cercetări în privinţa asta. Desigur, am pus deoparte nutreţ pentru hrana lor până în septembrie, câte o sută de kilograme pentru fiecare vită. Aşa trebuie procedat dacă vrei să fie hrănite cum se cuvine. Nu-mi dau însă seama

cum aş putea face asta dacă n-o să mai fie nimeni pe aici. E o problemă..,

— Ce s-ar întâmpla dacă o să laşi hambarul deschis, să se hrănească singure?

— M-am gândit şi la asta, dar nu vor putea desface baloturile. Iar dacă ar face-o, majoritatea fânului s-ar pierde, călcat în copite.

A făcut o pauză.

— M-am tot întrebat dacă n-ar exista vreo modalitate să pun la punct, de pildă, un fel de gard electric, comandat printr-un ceas... Oricum ai privi lucrurile, înseamnă să pun, fânul într-un loc neacoperit, Sub ploaie... Nu ştiu deloc ce să fac.

S-a ridicat.

— Hai să-ți pun nişte whisky.

— Mulțumesc— unul mic. Americanul a revenit la problema fânului.

— E dificil, cu siguranță. Nici măcar nu poți scrie la ziar, să vezi ce fac alții în situația asta.

A rămas cu familia Davidson până marți dimineață, apoi s-a întors la Williamstown. În port, autoritatea lui începuse să se dezintegreze, în ciuda eforturilor şefului de echipaj şi al ofițerului de serviciu. Doi oameni nu reveniseră din învoire şi despre unul se aflase că fusese ucis într-un incident de stradă, în Geelong, dar încă nu se confirmase. Mai erau şi unsprezece cazuri de marinari care se întorseseră beți şi aşteptau acum verdictul lui, iar pentru Dwight era o problemă dificilă. Să le interzică învoirile deşi n-aveau nimic de făcut la bord şi doar două săptămâni de trăit, nu părea să fie o soluție. I-a lăsat pe vinovați să-şi revină din mahmureală în arestul portavionului, ca să aibă timp să se gândească la ce avea de făcut. După aceea i-a aliniat pe toți în fața lui. pe punte.

— Nu se poate împăca şi capra şi varza, le-a spus. Nici unul dintre noi nu mai are mult de trăit, nici voi, nici eu. Dar sunteți membri ai echipajului submarinului Scorpion şi aceasta este ultima navă operațională a marinei militare americane. Puteți rămâne membri ai echipajului sau puteți fi dati afară în mod dezonorant.

A făcut o pauză.

— De azi înainte, orice membru al echipajului care vine la bord beat sau întârzie din învoire, va fi debarcatîn ziua următoare. Şi când zic debarcat, mă refer la o debarcare dezonorantă, adică foarte rapidă. Am să vă dezbrac de uniformă chiar aici, pe loc. şi am să vă scot în oraş în izmene, civili.
Din partea marinei americane, n-aveți decât să înghețați şi să putreziți în Williamstown. Gândiți-vă la ce v-am spus. Sunteți liberi acum.
În ziua următoare s-a mai ivit un caz şi omul a fost dat afară în maieu şi chiloți, ca să arate că vorbise serios. Nu s-au mai ivit probleme după aceea.
A părăsit docul vineri dimineață în Chevrolet-ul cu şofer şi s-a îndreptat către garajul de pe strada Elisabeta. L-a găsit pe John lucrând la Ferrari, aşa cum se aştepta; maşina era de-acum pregătită, strălucitoare. Dwight i—â spus:
— Am trecut doar ca să-ți spun că-mi pare rău că nu voi fi mâine la curse, ca să te văd cum câştigi. Am o altă întâlnire în munți— mă duc să pescuiesc.
— Mi-a spus Moira. Îți urez să prinzi mulți peşti. Nu cred că vor fi prea mulți spectatori la cursă, cu excepția concurenților şi a medicilor.
— Eu am crezut că vor fi, doar e vorba de Grand Prix.
— S-ar putea să fie ultimul weekend de sănătate deplină pentru mulți oameni. Sunt alte lucruri pe care ar dori să le facă.
— Peter o să vină? John a clătinat din cap.
— O să-şi petreacă timpul cu grădinăritul. A ezitat. Nici eu n-ar trebui să mă duc, de fapt.
— Dar tu n-ai o grădină. Cercetătorul a zâmbit strâmb.
— Nu, dar am' o mamă în -vârstă, care are un pechinez. I-a venit brusc ideea că micuțul Ming o să trăiască mai mult decât ea şi acum e foarte îngrijorată de ce se va întâmpla...
A făcut o pauză.
— E îngrozitor. O să mă bucur când o să se termine totul.
— E vorba tot de sfârşitul lunii?
— Chiar mai curând, pentru majoritatea. A murmurat ceva. după care a adăugat: rămâne între noi. Pentru mine va fi mâine după-amiază.

— Sper că nu-i adevărat, a spus americanul. Aş fi vrut să te văd câştigând trofeul ăla.

Cercetătorul şi-a privit maşina cu dragoste.

— E destul de rapidă pentru asta. a încuviințat el. Ar putea să câştige dacă ar avea un pilot ca lumea. Eu sunt veriga slabă.

— Am să-ți țin pumnii.

— Bine. Să-mi aduci şi mie un peşte.

Dwight a ieşit din garaj şi s-a îndreptat spre maşina lui. Întrebându-se dacă avea să-l mai revadă pe cercetător. I-a spus şoferului:

— Du-mă la ferma domnului Davidson din Harkaway, lângă Berwick. Acolo unde am mai fost o dată.

S-a lăsat pe spate în scaunul maşinii, pipăind undița mică de lângă el, privind străzile şi casele din suburbii, pe lângă care treceau în lumina cenuşie a zilei de iarnă. Foarte curând, probabil peste o lună. n-o să mai fie nimeni aici, nici o ființă vie, cu excepția pisicilor şi a câinilor, cărora li se acorda un scurt răgaz. Curând vor dispărea şi ei. Veri şi ierni vor trece peste aceste case şi străzi. Pe măsură ce anii se vor scurge, va dispare radioactivitatea din aer. Cu un timp de înjumătățire a cobaltului de aproximativ cinci ani. străzile şi casele vor fi din nou locuibile peste cel mult douăzeci de ani, probabil mult mai curând. Rasa umană va dispărea şi lumea se va curăța din nou pentru nişte ocupanți mai înțelepți. Poate că asta avea sens.

A ajuns în Harkaway la mijlocul dimineții: Fordul se afla în curte, cu portbagajul încărcat de canistre pline. Moira era gata. Îşi pusese o valijoară pe scaunul din spate şi pregătise mai multe undițe.

— Cred că ar fi bine să plecăm înainte de prânz şi să mâncăm pe drum nişte sandvişuri, a spus ea.

— Ai luat tu sandvişuri *1*

— Da. şi bere.'

— Văd că te-ai gândit la toate. * S-a întors către fermier.

— Mă simt nelalocul meu să vă iau maşina în felul ăsta. a zis el. Aş putea lua Chevroletul.

Demnul Davidson a negat din cap.

— Am fost ieri la Melbourne. Nu cred că vom mai merge din nou. E prea deprimat.

Americanul a aprobat din cap.

— E murdar şi urât mirositor.
— Da. Luaţi Fordul. Există o grămadă de benzină care ar trebui folosită şi eu nu cred că voi mai avea nevoie de ea. Am prea multe de făcut aici.
Dwight şi-a transferat bagajul în Ford şi a trimis şoferul înapoi în port.
— Nu cred că o să se ducă acolo, a spus el gânditor în vreme ce maşina o lua din loc. Totuşi, trebuie să ne prefacem.
S-au îndreptat spre Ford şi Moira i-a spus să conducă ei.
— Nu, a replicat Dwight. Ar fi mai bine să şofezi tu. Eu nu ştiu drumul şi s-ar putea să dau peste cine ştie ce.
— N-am mai condus de vreo doi ani, a zis fata. Treaba ta, dacă ai curaj cu mine la volan.
Au urcat în automobil şi Moira a găsit viteza întâi după câteva încercări. S-au îndepărtat pe alee.
Ei îi făcea plăcere să şofeze. Volanul îi oferea gustul libertății, senzația că scăpa din chingile vieții zilnice.. Au mers pe drumuri de țară, prin munții Dandenong, unde erau presărate hoteluri şi vile. S-au oprit să mănânce nu departe de Lilydale, lângă un râu. Ziua se înseninase şi apăruse soarele pe un cer albastru presărat cu câțiva nori.
Au privit râul cu ochi de profesionişti, în vreme ce-şi mâncau sandvişurile. /
— Apa este cam noroioasă, a remarcat Dwight. Suntem totuşi înaintea începerii sezonului de pescuit.
— Aşa cred şi eu, a încuviințat fata. Tata zicea că o să fie prea mult noroi pentru pescuitul cu musca, dar că putem încerca la mulinetă. M-a sfătuit să scobim în maluri, ca să găsim râme şi să încercăm cu ele.
Americanul a râs.
— Aş zice că nu-i rea ideea, dacă scopul e să prindem peşte. Eu oricum am să încerc cu mulineta o vreme pentru că vreau să văd cât de bună e.
— Mie mi-ar plăcea să prind măcar un peşte, a zis Moira. Fata s-a întors spre el.
— Oare peştii vor trăi mai mult decât noi, precum câinii?
Dwight a ridicat din umeri.
— Habar n-am.

— Trebuie să-ți iei la revedere de la el, a încuviințat mai-că-sa. A fost un prieten foarte bun pentru tine. Dar dacă noi nu vom mai fi aici când o să te întorci, va trebui să înțelegi.

Ea s-a aşezat pe patul bătrânei.

— E chiar atât de rău, mamă?

— Mi-e teamă că da. Tata se simte încă şi mai rău astăzi. Avem tot ce ne trebuie în cazul în care se va agrava.

Din patul lui, taică-său a întrebat slăbit:

— Plouă afară?

, — Acum nu, tată.

— Vrei să te duci şi să deschizi poarta grajdului care dă spre potecă, Moira? Toate celelalte porți sunt deschise, dar trebuie ca vitele să poată ajunge la fân.

— Mă duc imediat, tată. Mai vrei să fac şi altceva? El a închis ochii.

4— Transmite-i lui Dwight salutările mele. Aş fi vrut să se fi putut căsători cu tine.,

— Şi eu, a răspuns ea. Numai că e tipul de bărbat care nu se schimbă aşa uşor.

A ieşit în noapte şi a deschis poarta, verificând ca şi celelalte porți să fie deschise. Vitele nu se vedeau nicăieri. S-a întors în casă, i-a raportat tatălui ce făcuse şi el a părut uşurat. Nu mai doreau nimic altceva. I-a sărutat de noapte bună şi s-a dus la culcare, punând ceasul s-o trezească la ora cinci.

Au mers mai departe, către Warburton, pe drumul lung şi întortocheat care urca prin pădure. Două ore mai târziu au ieşit pe înălțimile de.la Matlock. Aici era zăpadă pe drum, ca şi pe munții împăduriți din jur. Lumea părea friguroasă şi mohorâtă. A coborât în vale, într-un orăşel pe nume Woods Point, şi a traversat alt râu. De acolo au mai parcurs treizeci de kilometri prin frumoasa vale Goulburn şi au ajuns la hotelul Ja-mieson, înainte de apus.

Lui Dwight hotelul i s-a părut o adunătură ciudată de clădiri din lemn cu un singur etaj, unele datând de pe Vremea primilor colonişti. Făcuseră bine că îşi rezervaseră camere, pentru că locul era ticsit de pescari. În fața hotelului erau parcate mai multe maşini decât în zilele de maximă afluență. Barul funcționa la capacitate maximă. Proprietăreasa i-a întâmpinat

plină de entuziasm. În vreme ce le arăta camerele mici şi sărăcăcios mobilate, le-a spus:

— Nu-i minunat să avem din nou toți pescarii ăştia aici? Nici nu vă puteți închipui cum a fost în ultimii doi' ani. Practic, nu mai venea nimeni, dar uite că acum e ca pe vremuri. V-ați adus prosoape? Să văd dacă vă pot găsi ceva... Suntem atât de aglomerți...

A zbughit-o. inundată de plăcere. Americanul s-a uitat după ea.

— Cel puțin e fericită. Hai să bem şi noi ceva.

Au intrat în barul aglomerat care avea un acoperiş uzat din scânduri: înăuntru ardea un foc uriaş de buşteni şi mulțimea gălăgioasă se înghesuia în spațiul îngust.

— Ce să-ți comand?

— Coniac, a "Strigat ea ca să se poată face auzită. În seara asta. nu se ppate face decât un singur lucru aici.

Dwight a zâmbit şi şi-a croit drum prin mulțime, către bar. S-a întors peste câteva minute, cu un coniac şi un whisky.

A privit în jur după locuri libere şi au văzut două la o masă, unde doi bărbați îşi sortau zeloşi uneltele de pescuit. Au ridicat privirea şi au salutat din cap atunci când Dwight şi Moira li s-au alăturat.

— Ne pregătim pentru pescuit, a zis unul din ei.

— Porniți devreme mîine? a întrebat Dwight. Celălalt i-a aruncat o privire.

— Mai degrabă o să ne culcăm târziu. Sezonul se deschide la miezul nopții.

— Vreți să spuneți că ieşiți pe râu la noapte?

— Dacă n-o să ningă. E cel mai bun timp pentru pescuit. A ridicat o muscă albă, legată de un cârlig.

— Asta îi atrage. Îi pui un plumb sau două, o scufunzi şi apoi tragi de fir. Nu dă greş niciodată.

— Ba la mine nu merge, a zis tovarăşul lui. Mie îmi place să dau cu o broscuță. Te duci la o apă pe care o ştii, cam pe la două noaptea, iei o broscuță, îi bagi cârligul prin pielea de pe spate, o arunci şi o laşi să înoate. Eu aşa fac. La noapte ieşiți?

Dwight s-a uitat la Moira şi a zâmbit.

— Cred că nu, a răspuns el. Noi pescuim ziua. Suntem amatori. Nu prindem mare lucru.

— Am fost şi eu cândva, a încuviințat unul din pescari. Priveam păsările, râul şi soarele, nu prea îmi păsa ce prind. Uneori mai fac şi-aşa. Dar nu de când m-am apucat de pescuitul de noapte care, să ştiți, e ceva.

I-a aruncat o privire americanului.

— Într-o baltă, chiar după cot, exista un monstru de peşte pe care de vreo doi ani tot încerc să-l prind. L-am agățat la broască prima oară, dar mi-a tras firul şi mi l-a rupt. Anul trecut l-am agățat din nou cu o insectă, seara târziu, şi mi-a rupt din nou firul... un nailon grozav, nou-nouț. Are vreo şase kilograme, dacă nu mai mult. De data asta am de gând să-l prind, chiar dacă ar trebui să stau treaz în fiecare noapte.

Americanul s-a aplecat către Moira.

— Vrei să ieşim la două noaptea? . Fata a râs.

— Eu vreau să dorm. Tu n-ai decât să te duci, dacă vrei. Dwight a clătinat din cap.

— Nu sunt soiul ăsta de pescar.

— În schimb eşti soiul de pescar care trage la măsea. Hai să dăm cu banul, să vedem cine se duce să se lupte să mai ia ceva de băut.

— Mă duc eu.

— Mai bine stai unde eşti şi învață câte ceva despre pescuit, a zis fata. O să încerc eu.

S-a chinuit cu paharele, dar s-a întors destul de repede la masă. Dwight s-a ridicat s-o întâmpine şi jacheta i s-a deschis. Fata i-a întins paharul zicându-i acuzator:

— Ai un nasture lipsă la pulovăr. El a coborât privirea.

— Ştiu. A căzut pe drumul încoace.

— Ai nasturele?

— Da, l-am găsit în maşină.

— Ar fi mai bine să mi-l dai cu pulovăr cu tot în seara asta, să ți-l cos.

— N-are importanță.

— Ba are. A zâmbit uşor. Nu te pot trimite la Sharon în halul ăsta.

— N-o să-i pese.

— Ei nu, dar mie, da. Dă-mi-l în seara asta şi ți-l dau înapoi mâine dimineață.

El i-a înmânat pulovărul în uşa dormitorului, pe la unsprezece, îşi petrecuseră toată seara bând şi fumând, anticipând cu nerăbdare pescuitul de a doua zi, discutând dacă era cazul să pescuiască în lac sau în pârâuri. Hotărâseră să încerce în râul Jamieson, fiindcă nu aveau barcă. Moira i-a luat pulovărul şi i-a spus:

— Mulțumesc că m-ai adus aici, Dwight. A fost o seară minunată şi mâine o să fie o zi grozavă.

Bărbatul a rămas în prag, nesigur.

— Vorbeşti serios? N-o să te simți neglijată? Ea a râs.

— Câtuşi de puțin. Ştiu că eşti un bărbat însurat. Du-te la culcare. Am să-ți dau pulovărul mâine dimineață.

— Bine.

Dwight a întors capul şi a ascultat hărmălaia dinspre bar.

— Se distrează de minune, a spus el. Încă nu pot concepe că aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată după week-end-ul ăsta.

— Poate că se va mai întâmpla, cine ştie când. Într-o altă lume. Oricum, hai să ne distrăm şi să prindem nişte peşte mâine. Se pare că va fi o zi frumoasă.

El a zâmbit.

— Crezi că o să plouă vreodată în lumea aia de care vorbeai?

— Nu ştiu, a zis fata. O să aflăm cât de curând.

— Va fi nevoie de nişte apă în râuri, a spus Dwight gânditor. Altminteri nu vom mai putea pescui... S-a întors. Noapte bună, Moira. Mâine o să ne distrăm bine oricum.

Ea a închis uşa şi a rămas câteva clipe, ținând pulovărul la piept. Dwight era aşa cum era. Un bărbat căsătorit a cărui inimă se afla în Connecticut, lângă soția şi copilul lui. N-avea să fie niciodată lângă ea. Dacă ar mai fi fost timp, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar ar fi avut nevoie de ani de zile, cel puțin cinci ani, până ce amintirea lui Sharon şi a copiilor ar fi început să se estompeze. Apoi Dwight s-ar fi întors spre ea şi i-ar fi putut oferi o altă familie, făcându-l din nou fericit. Dar n-avea la dispoziție cinci ani, mai degrabă cinci zile. O lacrimă i s-a scurs pe obraz şi a şters-o nervoasă. Mila de sine era o chestie stupidă, sau poate coniacul era de vină? Lumina becului chior din tavanul cămăruței nu era potrivită pentru cusut nasturi. S-a dezbrăcat, şi-a pus pijamaua şi a urcat în

pat. A pus pulovărul pe pernă, lângă cap. În cele din urmă, a adormit.

A doua zi, după micul dejun, s-au dus să pescuiască în Jamieson, nu departe de hotel. Râul era adânc şi apa cam tulbure; Moira şi-a aruncat cu neîndemânare muştele în apa rapidă, fără să facă mare lucru, dar Dwight a prins un păstrăv de peste un kilogram, cu mulineta, pe la mijlocul dimineții şi fata l-a ajutat să-l tragă la mal cu minciocul. Ar fi vrut ca el să continue să pescuiască dar, după ce încercase calitatea undiței, Dwight era mai degrabă interesat s-o.ajute şi pe ea să prindă ceva. Pe la prânz, unul dintre pescarii cu care stătuseră la masă a venit pe mal, studiind apa.

— Frumos peşte, a zis el privind captura lui Dwight. L-ai prins cu musca?

— Nu, cu mulineta. Acum încercăm cu musca. Ați făcut vreo ispravă azi noapte?

— Am prins cinci, a spus omul. Cel mai mare de trei kilograme. Pe la trei dimineața mi s-a făcut somn şi m-am dus la culcare. Abia m-am trezit. N-o să faceți mare lucru la muscă în apa asta.

A dat la iveală o cutie de plastic şi a scotocit prin ea.

— Uite, încercați cu'asta.

Le-a dat o linguriță din metaL cam de mărimea unei monede, care avea un singur cârlig.

— Încercați într-o bulboană. Cred că o să pice, într-o zi ca asta.

I-au mulțumit şi Dwight a potrivit lingurița în undiță. La început, Moira nu putea s-o arunce; părea, să aibă o tonă şi îi cădea în apă la picioare. Curând însă a priceput cum stau lucrurile şi a izbutit -să o lanseze chiar în bulboană. La cea de-a cincea sau a şasea aruncare reuşită, a simțit brusc că ceva trage de fir, bățul s-a îndoit şi nailonul a început să se deruleze de pe mulinetă. A exclamat:

— Cred că am prins unul, Dwight!

— Bineînțeles că l-ai prins, a zis el. Ține undița dreaptă! Mişc-o puțin în partea asta.

Peştele a sărit la suprafață.

— Frumos peşte, a chicotit Dwight. Ține firul întins, dar dacă vrea, să se îndepărteze, lasă-l. Nu te grăbi, dacă nu vrei să-ți scape.,

Cinci minute mai târziu, Moira adusese peştele epuizat la picioarele ei şi Dwight l-a ridicat cu minciogul. L-a omorât cu o piatră, o lovitură rapidă, şi apoi au admirat amândoi captura.

— Are aproape un kilogram, a comentat bărbatul. I-a scos cu grijă lingurița din gură.

— Acum mai poți să prinzi unul.

— Nu-i la fel de mare ca al tău, s-a plâns ea.

— Următorul va fi. Hai, mai prinde unul!

Se apropiase însă ora prânzului şi Moira hotărî s-o lase pe după-amiază. S-au îndreptat către hotel, mândri, cărându-şi undițele, şi au băut câte un pahar cu bere înainte de prânz, pălăvrăgind cu alți pescari.

Au ieşit din nou în mijlocul după-amiezii, în acelaşi loc, şi Moira a prins un alt peşte, de data asta de peste un kilogram, în vreme ce Dwight a prins doi mai mici; pe unul l-a aruncat la loc în apă. Spre seară s-au odihnit înainte de a se întoarce la hotel, obosiți dar mulțumiți de ceea qe făcuseră, cu peştii lângă ei. S-au aşezat pe un bolovan lângă râu, fumând şi bucurându-se de ultimele raze de soare, înainte ca acesta să dispară după un deal. Se făcuse destul de răcoare, însă nu le venea să părăsească murmurul râului.

Moira şi-a amintit brusc.

— Dwight, am uitat de cursă? Probabil că s-a terminat deja la ora asta.

El a făcut ochii mari.

— Fir-ar să fie, am vrut s-o ascult la radio! Am uitat cu totul de ea.

A urmat o pauză, după care fata a spus:

— Îmi pare rău că n-am ascultat-o. Mă simt un pic egoistă.

— N-am fi putut face nimic.

— Da, dar... nu ştiu. Sper totuşi ca John să fie teafăr.

— La şapte se transmit ştirile, a zis bărbatul. Am putea asculta atunci.

— Mi-ar plăcea să aflu.

Moira a privit în jur, la apa încrețită de vânt, umbrele lungi, lumina aurie a amurgului.

— E un loc minunat, a rostit ea. Poți să crezi... să crezi cu adevărat... că nu-l vom mai vedea?

— Mă întorc acasă, a spus Dwight încetişor. Australia e o țară minunată şi mi-a plăcut, dar nu-i țara mea. Mă întorc acasă, la ai mei. Îmi place'.destul de mult aici, totuşi sunt bucuros că mă întorc în sfârşit acasă, în Connecticut.

S-a răsucit spre Moira.

— N-am să mai văd locul ăsta pentru că mă întorc acasă.

— Ai să-i povesteşti lui Sharon despre mine?

— Sigur, a zis el. Poate că ea ştie deja.

Moira a privit îngândurată pietricelele de pe mal.

— Ce o să-i spui?

. — O mulțime de lucruri. Am să-i spun că tu m-ai salvat dintr-o perioadă ce ar fi putut fi îngrozitoare pentru mine. Am să-i spun că ai făcut-o deşi ştiai, încă de la început, că n-aveai nimic de câştigat. Am să-i spun că datorită ție m-am întors la ea la fel ca înainte, nu un bețiv nenorocit. Am să-i spun că te-ai comportat în aşa fel încât să-mi fie uşor să-i rămân credincios, deşi asta te-a costat. Moira s-a ridicat de pe bolovan.

— Hai să ne întoarcem la hotel. O să ai noroc dacă va crede măcar un sfert din toate astea.

S-a sculat' şi el.

— Ba nu, a spus. O să creadă totul, pentru că e adevărat. S-au îndreptat spre hotel, cărându-şi peştii. După ce şi-au schimbat hainele, s-au întâlnit din nou în hol, pentru a bea ceva înainte de cînă. Au mâncat repede ca să fie în fața radio-ului la ora transmiterii ştirilor. În curând au început— majoritatea erau din sport. În vreme ce ei stăteau încordați, crainicul a anunțat:

..Grand Prix-ul australian s-a desfăşurat astăzi la Tooradin şi a fost câştigat de John Osborne, care a pilotat un Ferrari. Locul al doilea..."

— Dwight! a exclamat fata. A reuşit! Au ascultat în continuare.

,,Cursa s-a caracterizat prin numărul mare de morți şi răniți. Din cei optsprezece concurenți care au luat startul, doar trei au terminat cele optzeci de ture,şase piloți fiind ucişi pe loc în accidente, mulți alții fiind transportați la spital cu răni mai mult sau mai puțin grave. Câştigătorul, Jehn Osborne, a

condus prudent în prima jumătate a cursei, când se afla cu trei tururi în spatele automobilului din frunte, condus de Sam Bailey. Curând după aceea Bailey s-a accidentat în virajul Derdeluşul, moment în care Ferrari-ul a accelerat.. în turul şaizeci, el se afla în frunte. La ora aceea în cursă nu mai rămăseseră decât cinci maşini, iar Osborne n-a. mai avut un adversar serios, în turul şaizeci şi cinci, el a obţinut un nou record al circuitului, atingând o sută cincizeci şi cinci de kilometri la oră, o realizare remarcabilă pentru acest circuit. Din acel moment, Osborne a redus viteza, ca răspuns la semnalele echipei sale, şi a terminat cursa cu o viteză medie de o sută patruzeci şi doi de kilometri pe oră. Domnul Osborne este cercetător la CSIPiO. n-are nici o legătură cu industria automobilului şi participă la curse ca amator".

Înainte de culcare, Moira şi Dwight au ieşit pe veranda -hotelului, privind linia întunecată a dealurilor şi noaptea înstelată.

— Mă bucur că John a obţinut victoria, a spus fata. Şi-o dorea atât de mult! Într-un fel, asta încununează lucrurile pentru el.

Americanul a aprobat din cap.

— Aş zice că lucrurile se încununează pentru noi toţi, în clipa de faţă.

— Ştiu. N-a mai rămas mult, Dwight, aş vrea să ne întoarcem acasă mâine. Am avut o zi minunată aici, am prins şi nişte peşte, dar mai sunt multe de făcut şi acum nu prea mai e timp.

– r Sigur că da, a încuviinţat el. Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Te bucuri însă că am venit?

— Am fost foarte fericită toată ziua, a încuviinţat Moira. Nu ştiu de ce. Nu numai pentru că am prins peşte. Mă simt aşa cum trebuie să se simtă John. De parcă aş fi câştigat ceva, deşi nu ştiu precis ce anume.

Dwight a zâmbit.

— Nu încerca să analizezi, a spus el. Ia-o pur şi simplu aşa cum e şi fii mulţumită. Şi eu am fost fericit. Dar sunt de acord cu tine. A^. trebui să ne întoarcem acasă mâine. Se întâmplă tot felul de lucruri acolo.

— Lucruri rele? ,

El a aprobat din cap în întuneric. v— N-am vrut să-ţi stric excursia, dar John mi-a spus ieri, înainte de a pleca, că

începând de joi seara, au apărut deja mai multe cazuri în Melbourne. Probabil că de-acum s-au înmulțit.

CAPITOLUL NOUA

Marți dimineața, Peter a plecat la Melbourne cu mașinuța lui. Dwight îi telefonase ca să se întâlnească amândoi la Comandament, în biroul amiralului. La radio tocmai se anunțase, pentru prima oară, apariția bolii de radiație în oraş. Mary era neliniştită.

— Să ai grijă, Peter, a spus ea. Mă gândesc la boala asta. Chiar-trebuie să te duci?

Bărbatul nu s-a putut decide să-i repete că boala exista acolo, în jurul lor, chiar în, apartamentul mic şi drăguț. Mary ori nu putea, ori nu vroia să priceapă.

— Trebuie să plec, a spus. Nu voi întârzia mai mult decât e absolut necesar.

— Să nu stai până la prânz, a zis ea. Sunt sigură că aici e mai sănătos.

— Am să mă întorc direct acasă, a promis Peter.

— Știi ceva? a zis ea. Ia cu tine tabletele alea de formalin pentru tuse şi suge câte una din când în când. Sunt bune pentru tot felul de infecții. Sunt antiseptice.

Ar fi liniştit-o. dacă o asculta.

— Nu-i o idee rea. a încuviințat bărbatul.

S-a îndreptat spre oraş, adâncit în gânduri. Nu mai era o problemă de zile acum; totul se redusese la ore. Nu ştia despre ce se va discuta la întâlnirea cu amiralul', dar părea clar că era una din ultimele lui îndatoriri din carieră. Când se va întoarce cu maşina, în acea după-amiază, viața lui de ofițer în marină se va fi terminat probabil, la fel ca şi existența lui fizică.

A parcat Morris-ul şi a intrat în Comandament. Nu era practic nimeni în clădire; s-a îndreptat către anticameră, unde l-a găsit pe Dwight îmbrăcat în uniformă.

Comandantul l-a întâmpinat vesel:

— Salut, amice!

— Bună dimineața, domnule.

Peter a aruncat o privire în jur. Biroul secretarului era încuiat, iar încăperea pustie.

— Căpitanul Torrens n-a apărut? a întrebat el.

— Din câte ştiu, nu. Probabil că şi-a luat liber.

Uşa de la biroul amiralului s-a deschis şi sir David Hart-man a apărut în prag. Chipul lui rubicond era mai serios şi mai încercănat decât îşi amintea Peter să-l fi văzut vreodată.
— Intraţi, domnilor, a rostit el. Secretarul meu nu este aici.
Ei au intrat şi li s-a spus să ia loc. Americanul a început:
— Nu ştiu dacă ceea ce am de spus îl priveşte sau nu pe căpitanul Holmes. S-ar putea să implice câteva îndatoriri în legătură cu docul. Aţi prefera ca el să aştepte afară, domnule?
— Nu cred, a spus amiralul. Dacă prezenţa lui va scurta întrevederea noastră, poate rămâne. Ce doreşti, comandante?
Dwight a ezitat o clipă, alegându-şi cuvintele.
— Se pare că eu sunt ofiţerul cel mai mare în grad din marina americană. N-am crezut că o să ajung vreodată atât de sus, dar aşa stau lucrurile. Mă scuzaţi dacă n-am să mă exprim cum trebuie, domnule, dar trebuie să vă spun că-mi scot nava de sub comanda dumneavoastră.
Amiralul a încuviinţa încet din cap.
— Foarte bine, comandante. Doreşti să părăseşti apele australiene sau să rămâi aici, ca oaspete al nostru?
— Îmi voi scoate navav în afara apelor teritoriale, a spu? comndantul. Nu pot' spune precis când voi pleca, dar probabil că înainte de sfârşitul săptămânii.
Amiralul a aprobat tăcut şi s-a întors către Peter.
— Să dai toate instrucţiunile necesare cu privire la aprovizionare şi remorcaj, a zis el. Comandantului Towers i se vor oferi toate facilităţile.
— Foarte bine, domnule. '
— Nu ştiu ce să sugerez în legătură cu costurile, a intervenit Dwight. Trebuie să mă iertaţi, dar nu am nici o calificare în problemele astea.
Amiralul a zâmbit şters.
— Nu cred că ne-ar fi folosit la ceva dacă ai fi avut, comandante. Bănuiesc că le putem lăsa în seama rutinelor obişnuite. Toate comenzile de mărfuri şi ordinele de rechiziţie contrasemnate sunt înregistrate aici şi apoi prezentate ataşatului naval la ambasada noastră din Canberra. El le transmite mai departe la Washington./pentru o eventuală rezolvare. Nu cred că trebuie să-ţi faci griji cu privire la asta.
— Deci pot pur şi simplu să ridic ancora şi să plec?

— Exact. Crezi că o să te mai întorci în apele australiene?
Americanul a clătinat din cap.

— Îmi duc nava în strâmtoarea Bass, ca s-o scufund.

Peter fie aşteptase la aşa ceva, totuşi iminenţa şi prezentarea directă a problemei au venit ca un şoc. Într-un fel, acesta era soiul de lucruri care nu se puteau întâmpla. Ar fi vrut, pentru o clipă, să întrebe dacă Dwight n-avea nevoie de un remorcher care să iasă împreună cu submarinul şi să aducă echipajul înapoi, însă apoi a renunţat. Dacă americanii ar fi dorit un remorcher care să le ofere o zi sau două în plus de trăit, l-ar fi solicitat, dar probabil că nu era cazul. Mai bine marea decât o moarte îngrozitoare, departe de ţară, pe un ftărâm străin.

— Probabil că în locul dumitale aş face la fel, a încuviinţat amiralul. Ei bine, nu mai rămâne decât să-ţi mulţumesc pentru cooperare, comandante. Şi să-ţi urez noroc. Dacă vei mai avea nevoie de ceva înainte de plecare, nu ezita să ceri... sau pur şi simplu să iei.

Un spasm brusc de durere i-a schimonosit faţa şi sir Hartman a apucat un creion din faţa lui. Apoi s-a relaxat puţin şi s-a ridicat de la birou.

— Scuzaţi-mă, a zis el. Trebuie să vă părăsesc o clipă. -A ieşit în grabă, închizând uşa în spatele lui. Comandantul şi ofiţerul de legătură se ridicaseră în picioare. Au rămas aşa şi s-au privit unul pe altul.

— Cred că s-a îmbolnăvit, a zis americanul. Peter a întrebat în şoaptă:

— Credeţi că asta i s-a întâmplat şi secretarului?

— Probabil.

Au rămas în tăcere, un minut sau două, privind pe fereastră.

— Cum staţi cu aprovizionarea? a întrebat Peter în cele din urmă. Pe Scorpion n-a mai rămas mare lucru. Să pregătească ofiţeruL de serviciu o listă cu ceea ce aveţi nevoie.

Dwight a negat din cap.

— N-o să avem nevoie de nimic, a spus el. O să duc submarinul în golf, dincolo de limita apelor teritoriale.

Australianul a rostit întrebarea pecare dorise s-o pună înainte.

— Să vă pun la dispoziţie un remorcher, care să vă însoţească şi să aducă echipajul înapoi?

— Nu va fi necesar.

Au tăcut încă zece minute. În cele din urmă, amiralul a reapărut, cu fața cenuşie.

— Mă bucur că m-ați aşteptat, a rostit el. M-am simțit puțin - cam rău.

Nu şi-a reluat locul, ci a rămas în picioare, lângă birou.

— Acesta e sfârşitul unei lungi colaborări, comandante, a urmat el. Nouă, britanicilor, ne-a făcut întotdeauna plăcere să lucrăm cu americanii, mai ales pe mare. Am avut motive să vă fim recunoscători în numeroase ocazii şi, în schimb, cred că v-am învățat câte ceva din experiența noastră. Dar acum s-a terminat.

A rămas o clipă pe gânduri, după care a întins mâna, zâmbind.

— Tot ce pot face acum e să-ți spun adio. Dwight i-a strâns mâna.

— Am lucrat cu plăcere sub ordinele dumneavoastră, domnule. Vorbesc în numele întregului echipaj al navei ca şi în numele meu.

Au părăsit biroul şi au mers prin clădirea dezolantă, până în curte.

— Acum ce o să se întâmple, domnule? a întrebat Peter. Doriți să vă însoțesc până la,docuri?

Comandantul a scuturat din cap.

— Aş spune că te poți considera eliberat de îndatoriri.

— Dacă pot face ceva, am să vă însoțesc.

— Nu. Dacă voi constata că am nevoie de ceva, am să te sun acasă. Acolo e locul tău acum, amice.

Cu asta se încheia şi relația lor.

— Când o să plecați pe mare?

— Nu ştiu exact, a răspuns americanul. Am şapte cazuri de îmbolnăvire în rândurile echipajului, şi asta doar azi dimineață. Cred că vom mai rămâne o zi sau două şi vom pleca probabil sâmbătă.

— Vin mulți cu dumneavoastră?

— Zece. Unsprezece cu mine. Peter l-a privit. h

— Până acum vă simțiți bine?

— Am crezut că da, a zâmbit Dwight, dar acum nu mai ştiu. N-am să mănânc deloc azi. A făcut o pauză. Voi cum vă simțiți?

— Eu sunt bine. La fel şi Mary, cred. Dwight s-a întors către maşină.
—- Du-te la ea. N-ai de ce să rămâi pe aici.
— Am să vă mai văd domnule?
— Nu cred, a spus comandantul. Acum, mă întorc acasă la mine, în Mystic, şi sunt bucuros că plec.
Nu aveau ce să-şi mai spună. Şi-au strâns mâinile, au suit în maşini şi au plecat pe drumuri diferite.
* - în clădirea veche, cu două etaje a casei din Malvern, John Osborne stătea lângă patul mamei sale. El se simțea bine, dar bătrâna se îmbolnăvise duminică, cu o zi după victoria lui din Grand Prix. Luni izbutise să-i aducă un doctor dar n-avea cum s-o ajute, aşa că nu mai revenise. Nici infirmiera care venea zilnic nu mai apăruse şi acum John făcea tot ce putea.
Bătrâna a deschis ochii pentru prima oară după un sfert de ceas.
— John, a rostit ea. Asta ziceau că o să se întâmple, nu-i aşa?
— Cred că da, mamă, a răspuns bărbatul cu blândețe. O să mi se întâmple şi mie.
— Doctorul Hamilton a spus că despre asta-i vorba? Nu-mi amintesc. '
— Da, mi-a spus mie, mamă. Nu cred că va mai veni aici. Zicea că şi el s-a îmbolnăvit.
A urmat o tăcere mai lungă.
— Cât o să dureze până o să mor, John?
— Nu ştiu, ă zis el. S-ar putea să țină o săptămână.
— Ce absurd! E mult prea mult.
A închis ochii. El a dus un lighean în baie, l-a spălat şi l-a adus din" nou în dormitor. Mama lui a redeschis ochii.
— Unde este Ming? a întrebat.
— L-am dus afară, în grădină. Părea că vrea să iasă.
—Îmi pare atât de rău pentru el, a murmurat bătrâna. ' O să fie tare singur fără nici unul dintre noi aici.
~— O să fie bine, mamă, i-a spus tânărul fără prea multă încredere. Vor fi ceilalți câini cu care să se joace. Ea n-a continuat'subiectul, ci a spus:
— Acum o să mă simt bine, dragule. Du-te şi fă ce ai de făcut.
John a şovăit.

— Cred că am să trec pe la birou. O să mă întorc înainte de prânz. Ce ai vrea să mănânci?

Ea a închis din nou ochii.

— Mai avem lapte?

— E o cană în frigider. O să văd dacă mai pot face rost. Nu-i prea uşor. Ieri n-am găsit deloc.

— Ming ar trebui să bea puţin. Îi face bine. În cămară sunt trei conserve de carne. Deschide una, dă-i să mănânce şi pune restul în frigider. Pentru mine nu-ţi face griji până o să te întorci. Dacă o să am chef să mănânc ceva, o să-mi pregătesc singură.,

— Eşti sigură că pot pleca liniştit?

— Foarte sigură. A întins braţele.. Sărută-mă înainte să pleci.

El a sărutat obrajii bătrâni şi scofâlciţi, iar mama s-a întins înapoi în pat, zâmbindu-i.

John a părăsit casa şi s-a dus la birou. Nu era nimeni acolo, dar pe masă a găsit raportul zilnic despre infecţia radioactivă. Alături se afla un bilet de la secretara lui. Îl anunţa că se simţea foarte rău şi că probabil nu avea să mai vină la birou. Îi mulţumea pentru bunătatea lui. Îl felicita pentru câştigarea cursei şi-i spunea cât de mult îi plăcuse să lucreze cu el.

Bărbatul a lăsat biletul şi a citit raportul. În Melbourne, cam cincizeci la sută din populaţie părea să fie afectată. Se anunţau deja şapte cazuri în Hobart, din Tasmania, şi trei în Christchurch. din Noua Zeelandă. Raportul, probabil ultimul pe care avea să-l vadă. era mult mai scurt ca de obicei. A mai umblat prin birourile goale, ridicând câte o hârtie ici colo. Etapa aceasta a vieţii sale se sfârşea, împreună cu a celorlalţi. N-a rămas prea mult. pentru că îl apăsa gândul la mama lui. A ieşit şi s-a îndreptat spre casă, cu unul dintre tramvaiele ocazionale care mai treceau pe străzi. Avea un vatman, dar nu şi taxator. Nimănui nu-i mai trebuiau bilete acum. A vorbit cu vatmanul. Omul i-a spus:

— Am să continui să conduc tramvaiul ăsta până o să mă îmbolnăvesc, amice. Apoi o să-l duc la depou şi o să merg acasă. Aici trăiesc eu, înţelegi? Conduc tramvaiele astea de treizeci şi şapte de ani, pe ploaie şi pe soare şi n-am să mă opresc acum.

În Malvern a coborât din tramvai şi a început să caute lapte. A descoperit că nu avea nici o speranță să găsească. Tot ce mai exista fusese rezervat pentru copiii mici. S-a întors acasă cu mâinile goale.
A intrat şi a scos pechinezul din grădină, gândindu-se că maică-sii i-ar face plăcere să-l vadă. A urcat sus în dormitor, urmat de cățeluş. Acolo şi-a găsit mama zăcând pe spate, cu ochii închişi, în patul curat şi îngrijit. S-a apropiat şi i-a luat mâna. Bătrâna era moartă. Pe masă se afla un pahar cu apă şi un bilet, iar alături una din cutiuțele roşii, cu un flacon gol. El nu ştiuse că ea avea aşa ceva.
A ridicat biletul şi a citit: Dragul meu fiu,
E de-a dreptul ahsurd să-ți stric ultimele zile ale vieții, ținându-mă cu dinții de ale mele, de vreme ce este o povară atât de grea pentru mine acumL Nu-ți face griji în legătură cu înmormântarea. Închide uşa şi lasă-mă cu lucrurile mele în jur. E mai bine aşa.
Fă ceea ce crezi că-i mai bine pentru micuțul Ming. Îmi pare rău pentru el, dar nu pot face nimic. #
Sunt tare fericită că ai câştigat cursa!
Cu toată dragostea, MAMA.
Câteva lacrimi s-au scurs pe obrajii lui John, însă doar, câteva. Bătrâna lui mamă avusese întotdeauna dreptate şi acum avea din nou. A ieşit din încăpere şi s-a îndreptat către sufragerie, îngândurat. El încă nu era bolnav, dar se putea întâmpla oricând în următoarele ore. Câinele l-a urmat. John s-a aşezat şi l-a luat în poală, mângâindu-i urechile catifelate. După un timp s-a ridicat, a dus cățeluşul în grădină şi s-a îndreptat către farmacia din colț. În mod surprinzător, în spatele tejghelei se afla o fată. Ea i-a înmânat o cutiuță roşie.
— Toată lumea le caută, i-a zis zâmbind. Facem o afacere destul de bună cu ele.
John i-a zâmbit la rândul lui.
— Mi-ar plăcea ca ale mele să fie învelite în ciocolată.
— Şi mie. Dar nu cred că le fac aşa. Eu am s-o iau pe a mea cu înghețată.
John' i-a zâmbit din nou şi a ieşit. S-a întors în casă, a luat pechinezul din grădină şi a început să pregătească masa în bucătărie. A deschis o cutie cu carne, a încălzit-o puțin în

cuptor şi a amestecat-o cu patru capsule de Nembutal. Apoi a pus-o în fața cățeluşului, care a trecut la atac lacom, şi i-a pregătit culcuşul lui confortabil din fața aragazului.

S-a dus la telefonul din hol şi a sunat la club. A rezervat o cameră pentru o săptămână. După aceea a urcat în dormitorul lui şi a început să-şi facă valiza.

O jumătate de oră mai târziu a revenit în bucătărie. Pechinezul se afla în culcuş, foarte amețit. John a citit cu grijă instrucțiunile de pe cutie şi i-a făcut o injecție. 'Cățelul abia dacă a simțit înțepătura. Când s-a asigurat că murise, l-a luat cu coşulețul şi l-a pus pe podea, lângă patul mamei sale. Apoi a părăsit casa.

Noaptea de marți a fost foarte agitată pentru familia Holmes. Jennifer a început să plângă pe la două noaptea şi a plâns aproape fără încetare până în zori. Părinții au dormit foarte puțin. Pe la ora şapte, fetița a început să vomite.

Afară ploua şi era frig. Mary şi Peter s-au uitat unul la altul, în lumina cenuşie. Îngrijorați, simțindu-se rău şi ei.

— Doar nu crezi că-i boala aia? a rostit femeia.

— Nu ştiu, a replicat el. Dar s-ar putea. Se pare că toată lumea se îmbofeiăveşte.

Mary şi-a pipăit fruntea, obosită.

— Am crezut că noi n-o să pățim nimic aici, la țară. Peter nu ştia ce să spună ca s-o consoleze.

— N-ai vrea o ceaşcă de ceai? a întrebat.

Ea s-a îndreptat din nou către pătuţ şi a privit copilul. Pentru moment, fetiţa părea mai liniştită. Peter a repetat întrebarea: 'υ '

— Ce ai zice de o ceaşcă cu ceai?

I-ar prinde bine şi lui, s-a gândit Mary. Nu închisese ochii aproape toată noaptea. S-a silit să zâmbească.

— Ar fi minunat.

Bărbatul a traversat bucătăria ca să pună apa la fiert. Mary se simţea îngrozitor şi îi venea să vomite. Era, desigur, din cauză că nu dormise deloc, chinuită de grija faţă de Jennifer. Peter era ocupat cu ceaiul şi ea se putea strecura în baie fără ca să fie observată. Îi era adesea rău, aşa că n-avea nic un rost să-l îngrijoreze degeaba.

În bucătărie se simţea un miros stătut. Peter a umplut ceainicul cu apă şi l-a pus în priză. A apăsat pe buton şi a văzut

cu uşurare că indicatorul roşu se aprinde, ceea ce însemna că încă aveau curent electric. Într-una din zile curentul urma să se oprească şi atunci chiar că se vor ivi! probleme mari. *

Bucătăria era de-a dreptul sufocantă. Peter a deschis fereastra. Îi era foarte cald şi pe urmă brusc frig, apoi a ştiut că îi venea să vomite. S-a îndreptat pe furiş spre baie, dar uşa era încuiată; probabil că Mary se afla înăuntru, n-avea rost s-o alarmeze. A ieşit afară pe uşa din spate şi a vomitat într-un colţ din spatele garajului. A rămas acolo o vreme. Când s-a întors, era alb şi tremura, însă nu se mai simţea aşa rău. Apa fierbea. A pus ceaiul, a aşezat două ceşti pe o tavă şi le-a dus în dormitor. Mary se afla acolo, aplecată deasupra pătuţului.

— Am adus ceaiul, a zis el.

Femeia nu s-a întors, de teamă ca paloarea de pe chip să n-o trădeze. A spus:

— Oh, mulţumesc. Toarnă-l tu, vin şi eu imediat.

Nu credea că o să se poată atinge de ceai. dar spera că. spunând asta, avea să-l liniştească pe Peter.

El s-a aşezat pe marginea patului, a turnat ceaiul şi a sorbit din ceaşcă. Lichidul cald părea să-i calmeze stomacul. După un timp a spus:

— Hai, vino să-ți bei ceaiul, dragă. Se răceşte.

Mary s-a apropiat abătută; poate că va izbuti să-l înghită. I-a aruncat o privire lui Peter— halatul său era ud de ploaie. A exclamat:

— Peter, eşti ud leoarcă! Ai fost afară? El şi-a privit mâneca; uitase de asta.

— A trebuit să ies puțin.

— Pentru ce?

Nu se mai putea preface.

— Mi-a venit să vomit. Nu cred că-i mare lucru.

— Vai, Peter! Și mie mi-a venit.

S-au uitat unul la altul în tăcere, apoi Mary a spus sumbră:

— Probabil că-i din cauza plăcintelor ălora cu carne pe care le-am mâncat la cină. Ai observat ceva la ele?

Bărbatul a negat din cap.

— Au fost foarte bune şi, pe de altă parte, Jennifer n-a mâncat plăcintă cu carne.

— Peter, crezi că ne-am îmbolnăvit? El i-a luat mâna.

— Cu toată lumea e la fel. N-avem cum să fim imuni,

— Nu, a încuviințat ea pe gânduri. Probabil că nu. A ridicat ochii. Asta-i sfârşitul, nu? O să ne fie rău tot aşa, până ce o să murim?

— Cred că aşa se Va întâmpla. I-a zâmbit. Cel puțin aşa am auzit.

Ea l-a părăsit şi a traversat sufrageria; Peter a ezitat o clipă, apoi a urmat-o. A găsit-o stând lângă fereastră şi privind grădina pe care o iubea atât de mult, acum cenuşie şi bătută de vânturi.

— Îmi pare rău că n-am apucat să ne luăm banca aia, a spus ea într-o doară. Ar fi fost drăguță acolo, lângă zid.

— Aş putea să încerc să fac rost de ea astăzi.

— Nu, dacă eşti bolnav.

— O să văd cum mă voi simți mai târziu. Mai bine să faci ceva, decât să stai şi să te gândeşti cât de rău te simți.

Femeia a zâmbit.

— Acum cred că mă simt mai bine. Am putea lua micul dejun?

— Păi... nu ştiu. Nu ştiu dacă o să fiu în stare să înghit ceva. Ce avem?

— Nişte lapte. Oare mai putem face rost?

— Cred că da. Aş putea pleca acum cu maşina să caut.

— Ce zici şi de nişte fulgi de porumb, atunci? Se zice că au multă glucoza, cel puțin aşa scrie pe pachet. Asta face bine când ți-e rău, nu-i aşa?

— Probabil. Cred că am să mă duc să fac un duş. S-ar putea să mă simt mai bine după aceea.

Când a ieşit din baie şi a intrat în dormitor, Mary se afla în bucătărie, ocupată cu micul dejun. Cu uimire, a auzit-o îngânând un cântecel vesel, în care era vorba despre soare. A intrat în bucătărie.

— Pari bine dispusă.,

— Simt o mare uşurare, a spus Mary.

. Acum Peter a văzut că ea plângea în timp ce cânta. I-a şters lacrimile, încurcat, şi a cuprins-o în brațe.

— Am fost atât de îngrijorată, a suspinat femeia. Dar acum o să fie bine.

Nimic nu era mai îndepărtat de „bine", s-a gândit el, dar ' n-a spus-o., . _.[,

— Ce anume Ate îngrijorase? a întrebat cu blândețe.

— Lumea nu se îmbolnăveşte în acelaşi timp, a răspuns Mary. Aşa se zice. Unii o pățesc chiar cu două săptămâni mai târziu decât alții. Aş fi putut să mă îmbonăvesc eu prima şi să trebuiască să te părăsesc. Sau tu. Sau Jennifer. Ce coşmar ar fi fost...

Şi-a ridicat privirea spre Peter, zâmbind printre lacrimi.

— Dar acum ne-am îmbolnăvit cu toții, în aceeaşi zi. Nu suntem norocoşi?

Vineri, Peter s-a dus cu maşinuța lui în Melbourne, cu scopul de a încerca să găsească o bancă pentru grădină. A condus destul de repede, pentru că nu-şi putea permite să lipsească prea mult timp de acasă. În plus, vroia neapărat să vorbească cu John Osborne. A încercat la garaj, dar acolo era încuiat. Apoi s-a dus la biroul lui, însă nici acolo n-a găsit pe nimeni. În cele din urmă, l-a descoperit în camera pe care şi-o rezervase la Clubul Pastoral. Arăta slăbit şi bolnav.

— Îmi pare rău că te deranjez, i-a zis. Cum te simți?

— M-am îmbolnăvit, a răspuns cercetătorul. Şi asta de două zile. Tu nu?

— De aceea am vrut să te văd, a spus Peter. Cred că doctorul nostru a murit. În orice caz, nu mai răspunde la telefon. Ascultă, John, de marți Mary şi cu mine vomităm şi avem diaree! Ea se simte foarte rău. Dar joi, adică ieri, eu am început să-mi revin. Nu i-am spus, însă acum mă simt foarte bine şi mi-e al naibii de foame. Pe drum m-am oprit la o cafenea şi am luat acolo micul dejun— şuncă, ouă prăjite şi tot ce trebuie. Dar tot mi-e foame. Cred că mă însănătoşesc. Ascultă, se poate întâmpla aşa ceva?

John a clătinat din cap.

— E o stare temporară. O să te simți mai bine o vreme, apoi te vei îmbolnăvi din nou.

— Cât înseamnă asta?

— Remisiunea poate dura şi zece zile. Apoi te va apuca din nou. Nu cred că există o a doua ameliorare. Spune-mi, Mary se simte rău?

— Nu prea bine.' Trebuie să mă întorc la ea:, cât mai repede.

— Stă în pat, nu-i aşa? Peter a clătinat din cap.
— A venit cu mine la Falmouth ca să cumpere ceva contra moliilor.
— Ce să cumpere?
— Ceva pentru molii— naftalină sau... A ezitat.
— Aşa a vrut ea. Când am plecat, punea toate hainele în saci, ca să le ferească de molii. Poate face asta între crize şi vrea s-o facă. A revenit la subiectul inițial: Ascultă, înțeleg că voi fi sănătos o săptămână sau zece zile. Dar dup-aia nu mai am nici o şansă?
— Nici o speranță, bătrâne. Nimeni nu scapă. Tot ce e viu se curăță.
— Păi, atunci, îmi pare bine s-o aflu. N-are rost să mă agăț de vreo iluzie. Spune-mi, pot să fac ceva pentru tine? Trebuie să mă întorc iute la Mary.
Cercetătorul a negat scurt.
— Eu sunt terminat. Mai am unul sau două lucruri de făcut azi, dar dup-aia cred că am s-o curm.
— Mama ta, ce mai face?
— A murit. Acum locuiesc aici.
Peter a clătinat din cap, dar gândul la Mary îi umplea mintea.
—: Trebuie să plec. Noroc, bătrâne! Cercetătorul a zâmbit vag.
— Ne mai vedem, i-â replicat el.
După ce ofițerul a plecat, John s-a ridicat din pat şi a ieşit pe culoar. S-a întors, o jumătate de oră mai târziu, mult mai slăbit, cu o grimasă de dezgust față de propriu-i trup. Ceea ce avea de făcut, trebuia făcut astăzi. Mâine nu va mai fi capabil.
S-a îmbrăcat cu grijă şi a coborât. A aruncat o privire pe verandă. Acolo ardea un foc în cămin şi unchiul său stătea singur, cu un pahar de sherry în mână. A ridicat privirea către el.
— Bună dimineața, John. Cum ai dormit?
— Foarte prost. Mă simt din ce în ce mai rău. Bătrânul l-a examinat cu o undă de îngrijorare.
— Dragă băiete, îmi pare rău să aud asta. Toată lumea pare să se fi îmbolnăvit. Ştii că a trebnit să mă duc la bucătărie şi să-mi gătesc singur micul dejun? Imaginează-ți, într-un astfel de club!

Locuia acolo de trei zile, de când soră-sa, care avusese grijă de casa lui din Macedon, murise.

— Acum Collins, portarul a venit şi o să ne gătească ceva la prânz. O să iei masa aici astăzi?

John ştia că n-o să mai ia masa nicăieri.

— Îmi pare rău, dar nu pot, unchiule. Trebuie să ies.

— Oh, ce păcat! Speram că o să fii aici, să ne ajuţi să terminăm vinul de Porto. Am ajuns la ultimul lot— cred că mai sunt vreo cincizeci de sticle. O să ne ajungă exact, la fix.

— Dumneata cum te^simţi, unchiule?

— Nu m-am simţit niciodată mai bine, băiete. Am fost puţin cam nesigur pe picioare aseară, după cină, dar, zău, cred că-i din cauza vinului de Burgundia. Vinul ăsta nu se amestecă prea bine cu altele. În Franţa, pe vremuri, dacă beai o stacană de vin de Burgundia, nu trebuia să mai bei nimic toată seara. Dar eu am coborât aici, am băut un coniac cu sifon şi puţină gheaţă, iar când m-am dus sus mi-am revenit. Nu, am avut o noapte foarte bună.

Cercetătorul s-a întrebat cât avea să dureze oare imunitatea faţă de boala de radiaţie, datorită alcoolului. Din câte ştia, nu se făcuseră cercetări concludente asupra acestui subiect. Acum exista o ocazie, dar nu era nimeni s-o fructifice.

— Îmi pare rău că nu pot rămâne la prânz. Ne vedem diseară... poate.

— Am să fiu aici,. băiete. Tom Fotherington a venit şi el să cineze aseară. A zis că o să treacă şi dimineaţă, dar n-a mai apărut. Sper că nu s-a îmbolnăvit.

John a plecat de la club şi a mers ca în vis pe strada străjuită de copaci. Automobilul Ferrari avea urgentă nevoie de atenţia lui şi trebuia să ajungă până acolo. După aceea se putea relaxa. A trecut pe lângă uşa deschisă a unei farmacii şi a ezitat o clipă, apoi a intrat. Farmacia era părăsită. În mijlocul podelei se afla o ladă de carton deschisă, plină cu cutiuţe roşii; multe din ele fuseseră aruncate la întâmplare şi pe tejghea, printre alte medicamente. A luat o cutie, a pus-o în buzunar şi şi-a văzut de drum. Când a dat în lături uşile glisante ale garajului, maşina l-a întâmpinat aşa cum o lăsase, gata de. a fi folosită. Terminase cursa fără nici o zgârietură şi se afla într-o condiţie ideală. Pentru el încă reprezenta un obiect glorios, cu atât mai

mult după câştigarea trofeului. Acum se simţea prea rău ca s-o piloteze şi probabil că nu avea s-o mai facă vreodată, totuşi nu putea fi atât de bolnav ca s-o atingă şi să lucreze la ea. Şi-a atârnat jacheta într-un cui şi s-a apucat de treabă.

În primul rând. trebuiau fixate cărămizi sub caroserie, pentru a scoate cauciucurile. Efortul de a manevra cricul greoi şi căratul cărămizilor i-au făcut din nou rău. În garai nu exista toaletă, dar în spate era o curte murdară plină cu caroserii de maşini negre şi unsoare, uitate de mult. A ieşit acolo, apoi s-a întors iarăşi la muncă, mult mai slăbit, însă hotărât să-şi termine treaba.

A reuşit să demonteze roţile înainte de a avea următoarea criză. A deschis o supapă ca să scurgă apa din sistemul de răcire şi apoi a trebuit să iasă încă o dată în curte. Nu conta, munca era mai uşoară acum. A anulat.contactele de la baterie şi le-a uns cu vaselină. A scos după aceea cele şase bujii, a umplut cilindrii cu ulei şi a înşurubat din nou. cât a putut de strâns, bujiile.

Apoi s-a odihnit, sprijinit de maşină. Acum o să fie în regulă. Un alt spasm l-a scuturat şi a trebuit să iasă iar în grădină. Când s-a întors, aproape se întunecase. Nu mai avea ce face pentru a conserva maşina pe care o iubea atât de mult, dar a rămas lângă ea, fiindcă nu vroia s-o părăsească şi-i era teamă să hu-l apuce altă criză înainte de a ajunge la club.

Pentru ultima oară avea să se aşeze pe locul pilotului şi să atingă comenzile. Şi-a tras casca pe cap şi a atârnat ochelarii în jurul gâtului, sub bărbie. A suit înăuntru şi s-a instalat la volan. Era bine acolo, mult mai bine decât ar fi fost la club. Faptul că simţea volanul în mână îl alina, iar cele trei cadrane mici, grupate în jurul uriaşului turometru, reprezentau prieteni cunoscuţi. Automobilul acesta câştigase pentru el cursa ce reprezenta momentul culminant al vieţii lui. Ce rost avea să mai încerce să ajungă în altă parte?

A scos cutioara roşie din buzunar, a luat tabletele din flacon şi a aruncat cutia pe jos, lângă el. N-avea rost să mai continue. Aşa era cel mai bine.

A pus tabletele în gură şi s-a chinuit să le înghită.

*

Peter Holmes a părăsit clubul şi S-a îndreptat către magazinul din strada Elisabeta, de unde cumpărase maşina de tuns iarbă. Nu era nimeni acolo, dar cineva spărsese uşa şi magazinul fusese pe jumătate golit. Cine dorise să ia ceva, intrase pur şi simplu şi luase. Pentru că electricitatea fusese întreruptă. Înăuntru era semiîntuneric. Raionul pentru grădinărit se afla la al doilea etaj; a urcat pe scări şi a descoperit băncile de grădină pe care şi le amintea. A ales una mai uşoară, cu o pernă detaşabilă viu «colorată, care spera să-i placă lui Mary şi care avea să-i servească şi pentru a proteja maşina în timpul transportului. Cu mare efort, a târât banca pe scări până pe trotuarul din fața magazinului, apoi s-a întors să ia perna şi nişte frânghie. A găsit o sfoară destul de bună. A urcat banca pe Morris şi a legat-o bine. după care s-a îndreptat spre casă.

Continua să-i fie teribil de foame şi se simțea excelent. Nu-i spusese lui Mary că-şi revenise şi nici n-avea de gând s-o facă. Asta n-avea decât s-o mâhnească. Încrezătoare cum era că urmau să moară cu toții odată.

S-a oprit la aceeaşi cafenea unde luase micul dejun, ținută de o pereche de bețivi, care păreau să se bucure de o sănătate remarcabilă. La prânz serveau friptură de vită; a mâncat două porții mari, urmate de o farfurie plină de budincă cu dulceață. Apoi, ca supliment, a cerut să i se pregătească un pachet enorm de sandvişuri cu carne de vită; îl putea lăsa în maşină, unde Mary n-avea cum să-l descopere, şi să iasă seara să mănânce liniştit, fără ca ea să ştie.

A ajuns acasă la începutul după-amiezii; a lăsat banca pe maşină şi a intrat în casă. A găsit-o pe Mary întinsă în pat, pe jumătate îmbrăcată şi cu o plapumă deasupra. Casa părea rece şi mohorâtă. S-a aşezat pe pat, lângă ea.

— Cum te mai simți? a întrebat-o.

— Îngrozitor. Peter, sunt îngrijorată în legătură cu Jennifer. Nu pot s-o fac să înghită nimic şi vomită tot timpul,

I-a mai dat câteva detalii. El a traversat camera şi a privit copilul din pătuț. Fetița părea palidă şi slăbită, la fel ca şi Mary. I s-a părut că amândouă erau foarte bolnave.

— Tu cum te simți? l-a întrebat Mary.

— Nu prea bine, a zis el. Mi-a fost rău de trei ori pe drum. Cât despre diaree, am avut tot timpul.

Ea i-a pus o mână pe braț.
— N-ar fi trebuit să pleci...
— Oricum, a zâmbit Peter, ți-am adus banca pentru grădină.
Chipul femeii s-a luminat puțin.
— Da? Unde este?
— Pe maşină. Stai acolo. Mă duc să aprind focul, să fie mai cald în casă. După aceea o să dau banca jos, ca s-o vezi.
— Nu pot să rămân în pat, a zis ea obosită. Jennifer trebuie schimbată.
— Mă ocup eu de asta. Stai întinsă şi încălzeşte-o.
O oră mai târziu, făcuse un foc puternic în sufragerie şi aranjase banca lângă zid, acolo unde dorise ea. Mary s-a dus s-o privească de la fereastră şi a zărit perna viu colorată.
— E splendidă, a spus. Exact ce aveam nevoie pentru colțul acela. O să fie minunat să stai acolo în serile de vară...
După-amiaza de iarnă se sfârşea şi afară cădea o ploaie fină.
— Peter, acum că am văzut-o, vrei să aduci perna înăuntru, să se usuce? Vreau să se păstreze bine pentru la vară.
El a ascultat-o, apoi au adus pătuțul copilului în camera mai caldă.
— Vrei să mănânci ceva? a întrebat Mary. Avem destul lapte, dacă poți să-l înghiți.
— Nu pot să mănânc nimic, dar tu? Ea a clătinat din cap.
— Dar dacă ți-aş face un coniac fierbinte cu lămâie?: Asta ai putea înghiți?
— Aş putea încerca, a încuviințat femeia. Și-a strâns mai bine halatul în jurul trupului. Mi-e atât de frig...
Focul duduia în cămin.
— Mă duc afară să mai aduc nişte lemne, a spus Peter, şi după aceea am să-ți fac un grog.
În întunericul care se lăsa, s-a dus la grămada de lemne şi a profitat de ocazie ca să intre în maşină şi să mănânce trei sandvişuri. S-a întors apoi în sufragerie cu un coş cu lemne şi a găsit-o pe Mary în picioare, lângă pătuț.
— De ce ai întârziat atât?
— Am avut nişte necazuri, a spus el. Probabil că tot din cauza plăcintelor cu carne.
Chipul ei s-a înmuiat.
— Sărmanul Peter. Cu toții avem necazuri...

S-a aplecat deasupra pătuţului şi a mângâiat fruntea lui Jennifer. Fetiţa zăcea inertă acum, aparent prea slăbită ca să plângă.

— Peter, cred că moare… Bărbatul a cuprins-o după umeri.

— Şi eu mor, a spus el calm. Şi tu la fel. Nici unul dintre noi nu mai are mult de trăit. Am adus ceainicul aici. Hai să bem ceva cald.

A împins-o de lângă pătuţ către căldura focului uriaş. Mary s-a aşezat pe podea în faţa căminului şi el i-a întins băutura fierbinte. A sorbit-o, privind flăcările, iar asta a fă-cut-o să se simtă mai bine. Peter şi-a pregătit un pahar şi au stat câteva minute în tăcere.

După aceea, femeia a spus:

— Peter, de ce ni se întâmplă toate astea? E din cauză că Rusia şi China s-au apucat să se lupte între ele?

— Cam asta ar fi, a încuviinţat el. Dar mai sunt şi altele. America, Anglia şi Rusia s-au bombardat ca să se distrugă… Totul a pornit de la Albania.

— Dar noi n-am avut nici o legătură cu asta, nu-i aşa?

— Am sprijinit moral Anglia. Nu cred că am avut timp să-i oferim şi altfel de ajutor. Totul s-a terminat într-o lună.

— Ar fi putut cineva să oprească războiul?

— Nu ştiu… Este soiul de tâmpenie pe care pur şi simplu nu o poţi opri. Dacă sute de milioane de oameni decid că onoarea lor naţională le cere să lanseze bombe cu cobalt asupra vecinilor, atunci tu sau eu nu prea avem ce face. Singura speranţă posibilă ar fi fost să-i educi în aşa fel încât să-i scapi de prostie.

— Totuşi cum s-ar fi putu face asta, Peter? Vreau să spun, doar nu mai erau copii.

— S-ar fi putut încerca prin intermediul maşs-media. Dar n-au făcut-o. Nici o naţiune n-â făcut-o pentru că au fost cu toţii prea tâmpiţi. Ne plăceau ziarele cu poze de fete în costume de baie şi cu titluri de-o şchioapă despre întâmplări indecente, dar nici un guvern n-a fost destul de înţelept ca să intervină şi să ne schimbe. Da, ceva s-ar fi putut face în legătură cu mass-media, dacă am fi fost destul de înţelepţi.

Femeia nu îl-înţelegea pe deplin.

— Îmi pare bine că acum nu mai avem ziare, a spus ea. E mult mai bine fără ele.

Un spasm a zguduit-o şi Peter a ajutat-o până în baie. Câtă vreme ea a rămas acolo, bărbatul s-a întors în sufragerie şi a privit fetița. Se afla într-o stare foarte proastă şi nu putea face nimic s-o ajute; se îndoia c-o să mai trăiască până la sfârşitul zilei. Mary se simțea şi ea rău, dar parcă nu chiar aşa. Singurul sănătos era el, însă nu putea mărturisi asta.

Gândul că-i va supraviețui lui Mary îl îngrozea. Nu putea rămâne în apartament; în cele câteva zile care îi mai rămâneau, nu avea unde să se ducă, ce să facă. I-a trecut în minte că, în cazul în care Scorpion s-ar mai fi aflat în port, ar fi putut pleca împreună cu Dwight, să moară pe mare— marea care fusese slujba lui de-o viață. Dar de ce să proce-deze aşa? N-avea nevoie de acest răgaz în plus. pe care cine ştie ce mister al metabolismului i-l oferise. Vroia să rămână cu familia lui.

Mary l-a strigat din baie şi s-a dus s-o ajute. A adus-o lângă foc. Avea pielea rece şi tremura. I-a dat o înghițitură de coniac şi a acoperit-o cu plapuma. Femeia a ținut paharul cu ambele mâini, străduindu-se să-şi rețină spasmele care o cutremurau. Apoi a zis:

— Ce face Jennifer?

Peter s-a ridicat, s-a îndreptat către pătuț, apoi s-a întors către soția lui..

— Acum e liniştită. Cred că se simte şi ea la fel.

— Dar tu cum te simți? a întrebat Mary.

— Îngrozitor. S-a aplecat deasupra ei şi i-a luat mâna. Cred că tu te simți mai rău decât mine. S-ar putea ca eu să vă supraviețuiesc o zi sau două, dar nu mai mult. Asta fiindcă sunt probabil mai puternic din punct de vedere fizic.

Ea a încuviințat din cap.

— Nu mai există nici o speranță, pentru nici unul dintre noi, nu-i aşa?

— Nimeni nu scapă de asta, scumpo.

— Nu cred că voi mai fi în stare să ajung până la baie mâine, a spus Mary. Peter, dragule, cred că aş vrea să mor în noaptea asta şi s-o iau şi pe Jennifer cu mine. Crezi că-i ceva rău?

Bărbatul a sărutat-o.

— Cred că e înțelept. Am s-o fac şi eu.

— Tu nu eşti atât de bolnav ca noi, a şoptit ea.

— Dar am să fiu mâine. N-are rost s-o mai lungesc. Ea i-a strâns mâna.
— Cum facem, Peter?
— Am să mă duc să umplu nişte pungi cu apă caldă, ca să ţi le pun în pat. Între timp, tu te îmbraci cu o cămaşă de noapte curată şi te bagi sub plapumă ca să te încălzeşti. Am s-o aduc şi pe Jennifer acolo. Apoi o să încui uşa, o să-ţi aduc o băutură caldă şi o să luăm pastilele în pat, împreună.
— Nu uita să întrerupi curentul electric, a spus Mary. Să nu roadă şoarecii vreun cablu şi să ia foc casa.
— Aşa am să fac, a aprobat Peter. Ea l-a privit cu lacrimi în ochi.
— O să faci tu ce trebuie pentru Jennifer? Bărbatul a mângâiat-o pe păr.
— Nu-ţi face griji, i-a spus cu blândeţe. Am s-o fac.
A umplut buiotele cu apă fierbinte, le-a pus în pat şi a aranjat aşternutul cu grijă. Apoi a ajutat-o pe Mary să ajungă în dormitor. S-a dus în bucătărie şi a pus ceainicul în priză pentru ultima oară. În vreme ce apa fierbea, a citit cu atenţie instrucţiunile de pe cele trei cutii roşii.
A umplut un termos cu apă fierbinte şi l-a pus pe tavă. Împreună cu două pahare, sticla de coniac şi o jumătate de lămâie. Le-a dus în dormitor, apoi a tras pătuţul lângă pat.
Mary se afla deja în aşternut. S-a ridicat slăbită, în vreme ce Peter muta pătutul.
— Vrei s-o iau în braţe? a întrebat-o el.
S-a gândit că poate ei i-ar fi făcut plăcere să ţină puţin fetiţa, însă femeia a scuturat din cap.
— E prea~bolnavă.
A privit-o pe Jennifer o clipă şi s-a lăsat pe spate, obosită,
— Prefer să mă gândesc la ea aşa cum arăta înainte, când eram cu toţii sănătoşi. Fă-i ce trebuie, Peter, şi hai să terminăm odată.
Avea dreptate. Era mai bine ca totul să se termine repede, să nu mai agonizeze. I-a făcut injecţia fetiţei în braţ. După aceea s-a dezbrăcat, şi-a pus o pijama curată, a stins toate luminile din apartament, cu excepţia veiozei de pe noptieră, a ridicat grătarul căminului şi a aprins o lumânare pe care o păstrau în

cazul unei pene de curent. A aşezat-o pe măsuța de lângă pat şi a întrerupt curentul de la generatorul principal.
S-a urcat în pat lângă Mary, a amestecat băuturile şi a luat tabletele din cutiile roşii.
— Am petrecut clipe minunate împreună, a spus ea calmă, îți mulțumesc pentru tot, Peter.
El a tras-o mai aproape şi a sărutat-o.
— Şi pentru mine a fost minunat. Hai să sfârşim cu aceste cuvinte.
Au pus tabletele în gură şi au băut..
În seara aceea, Dwight i-a telefonat Moirei la Harkaway. Nu avea siguranța că telefonul va funcționa, sau că cineva avea să-i mai răspundă la celălalt capăt. Centrala telefonică automată funcționa însă şi Moira a ridicat receptorul aproape imediat.
— Nu eram sigur dacă-mi va mai răspunde cineva. Ce mai faci, scumpo?
— Rău, a spus ea. Cred că mama şi tata sunt pe moarte.
— Şi tu?
— Şi eu, Dwight. Tu ce faci?
— Aş spune că sunt cam în aceeaşi stare. Am sunat ca să-mi iau rămas bun. Ieşim cu Scorpion mâine dimineață, ca să-l scufundăm.
— O să vă mai întoarceți?
— Nu. n-o să ne mai întoarcem. Avem această ultimă datorie de îndeplinit şi pe urmă am terminat.
A făcut o pauză.
— Te-am sunat ca să-ți mulțumesc pentru ultimele şase luni. A însemnat mult pentru mine să te am aproape.
— Şi pentru mine a însemnat mult. Dwight, dacă pot ajunge până acolo, am voie să te conduc?
El a şovăit o clipă.
— Sigur că da. Totuşi nu mai putem aştepta prea mult. Oamenii sunt deja cam slăbiți şi mâine vor fi şi mai slăbiți.
— La ce oră plecați?
— Cam pe la opt, îndată ce o să se lumineze bine.
— Am să fiu acolo.
Dwight i-a trimis mesaje pentru părinții ei, apoi a închis. Moira s-a dus în dormitorul părinților, care zăceau în paturi

alăturate. Amândoi se simţeau mai rău decât ea. Le-a transmis mesajele. Le-a spus şi ce intenţiona să facă.

— Am să mă întorc pe la cină, a spus.

A dormit foarte puţin. În cursul nopţii, s-a dus la baie de patru ori şi a băut jumătate de sticlă de coniac, singurul lucru pe care îl mai putea înghiţi. S-a trezit când a sunat ceasul, a făcut un duş fierbinte, care a mai înviorat-o şi a îmbrăcat compleţii roşu pe care îl purtase atunci când îl întâlnise pe Dwight prima oară, cu atâtea luni în urmă. S-a fardat cu grijă şi şi-a luat un balonzaid. După aceea a deschis încet uşa de la camera părinţilor şi a aruncat o privire înăuntru, acoperind cu palma raza unei lanterne electrice. Tatăl ei părea să doarmă, dar maică-sa i-a zâmbit din pat. Şi ei se treziseră de mai multe ori în timpul nopţii. Moira a păşit fără zgomot, şi-a sărutat mama şi a ieşit din cameră, închizând uşor uşa în urmă.

A luat o sticlă de coniac din cămară, a suit în maşină, a pornit-o şi a plecat spre Melbourne. Lângă Oakleigh s-a oprit pe un drum pustiu, în lumina cenuşie a zorilor, a tras un gât din sticlă după care a plecat, mai departe.

A trecut prin oraşul pustiu, traversând zona industrială care ducea spre Williamstown. A ajuns în port pe la şapte şi un sfert. Nu exista nici o pază la porţile deschise şi ea s-a îndreptat către chei, acolo unde se afla portavionul. Nu a întâlnit nici o santinelă, nici un ofiţer care s-o întrebe ce caută. Moira a urcat pe navă, încercând să-şi amintească pe unde trecuse atunci când Dwight îi arătase submarinul; curând, a dat peste un marinar american care i-a arătat drumul către pasarelă ce ducea pe Scorpion.

Ea a oprit un om care tocmai se îndrepta într-acolo.

— Dacă-l vedeţi pe comandantul Towers, spuneţi-i vă rog să urce puţin.

— Sigur, doamnă, am să-i spun imediat.

În curând, Dwight a apărut şi a urcat pe pasarelă către ea. Arată foarte bolnav, s-a gândit Moira, ca toată lumea de altfel.

A prins-o de mâini, fără să-i pese de cei care priveau.

— A fost drăguţ din partea ta să vii să ne luăm adio. Cum merg lucrurile pe acasă?

— Foarte rău, a spus ea. Tata şi mama vor muri în curând. Probaibl că şi eu la fel. E sfârşitul pentru noi toţi.

A ezitat, apoi a spus:
— Dwight, vreau să te rog ceva.
— Ce anume?
— Pot să vin cu tine pe submarin? A făcut o pauză şi a adăugat: N-am de ce să mâi merg acasă. Tata mi-a spus că pot abandona maşina în drum. Nu mai are nevoie de ea. Pot să vin cu tine?
Dwight a rămas tăcut aşa de multă vreme, încât fata a ştiut că răspunsul va fi „nu".
— Patru oameni mi-au cerut acelaşi lucru în dimineața asta, i-a spus el. I-am refuzat pe toți, fiindcă nu i-ar plăcea, Unchiului Sam. Am condus nava asta după toate regulile şi vreau să fie aşa până la sfârşit. Nu te pot lua. Va trebui să suportăm sfârşitul fiecare în felul lui.
— Bine, a încuviințat ea inexpresivă. A ridicat privirea spre bărbat:
— Ai cadourile la tine?
— Sigur. Le am datorită ție.
— Să-i povesteşti lui Sharon despre mine. N-avem nimic de ascuns. i
El i-a atins brațul.
— Eşti îmbrăcată la fel ca atunci când ne-am întâlnit prima oară.
Moira a zâmbit vag.
— Ține-l ocupat— nu-i da vreme să se gândească, ca nu cumva să înceapă să plângă. Mi-am îndeplinit datoria cum tre-buie, Dwight?
— Ți-ai îndeplinit-o perfect.
A luat-o în brațe şi a sărutat-o. iar fata s-a agățat de el o clipă, apoi s-a eliberat.
— Hai să nu mai prelungim agonia, a zis ea. Ne-am spus tot ce aveam de spus. Când pleci?
— Foarte curând. Cam peste cinci minute.
— La ce oră o să scufunzi nava?
Dwight s-a gândit o clipă.
— Patruzeci şi opt de kilometri prin golf, apoi vreo douăzeci dincolo de el. Cel mult şaptezeci de kilometri. N-o să pierd vremea deloc. Să zicem două ore şi zece minute după ce vom pleca de aici.

Moira a încuviinţat din cap încet.
— O să mă gândesc la tine. Du-te acum. Dwight. Poate o să ne întâlnim în Connecticut într-o zi.
Bărbatul a apropiat-o s-o sărute din nou, dar ea l-a refuzat.
— Nu, du-te!
În minte a adăugat: „Dacă nu, am să încep să plâng". Dwight a dat din cap şi a spus:
— Mulţumesc pentru tot.
Apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre submarin.
Acum mai erau două sau trei femei care stăteau la capătul pasarelei, împreună cu Moira. Se părea că la bordul portavionului nu exista nimeni care să tragă pasarela. Moira a privit în vreme ce Dwight a suit pe punte, din interiorul submarinului.
Capătul de jos al pasarelei a fost desprins şi parâmele au început să fie manevrate. L-a văzut pe Dwight dând ordine, a privit apa învolburându-se sub pupa, în vreme ce elicele se roteau încet. Ploua uşor din cerul cenuşiu. Parâma de la pupa şi de la prova au fost trase, marinarii au început să le înfăşoare şi au închis tambuchiul de oţel al suprastructurii, în timp ce submarinul continua să înainteze, desprinzându-se de portavion, într-un arc larg. După aceea au dispărut cu toţii în interiorul submarinului; doar Dwight şi încă un ofiţer au rămas pe punte. Comandantul a ridicat mâna în semn de salut. Moira a ridicat braţul la rândul ei, cu ochii înlăcrimaţi. Carena joasă a navei s-a îndepărtat dincolo de Point Gellibrand şi a dispărut în întuneric.
Fata s-a întors împreună cu celelalte femei.
— N-a mai rămas nimic pentru care să trăieşti, a spus ea. Una dintre femei i-a replicat:
— Păi, nici nu va trebui s-o faci, dragă.
Moira a zâmbit uşor şi a privit ceasul. Era opt şi trei minute. Pe la zece şi zece, Dwight avea să ajungă acasă, în orăşelul din Connecticut pe care îl iubea atât de mult. Pentru ea nu mai exista nimic acasă. Dacă s-ar fi întors în Harkaway,.n-ar fi găsit acolo nimic în afară de vite şi amintiri triste. Nu putuse să plece cu Dwight din cauza disciplinei militare şi asta înţelegea. Totuşi, putea fi destul de aproape de el când pornea spre casă, la nici douăzeci de kilometri depărtare. Dacă în clipa aceea avea

să-i apară alături, zâmbind, poate că el avea să se îndure s-o ia şi pe ea, s-o poată vedea pe Helen jucându-se cu băţul Pogo.

A rupt-o la fugă de,-a lungul portavionului lugubru, plin de ecouri, a găsit pasarela şi a coborât pe chei până la automobil. Avea destulă benzină în rezervor; cu o zi înainte îl umpluse din canistrele ascunse sub fân. A suit în maşină şi a deschis geanta. Cutiile roşii erau tot acolo. A desfăcut sticla de coniac şi a luat o înghiţitură bună. Era bun, pentru că nu mai vomitase de când plecase de-acasă. A pornit motorul, a făcut un ocol, a ieşit din port şi a luat-o pe drumuri lăturalnice, prin suburbii, până ce a ieşit pe autostrada către Geelong.

De îndată ce a ajuns pe şoseaua pustie, a apăsat pe accelerator şi s-a îndreptat, cu o sută cincisprezece kilometri la oră, în direcţia Geelong— o fată palidă, cu capul gol, într-un costum purpuriu, uşor beată, conducând o maşină puternică, în mare viteză. A trecut de Laverton, cu marele lui aeroport, de, Werribee, cu ferma experimentală, şi a gonit spre sud. Undeva înainte de Corio, un spasm a scuturat-o brusc, aşa că a trebuit să se oprească şi să se retragă în tufişuri. A reapărut după un sfert de oră albă ca varul şi a mai tras o duşcă bună de coniac.

Apoi a continuat, mai repede ca niciodată. A trecut pe lângă şcoala primară de pe stânga, a intrat în orăşelul industrial Corio şi în Geelong, dominat de catedrala lui. În marele turn, clopotele sunau pentru cine ştie ce slujbă. Ea a încetinit puţin prin oraş, dar pe drum nu era nimic, cu excepţia maşinilor abandonate. A văzut doar trei oameni, toţi bărbaţi.

După ce a ieşit din Geelong, i-au mai rămas doar douăzeci şi doi de kilometri până în Barwon şi apoi până la mare. Trecând de izlazul inundat, a simţit că puterea o părăseşte, dar acum nu mai avea mult de mers. Un sfert de oră mai târziu, a ieşit pe strada principală din Barwon. La capăt, a cotit spre stânga, departe de amintirile din golf şi de căsuţa unde petrecuse atâtea ore din copilărie, ştiind acum că n-o s-o mai vadă niciodată. A virat la dreapta, către pod, cam la zece fără douăzeci, şi a trecut prin parcarea goală până la promontoriu. Marea se întindea în faţa ei, cenuşie şi agitată, cu valuri mari bătând spre ţărmul stâncos de dedesubt.

Oceanul era pustiu sub cerul greu, dar departe, spre est, între nori, era un spaţiu pe unde trecea o rază de lumină care

atingea apa. Moira a parcat chiar lângă țărm, a coborât din mașină, a mai tras o dușcă și a privit orizontul în căutarea submarinului. În vreme ce se întorcea către farul din Point Lonsdale și intrarea în golful Port Phillip, a văzut forma cenușie apărând la vreo opt kilometri depărtare, îndreptându-se spre sud.

Nu putea observa detalii, dar știa că Dwight se afla acolo pe punte, ducându-și nava în ultima cursă. Știa că el n-o putea vedea și nici n-avea cum să-i bănuiască prezența acolo, pe țărm, totuși i-a făcut cu mâna. Apoi s-a întors în mașină pentru că vântul rece bătea tare și ea se simțea foarte rău; îl putea privi la fel de bine stând la adăpost.

A rămas privind fără putere, ținând sticla pe genunchi, în vreme ce forma cenușie continua să înainteze către ceața de la orizont. Acesta era chiar sfârșitul.

În curând n-a mai putut vedea submarinul; dispăruse în ceață. Și-a privit ceasul de la mână. Era zece și un minut. Credința religioasă din copilărie i-a revenit în memorie în acele ultime minute; omul era dator să facă ceva și în legătură cu asta, s-a gândit ea. Un pic cam beată, a murmurat o rugăciune.

După aceea a scos cutia roșie din geantă, a deschis flaconul și a ținut tabletele în mână. Un alt spasm a scuturat-o și ea a zâmbit ușor.

— De data asta, o să te păcălesc, a spus.

A scos dopul flaconului. Era zece și zece. A rostit cu seriozitate:

— Dwight, dacă ești deja pe drum, așteaptă-mă.

Apoi a vârât tabletele în gură și le-a înghițit cu coniac, stând la volanul automobilului.